

Marta Kasmanová

SMÄD

Autorka Marta Kasmanová

Ilustrácie, obálka Marta Kasmanová, Pixabay

Vydala Marta Kasmanová v roku 2021

Dostupné na *martinus.sk* a *www.martakasmanova.sk*

ISBN 978-80-570-2282-4

Všetky práva sú výhradne vo vlastníctve autora. Dielo a žiadna jeho časť sa nesmie reprodukovať, ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom akéhokoľvek informačného systému, teraz ani v budúcnosti, a bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

Notorického pijana a neúspešného spisovateľa trápi celý život neuhasiteľný smäd. Potreba piť je jeho životným prekliatím. Smäd ho trýzni vo dne i v noci. Jeho uhaseniu už obetoval všetko. Kariéru, rodinu i samého seba. Keď sa zdalo, že už mu nemá čo vziať, prišli

ONI.

Myslíš, že je niekto, kto ti podá lano, keď sa budeš topiť?

z titulnej piesne
Strážni anjeli
k seriálu Zlomok sekundy

*Do života prší, skrakuje sa dych,
niekde zvoní hrana všetkým zlomeným,
na džungľou sa stmieva...*

Hrana 1999, voľne upravené

Venované všetkým, ktorí to v živote pokašľali...

AUTORKA

Prológ

Vzduch sa chvel horúčavou. Vonku pod spaľujúcim slnkom bolo na nevydržanie. Ale v chladnej dutine starého baobabu bolo príjemne. Ideálna teplota a vlhkosť na prežitie. Na ich prežitie. A oni prežívali a množili sa. Potom jedného dňa ktosi zvonku vysekal do kmeňa otvor a voda z dutiny začala vytekať. Ich životodarná voda. Vytekali s ňou a ocitli sa v niečom malom, teplom, príjemnom...

Prvý deň

Pach čerstvej krvi a vnútorností nečinne visel v dusnom africkom vzduchu. S Dávidovým žalúdkom hral jeho obľúbenú hru z detstva. Kolo, kolo mlynské, dve krátke otáčky vpravo. Za štyri rýnske, jedna dlhá otáčka vľavo. A odznova, pekne od začiatku. Dávid vyvrátil oči k oblakom. Vzápätí tento nerozvážny čin oľutoval. Namiesto oblakov sa na neho z oblohy rútil obrovský drevený drúk. Presnejšie povedané, padal na jeho prsia. Vlastne nie, o kúsok nižšie, tam, kde ho na žalúdku ťažil veľký drevený mažiar. Pach sa stále zabával, čo na tom, že Dávidova tvár už vyčerpala celú farebnú škálu a napokon si z nej vybrala popolavú, orosenú ľadovými kvapkami strachu.

Búrkový záblesk v potemnievajúcim dni sprevádzalo hromové dunenie, keď drúk celou svojou váhou dopadol do mažiara. V tej chvíli zaburácalo aj v Dávidových útrobach a tlak na žalúdku povolil súčasne s osviežujúcou sprškou. Nastavil zmučenú tvár kvapkám. S úľavou si ich dlaňami rozotieral po tvári. Jej popolavý odtieň o chvíľu zmizol pod jasnočerveným, rýchlo zasychajúcim náterom. Pach čerstvej krvi a vnútorností sa zmiešal s ešte čerstvejším pachom a hra začala od začiatku. Kolo, kolo mlynské, dve krátke otáčky vpravo. Za štyri rýnske, jedna dlhá otáčka vľavo.

Dávid nepredpokladal, že by túto šialenú hru mohol ešte vydržať. Najmä, ak uvážil, že ju hrá s tým naničhodným pachom. Nepočul už síce žiadne kotkodákanie, čo bolo dobré znamenie. Znamenalo to, že slepky sa už minuli a starý pach onedlho definitívne stratí silu. Oveľa viac ho znepokojoval pachov mladší brat. Objavil sa iba pred chvíľou. Navyše, Dávid mal taký zvláštny pocit, že nepochádza z nijakej ďalšej rituálnej slepačej obete. Mal také blbé tušenie, že sa šíri priamo pri jeho nose, z mazľavých líc a brady. Ale prečo sú jeho líca s bradou mazľavé? Sú čudné a šmyklivé. Ako

od krvi. Kristepane! Otvoril, či skôr vypleštil oči. Dlane si násilu podržal pred nimi a vtedy sa to stalo. Kolo sa nám polámalo a do vody popadalo, urobilo – báb. Natrávený obsah Dávidovho žalúdka vyletel hore hltanom ako ortuť na teplomere po tom, ako ste ho vložili do bublajúcej vody v zaváracom hrnci. V ústach mu zanechal odporne kyslú pachuť a v ušiach zvuk, ktorý by mohol pokojne poslúžiť filmárom ako vzor pre výrobu zvukového efektu dávenia. Grcanie podľa Dávida Klimenta. Nepripadalo mu to smiešne, a tak sa neusmial. Avšak zvuk splachovača na toailete sa mu zdal celkom zábavný. Nieže by bolo niečo komické na splachovaní ľudských výkalov, pokladal to, dokonca, za maximálne serióznú záležitosť, ale predstava splachovacieho záchodu v slamenom prachu osady plnej čiernych rákosníkov, stratenej kdesi v subtropickej Afrike, mu pripadala prinajmenšom veselá.

„Si v poriadku?“

Dávida otázka tak veľmi prekvapila, že niekoľko minút nevedel zareagovať. Premýšľal, či bola adresovaná jemu a vôbec, či si ju iba nevymyslel. Kto z tých bambusových sukničkárov mohol poznať civilizovaný jazyk? Tá otázka sa mu iba zazdala. Rozhodol sa na ňu zabudnúť. Keď však zaznela znova, nahnevalo ho to. Či je v poriadku? Nieкто sa ho pýta, či je v poriadku?! Dočerta s ním! Pred desiatimi minútami mu rozgniavil vnútornosti najväčší drevený drúk, aký kedy videl, ktorý navyše spadol z neba. Je v poriadku, že z oblohy padajú obrovské drevené drúky?!

Leží v smradľavom prachu a okolo neho poskakujú Krováci s belmami namiesto zreničiek, ktorí s najväčšou pravdepodobnosťou predvádzajú nejaký šíalený voodoo experiment. Zarezávajú kurence, akoby zdedili hydináreň, obľuzujú rozžeravené nože, režu si podvyživené bruchá. Je to v poriadku?! Jeho žalúdok si myslí, že je odstredivka. Je snáď toto v poriadku?! Alebo je normálne, že z oblakov prší krvavý dážď a že ono to vlastne vôbec nie je dážď, ale krv z jeho roztláčených vnútorností? Dofrasa! Ako sa ho nieкто môže opýtať, či je v poriadku?!

Srdnaté myšlienky a zlosť vytlačila z jeho hlavy totálna vyčerpanosť. Hlava mu klesla aj proti vlastnej vôli. Na rozpálenom líci zacítil čosi ľadové.

„Si v poriadku?“ ozval sa po tretíkrát dotieravý hlas z výšky.

Mrmlanie čiernych prízrakov sa vzdialilo. Strategickú pozíciu pozorovateľov zaujali z bezpečnej vzdialenosti aj horúčava so sparou a zobďaleč sledovali Dávidov návrat do reality. Otvoril oči. Pokúsil sa nadvihnúť hlavu, ale vládal dôjsť iba po skonštatovanie, že to bol síce dobrý a logický nápad, ale niekedy by sa rozum mal opýtať tela, či sú jeho nápady vôbec realizovateľné. Tento nebol. Zato o dotieravom hlase sa to povedať nedalo. Pohotovo sa ozval.

„Počkaj, pomôžem ti!“

Uvidel pár naleštených čiernych topánok. Čosi sa mu zakliesnilo pod pazuchy. Obrátilo ho najskôr o stoosemdesiat stupňov na chrbát a vzápätí ho to vytiahlo do hora, takže nadobudol tvar pokriveného pravouholníka. Ten krám vláčieval do školy spolu s rysovacou doskou deň čo deň. Je vylúčené, aby na to niekedy zabudol. Pri spomienke na školské rána ho naplnil pocit príjemnej bezstarostnosti. Napriek tomu ho však neprepadol syndróm vekovo pokročilých. Prejavoval sa sentimentálnou túžbou po návrate do obdobia sladkého ničnerobenia a záhaľky. Ľudia, ktorí tomuto syndrómu podľahli, neboli podľa Dávida celkom o. k. Zrejme už zabudli na všetky tie neriešiteľné problémy adolescentného veku. Na komplexy, nad ktorými dnes s blahosklonným úsmevom mávnu rukou, a to najmä tí, ktorým sa ich doposiaľ nepodarilo zbaviť. Dávid si však veľmi živo pamätal, že v tých „bezstarostných časoch“ ho držalo pri živote jedine vedomie a stokrát overená skúsenosť, že všetko sa raz skončí. Aj dni plné tvrdého drilu a bolestivého boja o svoje miesto na svete. Najhoršie bolo, že ostatní bojovali lepšie. Nenávidel ich preto. Nenávidel tie dni. Nenávidel pár vyleštených topánok, ktoré ho uložili do polohy krivého pravouholníka, pretože nenávidel pravouholníky. A studenú dlažbu.

„Je ti už lepšie?“ sklonila sa k nemu veľká tvár farby čerstvej bravčoviny. „Ale si sa doriadil,“ pokračovali oduté pery zvierajúce cigaretový ohorok.

Ešte chvíľu a ich majiteľ bude mať vážne problémy s prepálenými zubami, pomyslel si Dávid. Potom mierne zodvihol oči. Malý červený nos ho ničím nezaujal. No o kúsok vyššie objavil úprimné a dobrosrdečné oči popretkávané unavenými opitými žilkami. Nič mu nevyčítali, a to sa mu páčilo. Pokúsil sa o úsmev. Súdiac podľa výrazu jeho opitých očí sa mu to nepodarilo.

„Pod', pomôžem ti na nohy!“ prehovorili čoskoro spálené ústa. Nečakajúc na odpoveď, schytil ho ich majiteľ za pravé rameno, mierne ho skrútil a uchopil zozadu za druhé. Nie, nie tak, chcel namietnuť Dávid, ale bolo neskoro. Iniciatívny chlapík ho ňaťahoval a vykrúcal mu ruky z pliec. Dávid zmobilizoval všetky sily. O chvíľu stál na nohách podopretý stenou.

„Ďalej to už zvládneš,“ oznámili mu pery a vypľuli ohorok na dlážku. Požiar sa nekoná. Škoda. „Musím ísť.“

„Fajn, vďaka,“ zamrmal Dávid a ak nie, aspoň si to myslel. Privrel oči, pretože sa steny začali správať veľmi čudne. Vlnili sa, vzdáľovali a znova približovali. Dávid nikdy nič podobné nevidel a nechcel to vidieť ani teraz.

„Ďakujem, nemám záujem,“ povedal tentoraz nahlas. Odhodlal sa urobiť krok. Chcel odtiaľ vypadnúť. Ale keď sa pokúsil vykročiť, noha sa mu zachytila v nejakej poondiatej veci, ktorá sa mu omotala okolo členkov. Ani si nevšimol kedy. S námahou sklonil hlavu a pozrel sa na protivnú prekážku. Nechápavo zísal na zhúžvané menčestráky s trenírkami, z ktorých vyrastali dva biele stĺpy. Jeho nohy. Kísal očami vyššie po kolenách a chlpatých stehnách až k čomusi scvrknutému, hompálajúcemu sa medzi nimi. Chvíľu uvažoval, prečo tam stojí s obnaženým vtákom. Potom zazrel záchodovú misu a razom si na všetko spomenul. Na dlážke zapáchali zvyšky pečeného pliecka s knedľou, teraz nakyslo. Na stene oproti zbadal aromatický

stromček, aký sa používa v interiéroch áut. Na zúboženého Dávida sa z neho zlovestne škeril nápis s názvom „Vôňa savany.“

Och, Bože. Vôňa savany! Dávid objavil príčinu hrôzyplnej vízie, ktorá v kombinácii s piatimi dvojitými koňakmi a kávou spôsobila katastrofálny stav jeho zažívacieho traktu. Niežeby sa mu ulávil, ale bolo po dlhšej dobe celkom príjemné zistiť, čo sa stalo. Bol opitý.

Lea ho v takomto stave neznášala. Ale teraz mu to nemuselo vadiť. Lea tu nebola. Milá Lea, rozprával sa v duchu so svojou ženou. Som štátý. Som strašne ožratý. Myslím, že takého zhumpľovaného si ma ešte nevidela. Mala by si sa prísť pozrieť. Nemusí sa to opakovať. Ale kvôli tebe, len kvôli tebe, sa do podobného stavu dostanem kedykoľvek, keď si to budeš želať. Pretože teraz si to zmeškala. Konečne by si mala pravdu. Áno, dnes som ako prasa. Stojím v záchodovej kabíne so spustenými nohavicami, ale asi by som v tebe nezbudil žiadostivosť, keď sa mi to nedarilo ani v lepších časoch. Pod nohami mám zvratky. Že čie? Prirodzene, že moje. Myslím, že ani tie by si nechcela vidieť. Dosť zapáchajú. Myslím, že by si nechcela vidieť ani mňa. Nejaké mám totiž aj na nohách a na košeli. Tam ich je dosť. Viac ako na dlážke. Asi som sa do nich vyvalil rovno zo záchodovej misy. Áno, som ako prasa, moja drahá Lea. Aké zadostučinenie pre teba. Ale myslím, že by si mala sklaponúť. Pretože to prasa zo mňa neurobil alkohol. Bol to ten prekliaty stromček s vôňou savany. Tej posratej savany, ktorou som sa vláčil, kým si sa ty váľala v posteli s Richardom. S pánom Dokonalým. Len tak, mimochodom, mojím najlepším kamarátom. No, máš pravdu. Mohlo to byť aj horšie. Mohla si sa v nej váľať napríklad s mojím fotrom, čo povieš? Vraj ti robil návrhy. A nezostalo len pri nich. Aká škoda. Radšej by som zastrelil jeho, ako chudáka Richarda. Ó, moja jediná Lea! Pch! Plná ideálov a nekonečných drístov o vernosti až za hrob. Vraj, keby som ťa zradil, zabila by si ma. Mám teda, drahá Lea, zabiť ja teba? Alebo radšej Richarda? Dofrasa, hodte si korunou, koho z vás dvoch mám zabiť!

Dávid s námahou odtrhol kus toaletného papiera a utrel si zvrátky z nôh. Vytiahol si trenírky s nohavicami a vyšiel z kabíny. Zastal pred umývadlom. Doriti so stromčekom! To museli z desiatok vôní v obchodoch vybrať akurát vôňu savany?! Vôňu, ktorú nenávidel od istého času zo všetkých najviac?!

Odkedy nenávidíš vôňu savany?

Dávid spozornel. Hlas sa ozýval spoza ktoréhosi mozgového laloka v jeho hlave. A rýpal. Lenže Dávid teraz nemal náladu na rýpanie.

„Odpáľ!“ zamrmlal.

Až keď povieš, odkedy nenávidíš vôňu savany.

Odvtedy, ako som sa vrátil z Afriky, pomyslel si Dávid hľadajúc pomoc vo výlevke.

„S nimi,“ doložil trpko.

Rýchlo si opláchol ruky. Do zrkadla sa však pozrieť neodvážil. Hlavou mu preletela myšlienka, kedy naposledy videl na pánskej toalete zrkadlo. Namočil papierovú utierku. Aj tie sú tu? Začudoval sa. Snažil sa očistiť si košeľu. Po pár ťahoch sa utierka roztrhla a zožmolila. Výsledok je horší ako východiskový stav, skonštatoval sám v sebe trpko, ale lepšie to už nebude. Nie v týchto podmienkach. S rukami zloženými na hrudi, aby zakryl čo najviac flakatej košele, a s úsmevom na tvári vyšiel z toalety.

Bar, kde sa celú noc snažil stať sa najlepším platiacim zákazníkom, a získať tak možno aj nejaké množstevné zľavy za objem skonzumovaného alkoholu, bol prázdny. Barmanka sa na neho prívetivo usmiala. Živou gestikuláciou sa mu snažila vysvetliť, že si na barovom pulte zabudol cigarety a nedopitú kávu. Oblúkom sa jej vyhol, avšak ani tak mu neušla zmena na jej tvári. Jemne poťahovala nosom a skúmavo si ho premeriavala. Nozdry sa jej rozširovali a zužovali, nosná chrupavka sa jej zvláštne natáhovala a sťahovala. Vyzerala ako králik. Dávid radšej skôr, ako by ho stihla identifikovať ako zdroj príšerného zápachu, rýchlymi krokmi opustil bar.

Ráno

V tom bare si si narobil poriadnu hanbu. Nemysli si, že tá rajcovná žabka nezistila, že si sa na tých poondiatych hajzloch posral. Dúfam, že sa tam už nikdy nevrátiš. Hanbil by som sa za teba ako sviňa. Taká šikovná žabička a ty si narobiš takú reklamu!

„Neposral som sa.“

Dávid oboma rukami zatlačil na spánky, v ktorých neutíchala búšiaci bolesť. Musel sa tam premiestniť ten naničhodný rýpač. S pneumatickým kladivom vo svojich poondiatych paprčoch, ak vôbec nejaké má. Čo je to, došľaka, za hajzla, keď prekričí aj zlé svedomie? Pýtal sa sám seba kráčajúc pulzujúcou rannou ulicou. Zhlboka vdychoval čerstvý vzduch.

Pekný čerstvý vzduch, namojveru. Výfukové plyny, spálený olej z PipiGrillu a zahŕňajúce odpady z povysýpaných kontajnerov pri chodníku. Ktovie, ako voňajú sedmokrásy?

Dávid síce vedel, ako sedmokrásy vyzerajú, ale nepamätal si, že by voňali. Pravdepodobne mali takú nevýraznú arómu, že sa mu neoplatilo ukladať si ju do svojej dlhodobej pamäte. Zato smrad, ktorý ho na ulici ovalil, jeho mozog tak skoro z pamäte nevypudí. Vraj zvykne odkladať hlavne tie zlé spomienky. Pre výstrahu. Zvažoval, či ten prekliaty stromček s pachom savany na toaletách predsa len istým spôsobom nevoňal.

Veď, napokon, savana sa ti pred pár mesiacmi celkom páčila, alebo sa mýlim? Celkom isto nie. Nezvyknem sa mýliť. Bol si ňou nadšený. Pravdaže, to si však netušil, čo všetko sa pod pojmom v slovníku charakterizovanom ôsmimi slovami skrýva. Myslím, že si sa odrbal.

Dávid si to nemyslel. Všetko bolo tak, ako malo byť. Či to bolo dobrodružstvo? To áno. V každom prípade.

„Aj keď bez teba, drahá Lea,“ neodpustil si poznámku.

Ktosi sa obzrel. Dávid mu vyplazil jazyk a pridal do kroku. Prešiel krížom do bočnej pasáže, zbehol dolu schodmi a poprepletal sa pomedzi úzke uličky zadných vchodov špinavých činžiakov. Vybehol na tristoročný kamenný most a keď z neho zišiel, ocitol sa v úplne inom svete. Vo svete ticha a dymových okien s elektronicky ovládanými žalúziami. V tejto štvrti sa nik nezobúdzal za tmy, nik nenastupoval do prvej zmeny. Život sa tu zvykol rozprúdiť až okolo ôsmej, keď opadla ranná rosa z anglických trávnikov. A to iba dovtedy, kým obyvatelia prepychových viliek neodfrčali na svojich miliónových vozoch na dobre platené pracovné miesta v luxusných rezidenciách v centre mesta.

Komu sa nelení, tomu sa zelení.

Dávid zastal pred exkluzívnym poschodovým domom, obrasteným bujným brečtanom. Zahľadel sa do slepých okien.

Tak toto som ti nikdy nemohol ponúknuť, Lea. Viem, že si túžila po peknom dome. Viem, že ten náš nebol škaredý, ale...

Nie, nebol škaredý. Bol ohyzdny, hnusný! Bol hocičo iné, len nie škaredý. To je príliš lichotivý výraz.

Nie, až také zlé to zasa podľa Dávida nebolo. Pravdaže, mohol vyzeráť aj lepšie, keby všetky ich peniaze neodtekali vo výčapoch. Ale čo by mali z pekného domu v tom bordeli navôkol? Ako sa cíti zlatá rybka v kanáli, kde priezračnú vodu múti odpad a výkaly? Kde oslepujúce výhľady z akvária zakrývajú mazľavé steny betónových skruží? Smradľavé a slizké. S plazivými zhnitými riasami namiesto ušľachtilých vodných machov a spanilých tráv. Kde krevetky a sumčeky plávajú akurát tak hore bruchom. Aj to len dokiaľ sa nezaseknú v najbližšej potkanej papuli. Alebo v šesťdesiatmetrovom šúľanci z tuku, hygienických utierok a ostatných ľudských splaškov. Práve ním totiž koruna tvorstva upchala verejnú kanalizáciu. A bude pár týždňov trvať, kým to megahovno pretlačia až do samej rite.

Štvrtý, do ktorej Dávid pred rokmi priviedol Leu, bola takou stokou. Rovnako hnusnou a smradľavou. Páchlo to tam násilím, zvratkami a spálenými snami. Hviezdnatú nočnú oblohu zakrýval dym z horiacich pneumatík a všakovakého bordelu, čo ľudia pálili v zhrdzavených starých kotloch. Plyn bol drahý, o alternatívnych energiách tam ešte nik ani len nesníval. Zúfalé výkriky manželiek, ktoré mlátili ich opití chlapi, pretínali ticho noc čo noc. A ešte nárek detí. Mali strach. Kto by nemal? Všetci vieme, že nezostávalo len pri bití. Kvílenie motoriek, smrad z výfukov starých rozheganých kár arogantných frajerov, ktorí oplzlo pokrikovali po každej, aspoň trochu peknej žene. Zdrogovaní lúzeri ochotní za bieleho dňa pre pár centov na fet, alebo len tak, z dlhej chvíle, zabodnúť nožík do chrbta hocikomu, kto prešiel okolo. Do práce, k lekárovi či na poštu. A keby len nožík. Z času na čas sa zablysko dokonca ostrie sekery, alebo studená hlaveň malokalibrovej pištole. A nebola to replika.

Život je hnoj. Ten ich určite. A rovnaký ho spravili aj nám, Lea, všakže? Ja viem, že si tam nebola šťastná. Viem to, viem, Lea. Ale vedela si, že nemám na takýto bejvák. Bože, kde by som na to vzal? Každú chvíľu rozbité okno či vypáčený zámok na dverách.

To sa jej tu asi nestáva, čo povieš?

Som rád, že si šťastná. Že môžeš spokojne spať. Že si našla svoj pokoj. Škoda len, že nie so mnou. Že sme sem neprišli spolu. Že ty si tam hore, kam neprenikne nik a nič, čo nechceš. A že ja som tu dolu a trasiem sa od zimy, vlhka a túžby po tebe. Lebo napriek všetkému, čo sa stalo, keby si teraz otvorila okno a zakričala, že sa chceš vrátiť, vyliezol by som po tom múre a zovrel ťa v náručí. Zabudol by som na všetko. Urobil by som bodku a začali by sme odznova.

Myslím, že nad tým nepremýšľa. Vôbec jej to nenapadlo. Ona už tú bodku urobila a začala odznova.

Hej, ty spávaš pokojne. Nie ako ja. Vieš, Lea, koľko nocí som už nespal? Pamätám si aj lepšie časy. Keď som zaspával vedľa tvojho nahého tela.

Uspokojený, a predsa s prvým zábleskom svetla zase žiadúci. Zaspával som ako bábätko. A rovnako spokojný som sa zobúdzal. Mal som rád, keď sa ma celú noc dotýkalo tvoje štíhle telo. Vytrvalo som vyčkával na každé ráno, keď som ho mohol hladkať a bozkávať a... veď vieš.

Vieš, čo nepochopím? Že si vyčkával aj potom, keď ťa stále častejšie posielala do riti!

Hej. Vyčkával, aj keď zostalo už len málo šťastne prebudených rán. Ale aj kvôli nim bol Dávid ochotný čakať celé noci a pozeráť sa ako spí.

V živote si sa na ňu nepozerala, ako spí. Buď si vedľa nej vôbec nebol, alebo si nevládal ani dýchať, taký si bol opitý. Pch! Že pozeral sa?! Bol by si rád, keby si bol schopný niečo vidieť!

Pozerať sa teraz na ňu on? Dávidovi zvlhli oči. Preklínal deň, keď spoznal svoju ženu. Deň, keď sa do nej zamiloval. Nadával na deň, keď jej predstavil Richarda. No zo všetkých dní najviac preklínal ten, keď ich našiel v jednej posteli. Trápna situácia. Taká banálna.

Ale iba dovtedy, kým sa neudiala v tvojom vlastnom posratom živote. Prestaň sa už ľutovať. Toľko sa toho zase nestalo. Jedna skurvená ženská. Stávajú sa aj horšie veci.

„Kto si ty, že si dovoľuješ hovoriť takéto veci?! Čo?!“ vykrikoval Dávid. Mliekar, ktorý práve nakladal debničku s prázdnyimi fľašami do auta naňho podozrievavo fľochoľ. Dávid sa otočil na podpätku a odkráčal preč. Obišiel dom z druhej strany, zastal v tieni stromu. Na vile sa práve otvorili dvere. Vybehol z nich pes a za ním človek v značkovom tričku, pritesných legínach a kriklávých bežeckých teniskách. Richard mal štýl. Vždy a všade. V každej situácii. Na rozdiel od Dávida. Rozbehli sa spolu so psom ulicou. Maj sa, Richard, zakričal za ním v duchu Dávid.

A už sa nevracaj. Dúfam, že ťa na najbližšej križovatke zrazí nejaká posratá limuzína. Teba. Tvojho psa nie. Tomu nemám čo vyčítať. Ale ty si hajzel!

Rýpač sa prevalil za druhý lalok a pokračoval.

Tak si to chcel povedať, nie? Tak si to myslel. Alebo sa mýlim? Viem, že si to želáš, iba to nechceš povedať nahlas. Je to predsa len tvoj najlepší priateľ. Tvoj jediný priateľ! Takmer ako brat. Čo je na tom, že ti prebral ženu? Dávid, myslíš, že je férové, keď ti najlepší priateľ preberie ženu?

„Toto ja počúvať nebudem!“ mrmlal si Dávid.

A kto tu čo hovorí? Som v tvojej hlave, nemôžeš sa ma len tak zbaviť. Viem, že som kurva chlapík, ale také už pochybnosti zvyčajne bývajú. A ty ich máš plnú hlavu. Prečo si nepriznáš, že ťa ten tvoj kamarátik podviedol a takto okradol? To sa predsa priateľom nerobí!

„Možno je na vine ona. Zviedla ho a on jej podľahol. To sa chlapom stáva. Je pekná a veľmi sexi. Richard je stále sám, ktovie či mal niekedy poriadnu ženskú. Možno je na vine naozaj ona. Ona ma oklamala. Zradila ma,“ zapochyboval ticho Dávid.

Ale, ale. Obaja vieme, že to nebola Lea. Nebola, aj keby bola. Pretože ty nechceš, aby to bola Lea.

Dávid mu chtiac-nechtiac musel dať za pravdu. Nechcel to. Ale čo nepochybne chcel, bolo dozvedieť sa, za ktorým oknom spí a kde je jeho malý anjelik. Ich dcérka. Nie iba Leina! Je to aj jeho dcéra! Chcela, aby bola len jej, cítil to. Nechcela mať dieťa s ním. Chcela svoje vlastné dieťa. A jeho použila len na to, aby ho získala. Dávid bol presvedčený, že malá Kristína bola iba náplastou na Leine ubolené svedomie. Možno ani to nie. Vôbec by sa nedivil, keby bola iba jedným z Leiných hlúpych rozmarov! Ach, ako len nenávidel, keď si niečo vzala do hlavy! Boh ochraňuj každého, kto by sa jej to pokúsil prekažiť! Dodnes nechápal, ako chcela to decko vynosiť na tajňáša. Keď sa v piatom mesiaci konečne prestala vyhovárať na nafúknuté brucho zo zastavených vetrov, došlo mu, že jeho žena je po trinástich rokoch manželstva konečne tehotná. Svoje nepochopiteľné správanie zvalila na hormóny a vec považovala za vyriešenú. Dávid jej bol po počiatocnom hneve vďačný, že na splodenie „jej“ dcéry, a to mu dávala pocítiť každý deň,

nepoužila niekoho iného. Mal predsa len po toľkých rokoch spoločného sexuálneho života prednostné právo.

Budeš ho mať, aj keď príde na platenie alimentov.

Dávid preglgol horkú slinu, ktorá sa mu odrazu rozhostila v ústach. Navždy bude otcom „ich“ dievčatka. Bude im obom nablízku, ak ho budú potrebovať. Bude tu a bude čakať. Vždy bude cesta späť, keď sa jeho žena rozhodne vrátiť. Pretože Dávid veril, že hoci odišla k Richardovi, nie je nič stratené.

Jasné, veď karta sa môže kedykoľvek obrátiť. Čo ak navrátaš lepšiu žilu ako on? Zasa píšeš knihu. Hádam sa bude dať konečne aj čítať. Snáď po dvadsiatich rokoch aj niečo zarobíš. Možno to bude parádny balík, ako vtedy. Vsadím svoju lopatu na to, že tvoja podarená ženuška by zaraz pribehla a prosila by o odpustenie.

Dávid sa snažil nepočúvať ho.

„Nevieš sa ma zbaviť, však? Pokúšaš sa zabudnúť, ale bohvieako sa ti to nedarí. Je to ťažké, Lea?“ opýtal sa Dávid prosebne.

Myslím, že ona s tým problém nemá.

Dávid si zapchal uši. Bol presvedčený, že nový začiatok nebol pre Leu jednoduchý, aj keď ich spoločný život bol čoraz väčším peklom. V jednom si však bol svojou ženou istý. Obaja boli ochotní prežiť desať pekelných rokov, ak mal po nich prísť jediný rajský deň.

„Vieš, čo by som si želal? Čo by som od teba chcel ako poslednú vec a potom by som ti dal navždy svätý pokoj? Aby si našej žubrienke jedného dňa, keď to bude vhodné a potrebné, povedala, aký som bol. Aký život si so mnou mala. Či bol dobrý, alebo zlý. Povedz jej, aký som bol naozaj. Prečo si ma milovala a prečo nenávidela. Čo som robil dobre a čo zle. Nechám to len na teba, o čom budeš hovoriť dlhšie. Ale povedz jej pravdu.“

Preboha! Snáď nie si sentimentálny! Spamätaj sa, človeče! Ty si vážne myslíš, že tomu decku chýbaš? Dočerta, ako ti môže napadnúť, že niekomu

chýbaš? Tvoj kamoško je náhodou veľmi milý človek a s deťmi to vie. Vždy vedel. A nielen s deťmi. Napríklad aj so ženami svojich priateľov, čo povieš?

„Sklapni!“ vykrikol Dávid hlasnejšie než chcel, ale nervy napnuté na prasknutie mu zjavne povoľovali s hlúpymi pripomienkami toho niktoša v jeho hlave, a on sa prestával ovládať.

„Sklapni! Sklapni! Sklapni!“ kričal.

Postaršia žena v širokom klobúku v štýle mexických pastierov dobytka prekvapene odtiahla ruku s mobilným telefónom od svojho ucha. Potom sa nedôverčivo zahľadela na Dávída a ten by staval tisícku...

Kde by si ju vzal?

...na to, že premýšľa, či má zavolať políciu.

Ľudia v tejto štvrti mali taký hlúpy zvyk. Políciu volali pre všetko. Títo ľudia si veľmi dobre uvedomovali, z čích vreciek sú platení pajáci v uniformách a aké sú ich povinnosti. Menej už pripúšťali, že sú to tiež ľudia a majú teda aj práva. Pre nich boli policajti len nástrojmi poriadku, vysávačmi špiny, za ktoré si oni riadne zaplatili, a tak majú nárok na čistý koberec, kedykoľvek sa im zachce. Pre nich polícia nebola autoritou a nemali voči strážcom zákona nijaký rešpekt. Možno preto, že sami veľmi dobre vedeli, akú cenu má spravodlivosť.

„Krava,“ zašomral Dávid a načúval, či sa rýpač pridá. Ale ten urazený zanovito mlčal. Potom sa dvere na brečtanovej vile otvorili a vyšla z nich „svätá trojica“. Dávid sa uškrnul. Aké utešené. Len keby tá žena a dcéra neboli jeho. Postával v šere košatej lípy. Tváril sa ako jej kmeň, aby bol čo najnenápadnejší. Dumal, kedy a kadiaľ sa dostal muž so psom späť do domu bez toho, aby si to všimol. Potom si spomenul na zadný vchod.

„Aké prosté,“ zajasal. Každý dom má predsa dva vchody. Predný a zadný. Predný na vstup, zadný na ústup. Pred násilníkmi, ktorí vás prišli okradnúť, zarezat', alebo znásilniť.

Alebo všetko dokopy.

Aj to sa stáva. Kedysi mali dva vchody na domoch svoj význam. V časocho, keď ich malo len zopár ľudí. Dnes vie každý idiot, od poštára až po sériového vraha, že každý dom má dva vchody. A každý, kto vám chce urobiť niečo zlé, si ten druhý vchod pozichruje. Aby vtáčik neuletel. Naopak, sú situácie, keď vám je jedno ku ktorým dverám pobežíte, pretože stojíte na polceste s brokovnicou v ruke a políciu ste už zavolali. Vtedy príde váš zadný vchod vhod tomu lumpovi, pretože „slušní“ ľudia, a teda aj policajti, chodia prednými dverami. Podľa Dávida bola totálna kravina mať dva vchody, ale napríklad on nemal možnosť voľby. Ak chcel bývať, musel brať dom, na aký mal. Nemohol veľmi vyskakovať. Tešilo ho aspoň to, že ani Lein milenec nemal veľmi na výber, keď zháňal hniezdočko lásky pre svoju holubičku.

Zaburácal hrom. Dávid vyvrátil oči k oblohe. Bola jasná. Bez jediného mráčika. Hrom z jasného neba?

Šibe ti? To si kde počul? Z jasného neba sa môže vyklúť akurát tak hovno nejakého posratého holuba, ktoré ti práve spadlo na plece. Hovorí sa, ako blesk z jasného neba! To tvoj kamarát naštartoval nového mustanga v tej garáži veľkej ako stajňa pre všetky kone štartujúce na Veľkej pardubickej za posledných desať rokov.

Dávid s nevôľou skonštatoval, že jeho spoločníkovi sa vrátila guráž. Ďalej sa v myšlienkach nedostal, pretože jeho manželka sa obrátila a oči sa im na sekundu stretli. Vzápätí buchli dvere a červený mustang prefrčal okolo neho. Dávid cítil, ako klesá ortuť na teplomere jeho tváre a ako postupne od korienkov vlasov odčervenáva.

Tak a máš čo si chceš! Čo povieš? Čo si teraz o tebe pomyslí? Strhaný, neoholený úbožiak s kruhmi pod očami v prepadnutej, pardon, prepítej tvári. Myslíš si, že na to ženy letia? Myslíš, že to je to, čo sa im páči?

„Nevidela ma,“ povedal Dávid smutne. „Nevidela,“ zopakoval potichu. Tým pokladal rozhovor za skončený. Ale rýpač v jeho hlave zjavne nie. Nenechal sa zaskočiť. On nezvykol bývať zaskočený. Preto pohotovo odsekol:

Čo by tá nevidela. Oči jej skoro vypadli z jamôk, čo ich tak vyvalila. Otázne je, či prekvapením z toho, že si sa vôbec ukázal, alebo z toho, ako hrozne vyzeráš. V každom prípade to nebolo príjemné prekvapenie. Hovor si čo chceš, ale ak tvoja žena niečo nebola, tak slepá. Keď si ťa brala, bol si celkom pekný chlap. Čo si však so sebou odvtedy dorobil, to snád' ani nie je pravda. To už nik po tebe nezopakuje.

„Prestaň!“

A vieš čo videla, keď sa dnes na teba pozrela? Čo už, namojveru, určite stokrát oľutovala! Tvoj biely dorytý ksicht! Ksicht zarastenej opice okamih pred zdochnutím. Mútne oči na hlave vychudnutej zhrbenej trosky. V špinavých, smradľavých gatiach spadnutých kdesi pod pupkom. Odporné. S riedkymi masnými chvistami, ktoré sa nijako nedajú nazvať vlasmi. Myslím, že si ju naozaj očaril! Fakt ohúril! Si spokojný? Načo si sem liezol?

Dávid nevedel, čo má na to povedať. Bol unavený a hladný. Neveril, že by ho videla. Nevidela ho. Pretože on Leu poznal. Keby ho uvidela, spoznal by to na jej tvári. Neveril, že ho už nemilovala. Dokonca si bol istý, že ho mala rada ešte aj teraz. Aspoň trochu. Áno, Dávid dúfal, že nie je slepá, a preto tam išiel. Chcel, aby ho videla. Chcel, aby si uvedomila, ako sa bez nej trápi. Vedel, že toto by na ňu zabralo. Nemohla by sa dívať, ako sa opustený ničí. Lea vedela byť neskutočne chladná a krutá, ale vo vnútri v nej horel oheň. Ten roztápal v krušných chvíľach nekonečný ľadovec. A hoci to trvalo niekedy veľmi dlho, napokon si plameň vždy prerazil cestu, vyšľahol, a v tom okamihu Dávidovi skrásnel svet.

„Áno, viem, že nie je slepá,“ prehovoril, *„ale nevidela ma,“* trval zanovito na svojom, kráčajúc dole ulicou smerom, kde zmizol mustang. *„Jednoducho si ma nevšimla.“*

Lea

Lea Klimentová bola kadejaká. Malá, chudá, chladná, neverná, závistlivá i chamtivá. Ale nebola slepá. To rozhodne nie. Svojho, ešte stále zákonitého manžela veľmi dobre videla. A Boh vie, že by sa bez toho zážitku pokojne obišla. Deň si vedela pokaziť miliónom iných spôsobov. Dnes ich však hľadať nemusela. Jej muž sa o to postaral. Stála v kuchynke a tupo zízala na blikajúci kávovar. Žiadal o vysypanie násypky na použitú kávu. Chcel tak veľa?

Lea sa na nemého baristu, čo jej trikrát do dňa vylepšoval náladu, síce pozerala, ale nevidela ho. Opierala sa o pult, na ktorom stroj spočíval. Prstami pevne zakvačenými zvierala dosku, akoby ju chcela rozdrviť. Ten hajzel! Nadávala v duchu nepeknému obrázku manžela, ktorého sa nevedela zbaviť. Vzdúval v nej vlny nenávisti, o ktorej si naivne myslela, že už vyprchala. Že sa jej ju konečne podarilo vypudiť. Rozpustiť v kyseline šťastia. Zabudnúť.

Takže nie. Zmena. Nič nedosiahla. Iba svoju nenávisť potlačila. Mrchu odpornú. V popieraní emócií bola Lea majster. Po dlhom súžení sa jej ich vždy napokon podarilo nahnať do kúta. Do tajného trezoru ukrytého hlboko vo svojej gebuli. Potom si navrávala, aká je dobrá, ako bravúrne dokáže spracovať svoje negatívne pocity, ktoré by ju kedysi zrazili až na dno. Nebola. Nenávisť, nekonečnejšia ako vesmír, stále tlela hlboko v Leinom srdci i mozgu a gniavila ju ako v prvý deň, keď ju objavila.

O zmenu sa Lea Klimentová pritom snažila celý život. Aj posledné štyri roky sa o ňu všemožne usilovala. Doma i v práci. Chvilami sa jej darilo viac, potom zasa menej, ale väčšinou sa jej nedarilo vôbec. Preto, ak slávila úspech, robila to opatrne, aby ho nezakríkla. Mala pocit, že ak sa bude tešiť

nenápadne, úspech vydrží dlhšie. V opačnom prípade sa veci ihneď pokafrali. Vždy sa našiel niekto, čo jej hrdosť prekazil už v zárodku. Aj preto mala sebavedomie nízke ako ortuť na januárovom teplomere.

V živote sa jej veľmi nedarilo. Na čo siahla, to väčšinou pokazila. A ak sa jej zdalo, že nie, tak časom sa aj tak ukázalo, že zdanlivo vyhranú bitku predsa len prehrala. Od istého času kráčala v kruhu. Stokrát prešla okolo rovnakého stromu a stoprvýkrát si nevšimla odbočku na správny chodník. A tak sa aj stoprvýkrát čudovala, že po mesiacoch vytrvalého odhodlania a tvrdej práce na sebe i svojom okolí, stála zasa až po kolená zaborená v mravenisku zožierajúcej beznádeje a frustrácie. Alebo nenávisti.

Nenávisť. V Lei Klimentovej vzplanula vždy ukrutne rýchlo a mohutne. Ale až potom, čo celé mesiace, niekedy aj roky, potláčala príkorie. Lea sa vedela ovládať majstrovsky dlho. Boh jej bol svedkom, že niekedy až pridlho. Keď potom vybuchla, bola to megaerupcia. Také sa nekončievajú lepšie, než totálnou skazou. V nenávisti bola Lea Klimentová schopná pokojne aj zabíjať. Kolegyne, manžela i vlastnú dcéru. Lea už dávno stratila ilúzie o svojich morálnych zábranách. Zistila, že je schopná páchať omnoho horšie skutky, než sa domnievala. Vedela, že vo vypätých situáciách ju jej etické princípy bez mihnutia oka zradia. Že za seba nemôže ručiť nikomu a ničomu. Ani sebe. Tušila, že ak by na to prišlo, vedela by sa stať aj vrahom. Aj preto sa v posledných mesiacoch vyhýbala frázam typu: „čo je to za človeka?!“, „ako toto mohol niekto spraviť?!“ alebo: „toto by som ja nikdy neurobila!“. Po unáhlenom a zbytočnom utratení milovaného psa prestala sama sebe navrátať, že je človekom lepšej kategórie. Nebola.

Bezmyšlienkovite stlačila gombík dvojitého espressa. Keď automat nereagoval, uvedomila si svoj omyl a zatlačila len espresso. Kým čakala, kedy jej kávovar začne pripravovať ranný životobudič, bojovala s oplzlými nadávkami, čo sa z nej drali von. Pri okne si kolegyne hlasno rekapitulovali udalosti predošlého dňa od odchodu z práce až po zaľahnutie k milencom a manželom. Lea nemala chuť zapájať sa do ich nezmyselného kotkodákania

nikdy predtým a nemienila to spraviť ani dnes. Tušila, že ich to žerie. Že sú dychtivé po akejkoľvek informácii z Leinho súkromia. Lea im toho odkedy pred štyrmi rokmi nastúpila, o sebe veľa nepovedala. Nepokladala to za potrebné. Ju vôbec nezaujímalo, čo ktorá varila na večeru alebo cez víkend. Bolo jej ukradnuté, čo je nové v háemku. A úplne kašľala na to, že nejaká pipka z televízie má nemožný účes a trepe somariny. Svoju špinavú bielizeň v práci rozhodne prepierať nepotrebovala. Ani tú čistú. Keďže bola skúpa na slovo, nezapadla. Vyčlenili ju zo svojho kruhu dôvery, no ona sa do neho dostať ani nesnažila.

A tak stála sama pri kávovare a počúvala tie táraniny. Bola len stotinu sekundy pred vytočením a všemožne sa usilovala ovládnuť svoj hnev. Alebo ho aspoň nasmerovať správnym smerom. Napríklad k tomu paromskému kávovaru, čo sa ešte stále neunúval ani len naštartovať. Len blikal ako pútač na kasíno v lasvegaskom Stripe.

Márne sa snažila zamerať pozornosť na kontrolky. S rámusom a poriadnou energiou vyťahovala a zasúvala všetky pohyblivé nádoby a nádrže v stroji. Ale ani to ho nerozhýbalo k činu.

„Sprostý krám!“ opakovala cez zaťaté zuby dookola, lebo sa jej zdalo, že tak vypúšťa aspoň časť pary z tlakového hrnca, čo jej nahradil hlavu na krku.

To ožraté hovädo mi bude kaziť život asi až do posledného dňa, hromžila v duchu. Nikdy sa mi ho nepodarí vymazať, presviedčala sa masochisticky. Ani po rozvode, od ktorého si Richard toľko sľuboval. Čo ten o tom vedel! Rozvod by nevyriešil vôbec nič. Preto sa do neho Lea vôbec nehrnula. Žiadosť s dohodou o rozvode ešte stále spočívala v hnedej obálke, zastrčená vzadu v polici, v Leinej časti šatníka. Aj keby Dávid pristal a papiere podpísal, bude sa dožadovať stretnutí s Kristínou. A to bude príser. Ledaže by mu vyklopila, ako to s tou ich spoločnou dcérou vlastne je. Ale nápad, ktorý vyzeral ako najlepšie riešenie na získanie definitívneho pokoja od nenávideného muža svojho života, rýchlo zavrhla. Mohol by totiž

narušit pokoj s iným mužom. Pokoj, o ktorý netúžila prísť. Napokon, možno to s Dávidom už nebude dlho trvať, napadlo jej spásonosne, keď si znovu premietla výzor svojho muža z rána.

Chľastal, to bolo jasné. Bol úplne prepitý. Totálne zúbožený. Určite aj poriadne smrdel. Ešteže to necítila. Ale vedela si to predstaviť. Vždy smrdel. Chľastom i všeličím iným. Zdá sa, že za toho pol roka, čo bola preč z domu, poriadne pridal. Bol celý spuchnutý a nezvyčajne hnedý. Možno bol opálený. Alebo mu zlyhávala pečeň, sviniarovi prepitému. Tak mu treba, hovädu hnusnému. Nenávisť sa z nej rinula ako voda z ríny po daždi. Ale bola presvedčená, že má na ňu právo. Ten úbožiak jej pokazil veľa rokov života. Najlepších rokov. Kde už mohla byť, keby ho nestretla?! Keby mu v ten prekliaty augustový deň celá nadržaná nestrčila jazyk do úst. On by to totiž nikdy neurobil. Ale keď sa mu ponúkla, využil príležitosť. Dávid Kliment vždy rád využíval situácie i ľudí. Bol to zasraný príživník a manipulátor, vzkypela v nej nová vlna zlosti.

Dvere do kuchynky sa rozleteli. Lea automaticky ťukla do tlačidla na kávozare. Na krku zacítila prievan, keď ktosi spoza nej preletel miestnosťou a pridal sa k hlúčkovi pri okne. Stroj stále blikal, ale Lei to bolo tentokrát jedno. Riešila iný problém. Zžieral ju vlastný jed a ona sa úporne snažila nájsť protilátku. Pomyslela si, že by tomu kreténovi Dávidovi mohla možno aj poďakovať. Ušetril jej čas do výbuchu. Už niekoľko dní cítila napätie – ten hnusný pocit, ktorý neveští nič lepšie, ako blížiacu sa katastrofu. Vedela, že niečo príde. Že sa s ňou niečo deje, ale akosi sa nevedela naštartovať, aby sa toho pocitu zbavila a nastolila v sebe zasa pokoj a mier. Všetko a všetci jej liezli na nervy. Premáhala sa, potláčala v sebe vzdor, ako len vedela. Ale nepokoj sa plazil ako nejaký červ celou jej bytosťou. Teraz našiel smer. Začal prudko rásť. Do obeda svoj objem zväčší ako močový mechúr po štyroch infúziách. Bude ďalej kysnúť ako cesto na teplej peci. Presne tak sa bude Lea aj cítiť. S riťou priklincovanou na osem hodín k stoličke na kolieskach, s telefónom na uchu a so žalostne málo rukami na všetko, čo musí stíhať.

Najhoršie na tom však bude hlava. O chvíľu v nej, ako každý deň, otvorí bláznivý lunapark. V besnom tempe sa rozkrúti desiatky kolotočov. Rozburáca sa muzika. Treskot motorov a rinčanie reťazí bude celý deň prehlušovať kvílenie ľudí a telefónov. Zastavia ich až o štvrtej popoludní. Odopnú reťaze a rozhostí sa ticho. Tomu chaosu hovoria multitasking. Aké cool! Lea to nazývala šialenstvom. Keď sa k nemu pridali pichľavé kolegyně a cholerický šéf, Lea mala sto chutí tresnúť dverami a už sa nikdy nevrátiť. Bolo toho na ňu dosť aj bez Dávidových zjavení. Ale už sa stalo. A ona sa s neželaným ranným zážitkom musí vysporiadať.

Lea dobre vedela, ako to dopadne, a to ju žralo ešte viac, než celý Dávid. Stav nezniesiteľného vnútorného tlaku riešila celý život. Bolo jej jedno, ako a s kým žila. Napätie a nepokoj boli neoddeliteľnou súčasťou jej života. Bola ako sopka. V cyklických intervaloch sa v nej hromadili jedovaté plyny, potom prásk! A svet okolo nej sa zmenil na pustú, mesačnú krajinu. Aj teraz cítila, že kráter je kriticky plný. Pritom o túto prácu pred štyrmi rokmi veľmi stála. Dala by čokoľvek na svete, aby ju prijali. Zapredala by dušu diablovej, ak by to pomohlo. Dnes by to isté ochotne obetovala, len aby ju prepustili. Museli to urobiť oni. Nechcela odísť sama. Pretože by vyzerala ako zbabelec. Pretože by došlo na Dávidove posmešné slová, že sa kvapku precenila. Že to zasa nevládne. Že tam opäť nevydrží. A to nechcela pripustiť.

Naozaj však mala toho šialenstva plné zuby. Aj kolegýň, čo jej strpčovali každý jeden deň. Nenávidela ich falošné úsmevy. Spýtavé pohľady. Intrigy. Podpichovanie. Nechutné koláče na narodeniny. Koketné reči s chlapmi. Ich hlúpe otázky a ešte hlúpejšie odpovede. Smradľavé šľapky pod stolmi. Ich rýpanie. Ponižovanie. Nenávidela aj svojho šéfa. Pretože si nevšímal, ako jej ubližujú. Keď ho na to upozornila, nepomohol jej. Neznášala tam všetko. Ešte aj ten kávovar.

Pri predstave, že o pár minút odpochoduje do nenávidenej kancelárie, sadne si za nenávidený stôl, naštartuje nenávidený počítač,

a prvýkrát zodvihne nenávidený telefón, zaliala ju silná vlna slabosti. Nohy sa jej podlomili. Hlava zakrútila. Cítila, že nemá ďaleko k odpadnutiu. Predstavila si, ako bude zasa celý deň nabaľovať všetky tie bezvýznamné nesúhlasy a frustrované vzdory. Ako bude statočne čeliť zádrapčivým oponentúram a vlastným vzťahovačným súdom. Bude sa snažiť, ach, tak veľmi sa bude usilovať prežiť ďalší deň v tom hniezde plnom rozbesnených ôs. Tisícštyristopäť dní sa snažila nájsť spôsob, ako ten bordel prežiť bez ujmy. Ako vyjsť z osieho hniezda bez jediného žihadla. Tisícštyristopäť dní sa pokúšala prichádzať domov s úsmevom. Ale dnes ho stratila skôr, než z neho odišla. Zo žalúdka jej vystrekol pálivý hnev. Bolesť, čo spôsobil v jej hrudi, ju prebrala a naštartovala.

Toto si niekto odserie, sľubovala mlčky. Niekto si to pekne odskáče, vyhrážala sa. Pri predstave, že to bude zasa jej dcéra, alebo milenec, Lei vstúpili slzy do očí. Mal by to byť Dávid, len a len on! On by si mal vyžrať, čo si navaril. Lenže Lea mu to odmietala naložiť. Bola hrdá. Až tak, že sa zasa radšej vyvrší na iných. Potom si spomenula, že Kristína ide na oslavu k spolužiačke Zuzke Malej. Bude tam spať. Chvalabohu, zaúpela v duchu. Richard to dnes nevychytal. Dokelu s Dávidom Klimentom, hromžila ďalej. Všetko pokazil. Ako vždy. Nič iné celý život nerobil. Len všetko ničil. Tak ako dnes ráno. Mohol to byť ďalší dobrý deň bez neho. Už stodeväťdesiaty tretí. Ale nebude. Lebo na jeho konci bude z Ley Klimentovej obrovská lojová guľa plná žihadiel z menších či väčších osích zadkov. Tá guľa plná hnsu a nenávisťi sa vyvalí presne o štvrtej popoludní do ulíc. Tam bude brať všetko, čo nestihne utiecť. So stúpajúcou váhou bude naberať na rýchlosti a domov sa vrúti ako smrtiaci lavína. Nik jej neunikne, nikomu nedá šancu na záchranu. Zničí všetko a všetkých. Zanechá po sebe totálnu spúšť. Na konci tohto dňa nebude v dome Richarda Prata koho zachraňovať.

Stroj Leine duševné výlevy ani zlovestné vyhrážky nezaujímal. Vytrvalo blikal a odmietal pustiť sa do roboty. Do Ley vstúpilo sto čertov. Zúrivo tresla pästou po pulte, až nadskočili šálky. Ženy, ktoré ešte stále gágali do

vetra, sprisahanecky stíchli. Ako na povel otočili hlavy na Leu. Zapichli do nej starostlivo naaranžované oči a strnuli v pózach zvedavých plameniakov. To Leu nasrdilo ešte viac. Nenávidela ich pozornosť. Nenávidela akúkoľvek pozornosť, ak si ju neželala. Para z nej syčala ušami a pískala pritom ako mliečňak pred výbuchom. Buchla z celej sily ešte raz do tlačidla espressa. Stroj však stále zanovito trval na svojom. Najružovejší z plameniakov sa nevydržal prizerať Leinej márnej bitke s kávovarom a pohotovo jej priskočil na pomoc.

„Ách, Lei, veď pozri! Aha, nádoba s odpadom je plná!“ vmietla jej kolegyňa Iva vyčítavo do tváre a vytrhla ju zo zajatia nenávisti. „Pozri, tu, musíš ju vysypať, inak ti tú kávu nezačne robiť, veď sme ti to už ukazovali stokrát,“ poučala ju s hlavou natočenou ku krdľu pri okne.

Plameniaky sa už zasa menili na sliepky. So šálkami kávy v dlaniach si vymieňali rýchle pohľady a úškrny. Jedna z nich nenápadne pokrútila hlavou. To je ale krava, počula ju v duchu Lea. Je tu štyri roky a stále nevie obsluhovať kávovar. Bože, tá je fakt nemožná. Kvočky naposledy skontrolovali vývoj situácie s kávovarom a stratili záujem. Kotkodákanie nabralo nové, rýchlejšie a hlasnejšie obrátky. Ktovie, kam by až gradovalo, keby sa dvere na kuchynke znova nerozleteli a dovnútra by nevleťel nasrdený kohút.

„Dievčatá, no tak! Už je sedem! Tak šup-šup do kancelárie! Podme, podme, zákazníci čakajú,“ kikiríkal na celú kuchynku.

Sliepočky sa razom rozutekali na svoje miesta. Keď obchádzali kohúta, každá koketne sklopila zrak. Kohút ich na oplátku plieskal po zadku. Dvom, trom aj jemne stisol ruku.

„Leuška, no tak, aj pre teba to platí,“ pristúpil k Lei, ktorej kávovar konečne začal plniť podstrčenú šálku voňavou tekutinou. Lea zacítila na krku šéfov dych páchnuci po cesnaku. Natiahlo ju. Nevoľnosť ju rozkolísala a ona sa nechcene oprela o šéfovu hrud'. Ten to bral ako signál a objal jej driek. Spolu pozorovali, ako sa šálka plní kávou.

„Tiež by som ťa rád niečím naplnil,“ dychčal jej do uší. Cítila, ako jeho ruky dočahujú jej brucho a klesajú ešte nižšie. Rázne vytiahla šálku spod striekajúcej dýzy kávovaru, vytrhla sa z nechceného zovretia a rozbehla sa preč z kuchynky. Ani sa neobzrela. Vedela si celkom dobre predstaviť, ako sa ten nadržaný magor tváril. Lea Klimentová bola jediná sliepka v kuríne, ktorej sa za celé štyri roky nedostal pod sukňu. Asi preto, že nie som sliepka, ty chlipné hovädo, odvetila by mu s radosťou, keby sa opýtal, prečo.

Ráno, o niečo neskôr

Kam teraz? Táto otázka sa usalašila v Dávidovej mysli asi pred desiatimi minútami a nech robil čo robil, nie a nie nájsť vhodnú odpoveď. Bol nesmierne ukonaný. Každý krok bol raz taký ťažký ako predchádzajúci. Na nohy mu akýsi pankhart zavesil olovené gule. Dávid si nepamätal, že by bol niekedy v minulosti takýto ustatý. A zo všetkého najviac ho mordovalo vedomie, že nemá kam ísť.

Chod' domov, ty somár!

„Vďaka za tip,“ odvrkol Dávid starému známemu vo svojej hlave. „A toho somára si druhýkrát láskavo odpusti!“

Dávid veľmi dobre vedel, že pôjde nakoniec domov, hoci tam sa mu chcelo zo všetkého najmenej. Kedysi chodil domov rád. Odvšadiaľ sa ponáhlal. Nevedel sa dočkať, kedy objíme svoju ženu. Kedy ju zasype darčekmi...

Prosím ťa, a akými?

...a ona sa celá rozžiari. Miloval jej šťastnú tvár, dal by čokoľvek za to, aby sa nikdy nezmenila. Zapredal by dušu satanovi, ak by mu zabezpečil Lein úsmev už naveky.

Už sa smiať nebude!

Dávid by mu najradšej vylepil poriadne zaucho. Také, po ktorom by už nevstal. Ale predtým by ho mučil. Vykrúcal by mu prsty, pekne jeden po druhom, hoci si nebol celkom istý, či rýpač vôbec nejaké prsty má. Obliepal by mu predlaktia leukoplastom, aby mu ho potom pomaličky, milimeter po milimetri, mohol odliepať. Kúsok po kúsku. A s každým kmasnutím by mu vytrhol jeden chlp. Dovliekol by ho k okennému parapetu, chytil by mu

zápästia a pritlačil nechty na železnú dosku. Potom by potiahol. To všetko bol schopný urobiť len preto, aby ho už nemusel počúvať. Mal ho plné zuby.

Myslíš si, že ja teba nie? Myslíš si, že je zábavné žiť v tvojej zasratej gebuli? Myslíš si, že je to aspoň znesiteľné? Dennodenne pochovávam milióny tvojich mozgových buniek! Žijem na obrovskom cintoríne pozostatkov tvojho mozgu, ktoré si utopil v chľaste! Bývam tu, lebo už nie je kde! Celá tvoja sprostá kotrba je jedno obludné pohrebisko! Myslíš si, že je únosné tridsať rokov kopať bez jedinej posratej prestávky miliardy jám? Myslíš si, že je to zábava zalievať kvety na tých prekliatych hrobch? Vieš si vôbec predstaviť, koľko je tých kvetov? Je to fakt bohovská sranda!

Dávid by najradšej nemal uši. Nepočúvalo sa mu to dobre. Najhoršie však bolo, že aj keby svoje uši okamžite speňažil na nejakej hlúpej aukcii ako tie van Goghove, nezbavil by sa toho bezočivca vo svojej hlave. Zastal na križovatke. Križovatka života, napadlo mu. Kiež by takou bola. Vpravo dobrý život, vľavo zlý. Na kolmici jedine cesta späť, alebo cesta vpred. Kam by asi išiel? Nebola by to ľahká voľba. Vľavo by asi neodbočil, život má aj bez toho dosť posratý. Načo si ho zhoršovať? Ísť vpravo je však lákavá voľba. Lenže, môže byť bez Kristíny. Nech by bol život po tej ceste akokoľvek dobrý, ak by bol bez jeho dcéry, nemal by pre neho zmysel. Takže by bol zase naprd. Po ceste vpred by nešiel určite. Vie celkom presne, ako sa táto kalvária skončí. Takže zostáva cesta späť. Po tej by to mohol skúsiť. Možno by sa dalo čo-to v minulosti zmeniť. Možno by zmenil ženu. Tá jeho sa veľmi nevydarila.

V poslednej dobe sa často vracal na začiatok ich éry. Do hodiny nula. K tej chvíli, k tomu kratučkému okamihu, keď osud cvakol stopky odrátavajúce ich spoločný čas. Rád by vedel, či si jeho žena pamätá, ako sa zoznámili. Či by si ešte spomenula, kde to bolo. Lebo podľa Dávida bolo veľmi dôležité, aby si spomenula na to, kde si padli do oka. Pretože iba vtedy by pochopila, prečo ich cesta neviedla alejou kvitnúcich jabloní, ale popri sudoch piva, na ktorých dozrievali, namiesto šťavnatých jablák, poldecáky. Pravdaže, ona by povedala, že to bolo kedysi a veci sa odvtedy

zmenili. Lea dozrela na múdrejšiu, a teda, automaticky, aj lepšiu osobnosť. Pre ňu to bolo len nerozvážne a nespútané obdobie, nie životný štýl ako pre niekoho, čím mala na mysli, samozrejme, Dávída. To všetko mohla byť pravda, ale rovnako to mohli byť aj hlúpe kecy. Zbytočné rečičky. Keby teraz stála pred ním, v očiach by sa jej blýskalo. A skôr, než by dokončil vetu, spustila by vodopád námietok, protiargumentov a vysvetlení, pretože on bol len idiot s vychľastaným mozgom. Často mu dlho a veľmi ochotne vysvetľovala záležitosti, na ktoré jeho vypatlaná hlava nestačila. Lenže Dávída to nebavilo počúvať. Aj preto, že tá vypatlaná gebuľa dokázala zarobiť more peňazí.

„Áno, milá Lea, či sa ti to páči, alebo nie, zarobil som so svojim prechľastaným mozgom pekný balík. Koľko si za celý svoj život dokázala zarobiť ty?!“ oboril sa Dávíd na semafor.

Autá zastavovali a robievali sa podľa pokynov svetelnej signalizácie. Dokonalá symbióza účastníkov cestnej premávky, napadlo mu. Pousmial sa nad tými učnými slovami, ktoré mu síce napadli, ale v živote by ich z huby nevypustil. Prosto mu nešli ani do úst ani z úst, nech by akokoľvek chcel.

No tak si už pohni! Nie je to nijaká križovatka života. Ja vidím cestu do centra, do milionárskej štvrte, k zimnému štadiónu a do geta, čo znamená domov.

Dávíd sa uškrnul. Geto. Presne tak jeho žena nazvala miesto, kde sa pred dvadsiatimi rokmi prisťahovali. Poslušne vyčkal, spolu s uponáhľaným stádom pracujúcej triedy, kým sa na semafore objaví kráčajúci zelený panáčik. Prešiel niekoľkými čoraz užšími uličkami a ocitol sa v gete. Zvykol si na ten výraz, hoci sa mu bridil. Lea nemala ani šajnu o tom, čo sa pôvodne nazývalo getom. Začula to slovo v televízii a zrejme si ani nepamätala, v akej súvislosti. Jediné, čo jej utkvelo v pamäti bolo, že sa týkalo mestskej štvrte. A potom, kto tu má vypatlanú hlavu?!

Štvrť, do ktorej Leu vtedy pred rokmi priviedol, samozrejme, nič spoločné s ozajstným getom nemala. Volala sa Ľaliová a bola dosť rušná. Na jeho vkus. Na vkus jeho ženy bola neobývateľná.

Poznám jedno miesto, na ktoré by som ju rád pozval. Ver mi, že po návšteve mojej rozkvasenej štvrte by s radosťou bežala do svojho geta.

Dávid prikývol. Bol skoro doma. V hlučnej, novousadlickej, Ľaliovej štvrti na okraji mesta. Tam vytlačili privandrovalcov bohatí a mocní potomkovia mestských zakladateľov. A novodobí rýchlokvasní zbohatlíci. Dávid prisťahovalcom rozhodne bol. Narodil sa stopäťdesiat kilometrov od Ľaliovej štvrte. A nebol na to vôbec hrdý. Nevracal sa do svojho rodného mesta rád, a preto sa tam radšej nevracal vôbec. Rodičov od svadby nenavštevoval. Leu k nim zaviedol iba raz. Predstaviť im ju pred svadbou. Po nej sa s nimi vídal už iba na zriedkavých pohreboch málopočetného príbuzenstva. Naposledy na ich vlastnom.

Nechodieval ani k rodičom svojej ženy. Oni nemuseli jeho a on zasa ich. Nikdy si to nepovedali, ale cítili to. Že pohľadali ním, to by vedel pochopiť, ale že kvôli nemu zavrhl aj svoju dcéru, to im zazlieval. Niežeby sa Lea preto trápila.

Ved' ani neboli jej vlastní!

No a? Hoci nevlastní, vždy boli lepší ako tí jeho. Dávidovi niekedy prišli na um závistlivé myšlienky, ale podarilo sa mu ich zakaždým odohnať. V mínus päťdesiatich stupňoch je lepšie mať zasraté, ako žiadne gate. Lea Klimentová strávila detstvo a pubertu na opačnom konci mesta, ako bola Ľaliová štvrť. V pokojnom rajóne dožívajúcich dôchodcov, ktorí síce nikdy nespadli až na úroveň väčšiny obyvateľov ľaliového geta, ale aj tak si nikdy nepotrebovali založiť účet v banke, pretože naň nemali čo vložiť. Koniec koncov, ľaliové geto tiež nebolo tým pravým getom. Okrem pôvodnej uzavretej komunity sa štvrť, a to najmä v posledných rokoch, otvárala širokému spektru mestského obyvateľstva. Žili tam vedľa seba totálni lúzri i nasledovaniahodní „apoštoli“. Ľudský odpad, ale aj pýcha národa. No a

slušní občania, medzi akých sa Dávid, rozhodne, radil. Bývali tam spolu jednoducho preto, lebo mesto sa mohlo rozrastať už len jediným smerom. Preto ak si chceli založiť rodinu, osamostatniť sa, alebo jednoducho začať v tomto meste nový život, a nemali miliónové kontá na Kajmanských ostrovoch, boli odkázaní na bývanie v Ľaliovej štvrti. Vládol tam bordel už od skorého rána, keď predtým vlastne vôbec neskončil. Mal ho kto robiť dvadsaťštyri hodín denne.

A robil ho poctivo, to sa musí uznať!

Ešte zopár blokov a bude doma. Kristepane! Ako neznášal to slovo. V rozvíjaní najneoblúbenejšej témy posledných dní ho náhle vyrušil ohlušujúci rachot. V prvom momente mal pocit, že nad ním pristáva štvorposchodový boeing. Potom bol presvedčený, že sa rúca pätnásť metrov vysoké súsošie neznámych, ale určite padlých hrdinov. Napokon si uvedomil, že až taký rachot to zas nie je a pomaly obrátil hlavu za zvukom škrípajúcich brzd. Stará prehrdzavená kára zastavila doslova pár centimetrov od jeho ľavého stehna. Vyskočil z nej dvojmetrový svalovec, popri ktorom Dávid vyzeral ako usoplené decko, a spustil na neho prívál nadávok. Dávid polovicu z nich ani nepoznal a úporne sa snažil zapamätať si aspoň tie najšťavnatejšie. Mohol by ich použiť v knihe. Svalovcova tvár nadobudla tmavo purpurový odtieň a zdalo sa, že o chvíľu pukne ako prezretá paradajka. Dávid netúžil po ďalšej lepkavej sprške na svojej tvári, a tak sa pohol preč.

„Si napitý, či čo?“ počul za sebou.

„Je nadrogovaný! Vidíte ho? Je nadrogovaný! Mohol som ho zabiť, doriti!“ ziapal svalovec na ľudí, ktorí sa mali zhrnúť – vždy sa predsa zbehnú tam, kde sa niečo deje – ale v skutočnosti, ktovie prečo, pri ňom nikto nestál.

Ľudia chodili hore-dole, ale nik sa nepristavil. Zvykli si na takéto a mnohé iné situácie, a nepozastavovali sa už nad ničím. Dávid sa ešte raz otočil. Zdalo sa mu zábavné, že toho chruňa nik nepočúva.

„Mohol som ťa zabiť,“ zvriskol znova Dávidovi do tváre a ten ju už mal celkom mokrú od jeho slín.

Bože, nepľuj, prosil ho v duchu. Ten mokrý pocit na lícach mu niečo pripomínal. Niečo, čo zažil len nedávno. Niečo, čo súviselo so stromčekom na toalete. S vôňou savany. S vlniacimi sa stenami. Nepľuj. Ale chlap nemienil prestať skôr, než upúta pozornosť aspoň jedného okoloidúceho. Alebo kým ho netrafí šľak.

„Nepľuj!“ zvriskol teda konečne aj Dávid.

Nechal ho ohromeného stáť a obrátil sa na odchod. Nemienil mu kydať do tváre silácke reči a už vôbec nie ospravedlňovať sa. Pred mnohými mesiacmi by sa mu postavil zoči voči, ako rovný rovnému. Pred mnohými mesiacmi mal aj Dávid deväťdesiatosem kíl a dva metre bez piatich centimetrov meral aj dnes. Nemal však síl. Bol uťahany. Dva schody k dverám domu sa mu podarilo prekonať iba s presvedčením, že po otvorení tých poondiatych dverí ho omámi vôňa čerstvo zaliatej kávy a pečiva. Z kuchyne sa ozve pozdrav jeho manželky a z nočníka zaburáca protestné kvílenie jeho potomka. Skôr než stlačil kľučku, tomu uveril.

V tom istom čase

Lea Klimentová sa v to ráno márne pokúšala sústrediť na prácu. Myšlienky jej stále odbiehali k manželovi. Teda k tomu, čo z neho zostalo. Lebo pravda bola taká, že zo starého Dávida malo to individuuum snažiace sa splynúť s kmeňom storočnej lípy v parku oproti domu, spoločné len mizerne málo. Muž, za ktorého sa pred dvadsiatimi rokmi neprezieravo vydala, bol preč. Zmizol však dávno predtým, než sa od neho odsťahovala.

Hoci to sama pred sebou nerada priznávala, Dávid, do ktorého sa zamilovala, sa vytratil už niekedy na sklonku svadobnej noci. Keď sa do hotelovej izby vkrádal deň a sklamanie.

Lea, čerstvo Klimentová, sedela pred špinavými balkónovými dverami a civela do blba. Schúlená do klbka tak, ako jej to len dovoľovala úzka sukňa na šatách. Kolená si objímala rukami tak pevne, až chytala kĺče v ramenách.

Svadobná noc nedopadla tak, ako si predstavovala a ona sa márne pokúšala nájsť spôsob, ako vrátiť čas. V krku ju omínala tlstá hrča. Snažila sa ju zatlačiť späť do žalúdka, ale ona sa vzdorovito odmietala podriadiť.

Na posteli ležal chlap, ktorého mala poznať. Vídala ho už niekoľko mesiacov, a predsa netušila, kto to vlastne, dočerta, je. A čo tam s ním robí. Jedným si však bola sakramentsky istá. Urobila najväčšiu chybu svojho života. Zatiaľ. Lebo ako sa poznala, určite nebola jej posledná.

Nesprávne rozhodnutia boli neoddeliteľnou súčasťou Leinho krátkeho, a predsa už dosť pikantného života. Avšak bola to len a len jej hlúpa paprča, ktorá triasla koreničkou, čo-to dalo. Mala zvláštny dar. Rozhodovala sa vždy a za každých okolností nesprávne. Dokonca aj vtedy, ak sa jej priam ponúkala správna možnosť. Často sa preto preklínala, hoci to nikam

nevedlo. Nevedela si pomôcť. Inak to nedopadlo ani s jej svadbou. Veľmi skoro pochopila, že si vybrala zlé handry, príležitosť i manžela.

Zahľadená do špinavého okna zaradila spiatočku a cúvla o niekoľko mesiacov vzad. Keď objavila Dávida. Potešila sa vtedy? Áno, mala ozajstnú radosť. Vlastne, ak si dobre pamätá, a to si teda pamätá, bol to v jej živote prelomový bod. Skákala od radosti. Behala po prenajatom byte a hlasno sa smiala. Kričala, aká je šťastná a že to snáď ani nie je pravda. Nemohla uveriť, že si konečne našla chlapa. Ona, Lea Klimentová. Šedá myš. Mužským pokolením prehliadaná a ignorovaná. Permanentne na okraji ich záujmu. Neatraktívna. Nezaujímavá. Neviditeľná.

A predsa bolo odrazu všetko inak. Mladý muž s magickými čiernymi očami sa na ňu usmial a v jej hlave vytryskol gejzír šťastia, v ktoré už neverila. Jediný pohľad do jeho očí odpálil vtedy v nočnom bare ohňostroj, za ktorý by sa nemuseli hanbiť ani dubajskí pyrotechnici. Ulovila chlapa! A ešte akého... debila! Túto vetu však vtedy nahlas nevyslovila. To jej len na krátky okamih zablikalo kdesi v najhlbších a najtajnejších zákutiach opitej mysle. Šťastím, prirodzene. A trošku alkoholom. Hrča v krku sa zhlboka nadýchla a Lea či chcela, alebo nie, musela priznať farbu. Bola ožratá. Ožratá! Tak ako nikdy predtým, ale veľakrát potom. Ako si mohla v takom stave všimnúť ten mizerne sliepňajúci lampáš? Cez sklá začmudené kilami páchnuceho dechtu a liehových výparov sotva mohol preraziť záblesk jasného úsudku.

A tak sa stalo, že sa milá Lea zamilovala do chlapa, ktorý mal k princovi na bielom koni z romantických dievčenských snov tak ďaleko, ako Mliečna cesta ku GN-z11 v súhvezdí Veľkej medvedice. Teda nejakých štyridsať miliónov svetelných rokov.

To však Leu pramálo trápilo. Receptory v jej mozgu už do žíl vypustili omamný chemický koktejl. Jediné, čo ju v tej chvíli zaujímal, bolo, ako mu strčiť jazyk do úst. Jej sebavedomie dosiahlo vrchol Mount Everestu a nenásytne dočahovalo oblohu. Bolo príjemné hľadieť na svet z tej výšky.

Prekvapené ego spokojne priadlo a rozhodne sa nemienilo spustiť dole do doliny. Už nikdy.

Keď o sedem mesiacov neskôr nad záchodovou misou dávala v ukrutných žalúdočných krčoch horkú žlč, napadlo jej, že niečo možno nie je celkom v poriadku. Bola jedna hodina po polnoci a čoskoro sa ju bude snažiť budík postaviť na nohy. Avšak tentoraz sa mu to sotva podarí. Ani budíku, ani nikomu inému. Lea nevládala.

Ležala skrútená okolo záchodovej misy a márne potláčala dávivý reflex. Keď sa jej zdalo, že už to zvládla, nástojčivé krče v črevách ju začali presvedčať, že späť na misu sa jej dostatočne rýchlo rozhodne zodvihnúť nepodarí. Boj o uzavretie jedného otvoru tak striedala bitka o zatarasenie druhého. O dve hodiny jej bolo jasné, že sa na tú misu zodvihnúť už ani nepokúsi. Bolo to nad jej sily. Tie posledné zmobilizoval pud sebazáchovy. Bola presvedčená, že zomiera. Za oknami už svitalo, keď sa jej podarilo doplaziť sa k mobilu a privolať si záchranku.

Dva mesiace bez Dávida a alkoholu ju vrátili späť do hry. Horšie bolo, že sa nevracala sama. Bola tehotná. Keď to oznámila Dávidovi, opäť si uvedomila, že niečo nie je v poriadku. Prekvapilo ju, ako stav vecí okamžite nazval problémom. Čože? Pýtala sa ho vtedy. Je to naše dieťa, nie problém, vysvetľovala. On však trval na svojom. Bez štipky radosti. Úsmevu. Povzbudivých slov, že to spolu zvládnú. Jediná emócia, ktorá z neho vyšla, bol strach. To bolo zlé. Ešte horšie však bolo, že ona cítila to isté. Rýchlo sa zhodli na rovnakom riešení. Zaskočilo ju, s akou ľahkosťou a úplne automaticky dospela práve k nemu ako jedinému východisku. Ani na okamih o ňom nezapochoybovala. Nechcela s tým človekom dieťa. Netušila ešte prečo, prosto len nechcela. Viac ju ohromilo, že ani Dávid neprotestoval.

Na krátky okamih vtedy opäť zazrela ten starý začmudený lampáš. Horel jasnejšie, a predsa sa svetlo strácalo v tme. Niečo na tom mužovi jej nebolo po vôli. Jeho magické oči sa až príliš často ligotali. Pričasto sa v nich

nebezpečne blýskalo. Láskali len zriedka a krátko. No žene, ktorá lásku poznala len z románov, to stačilo. Každý pes má blchy. Aj Dávid ich mal. A nie pár. Nie bezvýznamných. Bol iný, než si navrávala. Horší. Bol absolútne neakceptovateľný. Hrča sa jej vydriapala až na koreň jazyka a Lea vedela, že už ju nezastaví.

„Bol to debil!“ vyhrkla v návale sebalútosti a hnevu. Vypatlaný ožran! Bezcitný idiot! Emocionálny kripel! Štekala v duchu slová, ktoré sa jej drali na jazyk. Sprostý primitív! Úbožiak s IQ hojdacieho koňa!

„A ešte aj hajzel,“ zamumlala nahlas resignovane. Hrča vyrazila vpred a ona sa bezmocne rozplakala.

Sedela tam pred špinavými balkónovými dverami hotelovej izby dobré dve hodiny. V jej hlave zúrila mohutná orkána a plieskal ňou o všetko, čo im vošlo do cesty. O prvý stret očí, prvú pusú. Nechutnú, a predsa tak sladkú. Dychtivú. O desiatky ďalších bozkov – zvláštne, nikdy pri nich necítila túžbu. Nekrútil sa s ňou svet. Ani potom, keď nezostalo len pri bozkoch.

Prečo to vlastne robila? Aby nebola sama? Zo strachu, že bude prvý aj posledný? Tak veľmi sa bála, že nič lepšie nezoznenie. Ach, aká len bola hlúpa! Narážala na všetky tie spomienky naťahané ako obrovské lepkavé pavučiny na elektrických stĺpoch. Vypaľovali jej v hrudi hlboké diery. Jej ubolené srdce sa trepotalo po zásahoch dvadsaťdvatisíc voltov ako šíalené.

Na posteli sa v pokojnom oku hurikánu vyvaľoval ožratý Dávid a pokojne odľukoval. Vydychoval smradľavé oblaky etanolu, ktoré menili hotelovú spáľňu na výbušnú metánovú kapsu v bani. Alkohol sa vyparoval aj z jeho kože a spolu s kyslastým zápachom potu spôsoboval v dorážanej Lei neznesiteľný odpor.

Neskaličila ju len doznievajúca búrka v útrobach. Monokel na jej oko otláčila päst z mäsa a kostí. Viac ako krvavá podliatina ju však bolelo poníženie a sklamanie. To sa nedalo stráviť, nech sa akokoľvek snažila. Čo sa to stalo? Pýtala sa s pohľadom upreným na steny v červeno-bielych tapetách. Neodpovedali. Ale načúvali, a to Lei stačilo. Aj tak bola väčšina jej

otázok len rečnícka. Nečakala, že jej ich niekto zodpovie. Nečakala od života vôbec nič. Možno si za všetko mohla sama. Azda bola naozaj piča. Ale nemusel jej preto otrieskať hlavu o skriňu. A ešte k tomu vo svadobnú noc. Možno fakt bola. Ale nemusel jej tak ublížiť.

Možno mu nemala vešať na nos tú historku s jeho podareným fotríkom. Historku z jedinej návštevy u Klimentovcov seniorov v Strateniciach, na ktorú ju zobral. Nikdy viac ju tam nezavolať. Nikdy viac by tam ani nešla. Nie po tom, čo tam zažila. Tá záležitosť ťažila jej myseľ príliš dlho. Omíjala ju ako krvavý otlak na päte. Potrebovala sa toho zbaviť. Uľaviť si. A ako vždy, keď si vyžrala, nedokázala udržať svoje ústa pod zámkom. Tak to Dávidovi vyklopila.

Vtedy v Strateniciach veľa chľastali. Spili sa pod obraz. Všetci. Ako inak. Zázrak, že sa nepozabíjali. Až na malú potýčku Dávida s jeho matkou, normálne zaľahli spať. Všetci v jednej cimre. Tam, kde odpadli. Keď sa Lea nad ránom prebudila na to, že ju suší, pobrala sa do zatuchnutej kúpeľne napiť. Tam sklonená medzi plesnivými handrami na žinkách chlipkala vodu z kýbľa. Bola ešte stále dosť opitá, ale nie natoľko, aby si nevšimla, že sa jej niečo tlačí medzi nohy. Keď zodvihla hlavu, v špinavom zrkadle s údivom zbadala Dávidovho otca, ako sa na ňu lepí a vzrušene dychčí. Tak ako bola, v predklone, odtiahol jej nohavičky a vošiel do nej. Bola ospalá a taká prekvapená, že ani neprotestovala. Možno to Dávidovi nemala hovoriť práve vo svadobnú noc. Ale keď ono sa to z nej rinulo samé. Nepýtalo si dovolenie.

Tým priznaním spustila peklo. Najskôr na hostine, potom aj na izbe. Priveľa pili. Ako vždy. Ale nemuselo to takto dopadnúť. Nemalo to takto dopadnúť. Čo sa to len, preboha, s nimi stalo? Zízala cez slepé okno a nič nevidela.

Snívala o krásnej svadbe. Ktoré dievča o nej nesníva? Toľkokrát si predstavovala ten deň. Ako bude kráčať k oltáru, bude tam oltár, to je jasné, pretože sa bude vydávať v kostole. A čo, keď je neveriaca? Také

detaily v snoch nie sú podstatné. Mal to byť kostol a basta. Mal to byť krásne vyzdobený kostol. Bielymi ružami. Miliónmi lupienkov z ruží. A konvalinkami. Tie znamenajú šťastie, a nádherne voňajú. Konvalinky tam určite mali byť. A ona mala kráčať romantickou uličkou k oltáru. K svojmu mužovi. Uraštenému, múdremu, voňavému. Milujúcemu. S láskavými očami a pevnými ramenami. Aby ju mohol objať. Skryť pred celým svetom a šepkať jej láskyplné vyznania. Aby ju mohol vziať na ruky a odniesť preč. Z tejto izby. Z tohto života.

Snívala na špinavom koberci s očami upretými do stien. Videla na nich dievča v bielych šatách princeznej. Kráčalo uličkou v kostole za šťastím. Slzy jej na lícach pomaly zasychali a zanechávali jej na tvári slané cestičky až k brade. Krvou zaliate oko už puchlo a k obočiu sa z neho rozlievala modrajúca mapa. Usmievala sa. Prosím, bože, prosím, nech príde, snažila sa modliť. Ale nikto neprišiel.

„Je ti niečo?“ hlas kolegyne Milady, ktorá na Leu civela spoza počítačovej obrazovky, ju vrátil späť do reality. Uvedomila si, že jej po lícach tečú slzy.

„Nie. Nič. Iba som si na niečo spomenula,“ vykrúcala sa. Ale zbytočne. V Miladiných očiach už čítala nástojčivé otázniky a, vlastne, ako vždy, stíchla celá kancelária, aby sa dozvedela, prečo tá chudera, čo sa vždy tvárila ako majsterka sveta, plače. Možno dúfali, že sa im ju konečne podarilo zlomiť. Veď od roboty aj kone kapú a oni jej toho naložili požehnane. Chvíľami sa im zdalo, že nemá ďaleko od kolapsu a vtedy si vymieňali škodoradostné pohľady. Ale ona namiesto toho, aby sa zložila, zhlboka sa nadýchla a trpela ďalej. Začala sa.

Nechceli jej naozaj ublížiť, iba ju vyprovokovať k akcii. Vždy sa tvárila ako stelesnená dokonalosť. Perfektne sa ovládala. Nechybila. Nepriznávala nijaké ľudské poklesky. Na firemných večierkoch sa s nikým nevyspala. Neožrala sa pod obraz boží. S ničím sa im nezverovala. Vlastne o nej skoro nič nevedeli, a to ich trápilo. Hľadali jej slabé miesto a ona sa nebránila. Tak

prečo by si neuľavili, nezdvihli si sebavedomie a nerypli si? A teraz sa konečne zdalo, že jej hviezda začína padať. Vetrili svoju šancu.

„Lei, ty plačeš. Čo sa ti stalo?“ kuli železo pekne za horúca.

Lei neušlo, aké je v miestnosti ticho. Vždy všetky stíchli, keď ju niekto oslovil. Zvedavé na odpoveď. A tak im ju dala.

„Včera večer v správach dávali, že sa kdesi na východe utopilo trojročné dieťa. V nezakrytej studni pri dome. Prišlo mi ho ľúto. Čo sú to za rodičia, keď naň nedávali pozor?“ obrátila obranu na útok. Všetky ženy v kancelárii mali deti, hoci ani jedna nebola vydatá, a Lea teda trafila na silnú strunu. Okamžite prehlušila tú o nej.

„Ježišikriste! To je strašné, to som nezachytila! Preboha, chúďa malé!“ kontrovala jej Milada spoza obrazovky a ostatné ženy pritakávali. Položili jej ešte zopár doplnujúcich otázok a Lea si vymýšľala, len sa jej tak z kečky parilo. Pozornosť už plne získali nezodpovední rodičia vymysleného utopenca. Ženy snovali všemožné hypotézy, prečo k tragédii došlo i ako sa jej dalo zabrániť.

„A počuli ste o tom chlapovi z Nitry, čo zabudol vlastné decko v aute a odišiel do práce? Mal ho zaniest' do jaslí, ale on zabudol, že ho vezie! V jasliach vôbec nezastavil a nechal to chúďa v aute upiecť sa zaživa. Vonku bolo tridsaťpäť stupňov a vo voze až päťdesiat!“ ziapala ružová Iva a rozhadzovala pritom rukami v geste absolútnej nehoráznosti. Debata sa razom zvrtila na predbiehanie sa v hrôzostrašnejších historkách o deťoch zabitých vlastnými rodičmi.

„Bože, to je hrozné, čo sa na tomto svete deje,“ prisviedčala aj Lea. No nemala na mysli nijaké deti. Len svoju zbabranú svadobnú noc.

Predpoludnie

Dávid, presvedčený o rodinnej idyle panujúcej za dverami s dvojitou bezpečnostnou zámkou značky Stopkrimi, ktorá vám ide oči vyklať na billboardoch v meste, stlačil kľučku. Pár sekúnd váhal, či vstúpiť a tváriť sa, že je všetko tak ako chcel. Napokon sa rozhodol vybrať si z toho, čo mu dom ponúkne, len to pozitívne. Nepredpokladal, že by na neho niečo také čakalo. Nepočul nijaké hlasy. Necítil ani omamnú vôňu čerstvej kávy, ktorú zachytil vonku na schodoch.

Čerta kávy! To starému Emilovi Koktavému zasa vykypelo mlieko. Určite zahasilo plameň. Ten idiot nás raz vyhodí do povetria. Poletíme, poletíme...

Dávidovi to bolo úplne jedno. Možno by to dokonca i privítal. V každom prípade nad tým považuje, pretože jediné, čo ho v dome, za ktorý vyčáloval všetky svoje prachy, privítalo, bolo nenávidené ticho.

Nevinil z neho nikoho. Nenadával a neukazoval prstom, kto je za tú mĺkvotu zodpovedný. Neprekĺnal dom, v ktorom zostal uväznený vo svojej opustenosti, tak ako to robia ľudia, keď si potrebujú vybiť žiaľ a zlosť z pocitu bezmocnosti. Tá kopa trámov a tehál nemohla za to, že v nej zavládol taký prekliaty pokoj. Rovnako totiž mohla ona ukazovať prstom viny na Dávída.

Spočiatku si často kládol otázku, kto z nich dvoch spôsobil to skurvené ticho. Nakoniec dospel k názoru, že páchatelom bude niekto tretí, a síce, jeho žena. Koniec koncov, všetko svedčilo v jej neprospech. Lea odišla z domu. A bola to zasa ona, kto odvliekol so sebou aj ich krpca. Hlučného a uvrieskaného ako len deti vedia byť. A tak nastalo v dome ticho. Bolo to jednoduché. A veľmi oslobodzujúce nájsť vinníka na čokoľvek. Rozhodol sa,

že vždy všetko zvalí na svoju bývalú ženu, a tak zabije dve muchy jednou ranou. Seba očistí a ju znenávidí. To potreboval.

Dávidovi niekedy pripadali vlastné úvahy nesmierne nudné. Ale na druhej strane si uvedomoval, že niečím sa prosto zaoberať musí. Inak by scvokol.

Už k tomu nemáš ďaleko.

V minulosti zvykol napísať každé dva roky knihu. Vydavateľ to tak od neho chcel. Dávidovi to vyhovovalo, pretože viac nápadov ako jeden za dva roky aj tak nemal. Dobrých nápadov. Tých zlých mal nadostač. Podľa jeho ženy bol dokonca každý jeho nápad na hovno. V každom prípade, nič nebolo natoľko na hovno ako to, že sa končil druhý rok od vydania jeho poslednej knihy. A on má hotových iba niekoľko strán z novej. Ak ju urýchlene nezosmolí, bude platiť. Zmluvnú pokutu i zálohu, z ktorej mu už nezostalo takmer nič. Nebude to prvýkrát. Lenže tentoraz to asi Lea za neho nezatahne.

Zavrel dvere a oprel sa o ne. Naľavo stena s vešiakmi na kabáty a veľkým zrkadlom. Lea oň drankala celých osemnásť mesiacov, kým Dávída presvedčila, že pre jej existenciu je to zrkadlo nevyhnutné. Teraz sa v ňom odrážal Dávidov zdevastovaný obraz a jemu bolo z neho na vracanie. Zostarol si. Za šesť mesiacov si zostarol o desať rokov, prešiel si dlaňou po trojtýždňovej neupravenej brade. Tuším máš aj vrásky. Poriadne hlboké brázdy. Pluh si teda rozhodne nešetril, stavec, uškrnul sa divo.

A rozhodne to nie je hra svetla. Nie, nestojíš v nesprávnom uhle. Svetlo na teba dopadá presne tak ako má, aby ti ukázalo tie ryhy, ktorými si si zhovadil ksicht. Nemusel si sa tak ponáhľať, si predsa v relatívne najlepšom veku. No, prax je, kvapôčku, odlišná, pravda? V skutočnosti si jednou nohou v hrobe a červami prešpikovanej smradľavej zeme sa už dotýkaš aj prstami na druhej.

Ako tam stál a rozhodoval sa, či niekomu pribije, alebo sa najskôr oholí, naraňajkuje, alebo vyspí, zbadal na bielom strope známu podlhovastú

vecičku. Opatrne, po špičkách prešiel do kuchyne, vzal zo stola cápačku na muchy a stále po špičkách sa vrátil do predsieni. Zastal priamo pod nenávideným šesťnohým stvorením a s maximálnou opatrnosťou dvíhal nástroj smrti k nemu. Keď sa mu zdalo, že už ho nemôže minúť, rozohnal sa a prudko pricapil muchobijku o strop. Keď stiahol ruku, spokojne si obzrel dielo skazy. Z rozpučeného fľaku mu po chrbte prebehli zimomriavky.

Ty si tomu dal. Len sa pozri ako to tu vyzerá?!

Dávid sa prešiel po dome. Obzeral stropy. Pekne jeden po druhom. Musel uznať, že rýpač mal výnimočne pravdu. Plafóny vyzerali horšie než zasraté misy na verejných záchodoch. Pokryté nespočetnými červeno čiernymi fľakmi pripomínali dokonca miestami plastické tapety. Dávid sa obával, že ak niečo nepodnikne, čoskoro budú vyzerat' oveľa horšie a nebudú sa už podobať ani na tapety.

Usmial sa. Keby to videla Lea, nedokázal si predstaviť, čo by urobila. Asi by ju od zúrivosti roztrhlo. Prásk! Predstavil si to, a opäť sa divoko uškrnul. Nikdy mu nedovolila zabíjať akýkoľvek hmyz v dome takýmto nešetrným spôsobom. Nešetrným k nábytku a stenám, prirodzene. Ako keby mala právo o niečom takom rozhodovať! Ako keby to kupovala za svoje! Všetko zaplatil len a len Dávid. Aj tie steny. Lea nedala za ich dom ani cent. Ani poondiatu korunu – lebo vtedy ešte boli koruny. Mohol si teda vo svojom dome robiť, čo chcel. So stenami i s nábytkom! Mohol do nich rúbať, koľko chcel. Mohol s nimi trieskať koľko chcel! A jeho žena mohla iba držať hubu a krok. A prizerať sa.

Však si jej to takto aj neraz vytmavil, pamätáš?

Dávid si to nechcel pamätať. Keď svojej žene niečo vytmavoval, znamenalo to, že ju mlátil. A na to sa rozpamätávať rozhodne nechcel. Pretože v tejto chvíli chcel spomínať na iné spoločné zážitky. Napríklad na tie, keď Lea panicky jačala nad pavúkom vykračujúcim prostriedkom obývačky. Nad ucholakmi vybiehajúcimi spod parapetov, keď preliala kvety. Nad pískejúcimi komármi, keď ju budili v noci zo snov o lepšom živote bez

Dávida. Lea vrieskajúca. Lea dupajúca nohami. Lea skákajúca dva metre tridsať aj bez opornej tyčky! Ale nikdy nič zabíjajúca. Na to bol v dome zásadne Dávid. Vrah a bitkár. Násilník. A hajzel, hovorievala.

Jemu pritom pavúky a muchy vôbec neprekážali, pokiaľ sa nachádzali v bezpečnej vzdialenosti. To jeho žena ich najradšej videla mŕtve. A tak musel vždy počkať, kým si napríklad taký komár položil svoj kostnatý zadok na niektorý kus umývateľného nábytku. Najlepšie na vnútornú stranu záchodových dverí, kam si však komáre zásadne nikdy nesadali. Potom ho čo najjemnejšie čapnúť. A prípadný flák utrieť toaletným papierom a umyť saponátom. Musel použiť aj saponát, pretože podľa Ley všetok hmyz prenášal nespočetné kvantum choroboplodných zárodkov a baktérií. Vyčítala to v hrubiznej knihe s názvom Zdravoveda. To bolo v dobách pred internetom. Neskôr, keď knihu rozmlátila v záchvatoch hnevu a Dávid dal zaviesť do domu internet, pokračovala tam. Doktor Google sa stal pre Leu na dlhý čas neoddeliteľnou súčasťou života. Sedela u neho celé hodiny. Potom Dávida poučala.

Dávid si tie jej drísty skúsil overiť iba raz. Potom sa mesiac presviedčal, že nemá všetky choroby, ktorých príznaky na sebe spozoroval. Ďalšieho pol roka sa nemohol zbaviť hlúpych zvykov. Pozoroval sa v zrkadle. Trápil osobnú váhu a tlakomer. Pozorne vnímal a analyzoval každé pichnutie v tele, zrýchlený tep či zakašľanie. V podkožných hrčkách tuku videl nádory, v praskajúcich kĺboch artritídu a v očnému tiku mŕtvicu. Ovoniaval svoj moč. Po každej veľkej potrebe skontroloval okom konzistenciu obsahu v záchodovej mise. Poctivo si kazil zrak lúštením zloženia potravín na obaloch. Skúmal ich pôvod, podmienky chovu zvierat, používanie herbicídov i pesticídov. Napokon zistil, že nemôže jesť nič, aby z toho skôr či neskôr neochorel. Keď okolo letela mucha, panicky mával rukami aby si na neho náhodou nesadla.

Ale, ale... len sa priznaj, kam až si skutočne zašiel vo svojej hypochondrii. Prestal si priateľom podávať ruky a hnusilo sa ti bozkávať s vlastnou ženou!

Panebože! Nakoniec sa z toho dostal! A znova začal krútiť hlavou nad Leinými striktnými metódami zabíjania hmyzu v domácnosti. Lenže za čias Ley Klimentovej lietalo v dome najviac päť komárov, a to iba ak bolo veľmi horúce leto. Lea nemusela čeliť každý deň desiatkam piskľavých potvoriek. Ako sa šuchtal do kúpeľne, premýšľal, ako by Lea bojovala s tolkou hávedou. Jej metóda so záchodovými dverami by bola úplne neúčinná, jedine, že by sa na tie dvere sama priklincovala ako návnada.

Takže po zlyhaní mechanických zbraní by, pravdepodobne, nasadila zbrane biologické.

Dávid tipoval, že by ako prvý vyskúšala klinčekový prášok. Vôňa klinčekov sa jej totiž páčila. Rozdrvila by ich, nasypala do gázového vrecúška, a to by zavesila na stenu nad posteľami namiesto ich svadobnej fotografie. Alebo by sa tým sama poprášila. Pravdepodobne by tak zabránila štípancom. Čo však s piskotom? Ten bol podľa Dávida oveľa neznesiteľnejší ako samotné poštípanie. Dávid by sa pokojne nechal vycicať z krvi, keby celú záležitosť nesprevádzalo charakteristické pískanie komárích krídel. Takže, čo by urobila milá Lea, keby sa po klinčkovej metóde ráno prebudila, síce bez jedinej vyrážky, ale zato s kruhmi pod očami a s nervami v kýbli?

Nasadila by gaštanový variant.

„Správne!“ vykrikoval Dávid a zmeravel.

Výkrik v úplne prázdnom byte ho prekvapil. Dumaľ, či je správne vykričať v pustom dome. Napokon dospel k názoru, že vo vlastnom príbytku si môže hulákať, koľko chce.

Kdesi napravo začul kratučký hvizd. No márne napínal zrak. Jeho pôvodcu nezočil. Bola to však dostatočná príležitosť vrátiť sa k predošlým úvahám. Aj Lein gaštanový spôsob boja spočíval v odpudzovaní smradom. Ak klinčeková metóda predpokladala, že klinčky komárom neznesiteľne

zapáchajú, gaštanová bola namierená voči výnimkám, ktorým klinčky nielenže nezapáchali, ale, dokonca, voňali. A tak by milá Lea po prebdenej noci zvesila vrecúško s klinčekomým práškom a nad posteľ zavesila znova svadobnú fotografiu. Následne by vo vode vyvarila gaštanové listy, vývar by naliala do plytkých misiek a tie by večer položila na nočné stolíky. Dávid si netrúfal posúdiť, ktorý zo spomínaných spôsobov možno označiť za účinnejší. Podľa neho oba stáli za hovno. Nebol žiadny odborník, ale toľko vedel, že komáre, ako najstarší a najprispôsobivejší živočíšny druh na svete, prežijú tak klinčekomý, ako aj gaštanový smrad bez väčších škôd. Jediná účinná metóda bola komára zabiť.

A čo tak skúsiť citrónový zázrak? Bola to jedna z jej stratégií, ale nepoužila by ju, pravda?

„O čo ide?“

Dávid si na citrónový zázrak nespomínal a ak, tak jedine v podobe lahodne vychladeného kokteilu.

Zato rýpač si spomenul nielen na citrónový, ale aj na octový zázrak. Podľa citrónového sa mal rozrezaný citrón pokropiť pálenkou a uložiť do izby na noc na teplé miesto. Dávid výnimočne plne súhlasil s názorom, že túto metódu by jeho žena stopercentne nepoužila. Aj keby musela denne dostávať transfúziu krvi. Lea Klimentová od istého času nenávidela zápach alkoholu, nech už sa šíril z čohokoľvek a z kohokoľvek, vrátane seba samej. Keď si večer vypila viac než bolo normálne, čo znamenalo viac ako dva deci vína, jedno pivo, alebo štamperlík niečoho tuhšieho – tieto „normy normálneho pitia“ vyčítala v akomsi bulvárnom plátku, celú noc sa prevracala v posteli a v pravidelných intervaloch si chodila čistiť zuby. Ak vládala. Lebo Lea zvykla svoje normy prekročiť. Niekoľkonásobne. Nezriedka až do blaženého bezvedomia. Najmä spočiatku ich spolužitia. Neskôr sa začala krotiť. Hovorila tomu ovládať sa. Takže pila veľmi striedmo. Ak sa jej napriek tomu pritrafilo pripiť sa, neznesiteľne si prekážala. Niekedy si umyla zuby aj päťkrát za noc. Na druhý deň sa potom sťažovala, že ju bolia. Vraj

ich má z chľastu a cigariet „príšerne oslabené“ a musí s tým skoncovať. Pripisovala to vždy len chľastu a cigaretám. V tom istom bulvárnom plátku totiž čítala, že pri nadmernom požívaní odoberajú živiny celému telu od mozgu cez svaly až po kosti a zuby. Dávid by dal krk nato, že si ich, jednoducho, zakaždým zodrala.

Takže Dávidova zatiaľ manželka by citrónovú metódu zaručene preskočila. To bolo rovnako jasné, ako to, že noc vystrieda deň. Iste, aj tu mohol nastať jedného pekného dňa skrat, ktorý je v nevyspytateľnej prírode z času na čas prirodzený a nevyhnutný jav. Jednoducho Pánbožko, čosi kdesi, zbúcha nejaké to zatmenie, a jedného dňa sa nerozvidnie. Asi taká bola pravdepodobnosť, že Dávidova žena poleje citrón v miske pálenkou a položí si ju na nočný stolík pri posteli.

Dávid by stavil vlastnú riť na to, že z biologických metód je citrónová najúčinnějšía. Zo skúsenosti vedel, že komáre mu dajú aký-taký pokoj, ak je poriadne opitý, fajčí, prípadne si rozloží naprostriedku obývačky táborák.

Lenže, výnimočne má tvoja žena pravdu. Tuším si tú poondiátu citrónovú parádu už vyskúšal. A, pokiaľ si dobre pamätám, celú noc si oka nezažmúril, a teda ani ja. Tá poondiata kyslo etanolová aróma mi celú noc vyžierala nos a na mojich rozleptaných slizniciach si tie beštie s cuciakmi zorganizovali majstrovstvá sveta v krasokorčuľovaní!

Dávida by vôbec netrápilo, že sa ten hajzlík v jeho hlave nevydrichmal, aspoň cez deň čušal. Ale nevyspal sa ani on, pretože piskľaví zboristi rozohrali v spálni koncert, za aký by sa nemuseli hanbiť ani členovia milánskeho zmiešaného zboru. Nepomohli ani tampóny do uší. Mal pocit, že mu vlietajú do nosa, cítil ako pristávajú na jeho tvári a na rukách. Bol z nich taký zblbnutý, že si v jednej chvíli myslel, že mu lietajú v žilách namiesto krvi.

„Takže, moja drahá Lea, čo navrhuješ ďalej?“ opýtal sa svojho zdevastovaného obrazu v zrkadle nad umývadlom.

„Chemické zbrane? Výborne!“ blahosklonne sa usmial. Ako láskavý učiteľ, ktorý skúša strémovaného žiaka pred tabuľou.

„Biolit? Ten som použil ako prvý. Našiel som ich niekoľko na podlahe s otrčenými kopytami, ale behom hodiny ich bolo v byte viac než kedykoľvek predtým. Namazať sa repelentom? To nemyslíš vážne! Chodil som ním natretý od hlavy po päty celé týždne. A nie jedným. Vyskúšal som prírodné aj chemické. Neexistuje značka, ktorú by som na seba nenakydal. Ani v drogériách, ani v lekárňach, ani na nete. Ani na ebayi. Bodka. Okrem toho, že sám sebe smrdím ako tchor, som získal iba jedno. Tristo novučičkových červených vyrážok, ktoré svrbia ako sto čertov. Prosím? Elektrický odpudzovač? Nie... nechci ma rozosmiať. Je to asi rovnako účinné ako nerobiť proti nim vôbec nič. Tak čo, Lea? Teraz buď múdra! Vždy si chcela byť. Máš možnosť, tak ju využij!“

Niekoľkoraké pískanie križovalo vzduch okolo Dávidových uší.

„Kristepane! Tak vymysli už niečo, lebo sa zbláznim!“

Už ti k tomu naozaj veľa nechýba.

Dávid si však rýpačov sarkazmus nevnímal. Bol príliš zaujatý novým pocitom vo svojich útrobach. Premýšľal, či mu je zle od žalúdka, alebo ide o predinfarktové syndrómy. Sadol si na okraj vane a pokúšal sa ovládnuť hlboký závrat. Čím dlhšie ľapel na vani a počúval vytrvalý piskot v celom dome, tým viac narastalo jeho presvedčenie, že keby išlo o jednu, alebo druhú zdravotnú komplikáciu, bol by to ten lepší prípad. Obával sa, že...

Ježišikriste! Ty si teda skutočne paranoik, akému niet na svete páru! Čo by ti asi tak mohlo byť po prehýrenej noci?! Už neviem koľkej noci, kedy si do svojho mizerného žalúdka lial decilitre chl'astu?! Chlapče, jediné, čo teraz môže mať problémy, je tvoja pečeň! Tak sa vzchop, odvleč sa do postele a poriadne sa vyspi!

Dávidovi ani len na um nezišlo odvliečť sa do postele. Hocičo iné, len nie posteľ. Radšej by v lese stromy kálal. Zaraz by pomohol starému Koptavému vybetónovať žumpu, dokonca, aj keby o to nestál. Problém bol

v tom, že nemal sekeru a Koktavý mal žumpu hotovú už vtedy, keď sa Dávid do Ľaliovej štvrte pred dvadsiatimi rokmi nasťahoval.

Pamätal si, ako sa po dvoch dňoch s Leou náramne čudovali, prečo, pre Kristove rany, sa táto špinavá štvrť nikdy neutíchajúceho kvílenia klaksónov, škripania brzd a preplnených smradľavých kontajnerov na smeti, nazýva Ľaliovou. Ten kvet bol predsa symbolom čistoty a krásy, a nech by si bol Dávid oči vyočil, nepodarilo sa mu objaviť v spleti úzkych uličiek a pozliepaných chájd ani náznak akejkoľvek formy čistoty či krásy. Oba pojmy boli obyvateľom Ľaliovej štvrte jednoducho neznáme. Dokonca chýbali aj v ich hovorovom jazyku. Títo ľudia slová ako čistota či krása nepoznali. A zdalo sa, že na ne v posledných štrnástich dňoch zabudol aj Dávid. Bolo načase. Veď žil v Ľaliovej štvrti už dvadsať rokov.

No tak, kašli na tie mizerné úvahy a choď si ľahnúť!

Lenže Dávid si nemienil ísť ľahnúť. Pochopil, že nesmie dať najavo, že rýpača počul. Toho totiž nesmierne povzbudilo, ak ho vzal na vedomie a trocha pikantná konverzácia bola presne to, čo mal rád. Jeho útrobnosť sa prevalila ďalšia vlna slabosti. Pravou rukou kříčovito zovrel okraj umývadla. Hrozil sa, že sa zrúti do vane, na ktorej sedel.

No, no, len sa mi tu nezlož!

Rýpač zacítil šancu podpichovať a Dávid si predstavil, ako si usrkol z pomyselného šampanského a vyfúkol dymové kolieska z neexistujúcej cigary, čo v Dávidovej hlave vyvolalo ďalší závrat. Keď sa steny začali vlniť v známom rytme, zavrel oči.

To nebol dobrý nápad.

Začul kdesi z hlbín zmäteného vedomia. Napriek tomu, že veľmi dobre vedel, kto to povedal, tentoraz s ním súhlasil a oči poslušne otvoril. S úľavou postrehol, že to zabralo. Vynárajúca sa vôňa savany a spotených čiernych tiel zmizla. Napadlo mu, že to možno nie je až taký zlý nápad skúsiť si pospať. Čím dlhšie sa snažil udržať pri vedomí, tým väčšie skóre zaznamenával od vyčerpanosti. Napokon zvrátila zápas celkom vo svoj

prospech a Dávid sa poslušne zošuchol na dlažbu v kúpeľni. Tam, schúlený pod umývadlom medzi splesnivenými handrami, kýbľami a prázdnyimi krabicami od pracích práškov, sa pohrúžil do hlbokého spánku.

Z hlbín nevedomia ho vyťahoval nepríjemne živý sen. Do spánku v ňom spolu s Dávidom upadali aj mračná komárov, unavených hladom a neustálym zháňaním potravy v Dávidovom dome. Ďalšie komáre usilovne vyčkávali, kým korisť na zemi prestane mykať aj poslednými nervami v končekoch prstov a špičkách mihalníc. Našli sa aj také, čo nevydržali a ticho vzlietli k nič netušiacej obeti. Miliardy rokov evolúcie ich vybavili dokonalým pristávacím mechanizmom a bezbolestnou sacou technológiou. Geniálna matka príroda však predsa len na niečo pozabudla. Alebo sa jej zachcelo trocha srandy? Na vysoký monotónny piskot, ktorý vyvolávalo trenie tenučkých krídel. Menší komár, tenší piskot. Väčší komár, hrubší piskot. Obzvlášť hrubý, pripomínajúci holiaci strojček, hraničiaci až s burácaním helikoptéry vydávali nadrozmerné kusy. Dávidovo obydlie disponovalo všetkými druhmi a ešte aj množstvom medzidruhov.

V prvých dňoch komárej invázie sa preto venoval štúdiu komárieho života, v snahe pochopiť jeho princíp a odhaliť tak príčinu a z nej vyplývajúci spôsob deštrukcie neprimeraného stavu pišťavých votrelcov. Odstráni dôvod ich premnoženia a ony zmiznú. Logické. Jednoduché. Strávil na googli stovky hodín. Potom sa vybral do knižnice. Po celom dni z nej vyšiel s očami angorského králik a hlavou nabitou ako Lein kufor pred dovolenkou na Mars.

Teoretické informácie si začal overovať v praxi. Spozoroval istú fyziologickú podobnosť medzi učebnicovými a skutočnými jedincami v jeho dome. Veľa toho však nebolo. Zdalo sa mu, že o tých jeho komároch ešte nikto nič nenapísal. V záverečnej fáze pozorovania, keď mu lietajúca háved' celkom prerástla cez hlavu, dospel iba k jedinému poznatku, a to, že má dom plný komárov všemožných rozmerov. Od najmenších, takých miniatúrnych, že boli sotva viditeľné, ktoré obývali striktne záchod

a výlevky, až po jedince maximálnych rozmerov, usádzajúcich sa v tieni kvetov a na vnútorných stranách vädnúcich listov. Konfekčné veľkosti obsadili všetko ostatné. Steny, stropy i nábytok. Večer aj lampy. Predtým snehobiele, pripomínali teraz prepeličie vajíčka jarabej farby.

V okamihu nečakaného záchvevu Dávidových prstov malé zvieratká začali útok. Asi desať z nich si vyhládlo strategické pozície a mätko dosadli na obnažené zápästia, krk a ľavú polovicu tváre. Vo chvíli, keď ich lačné cuciačky prenikli Dávidovou pokožkou, Dávid sa odrazu striasol, prudko posadil a rozkašľal. Kašľal z celých pľúc a lomcovali ním kĺče nevoľnosti. Oblak pískajúcich oblúd sa namosúrene vzniesol a rozplynul. Dávidovmu kašľaniu, syčaniu a odŕhaniu nebolo konca.

„Kurvy! Kurvy! Kurvy skurvené!“ klial, len čo chytil dych, celý červený a opuchnutý v tvári. Keď konečne vyčerpaný ustal, chcel si na chvíľu oprieť hlavu o vaňu, ale komáre mu dali jasne najavo, že mu to nedovolia.

„Doriti!“ zaklial zas. „Nenávidím vás! Nenávidím všetky komáre na celom svete! Nenávidím vás! Nenávidím! Počujete?!“ ziapal.

Potom sa postavil na rozklepané nohy a zúrivo vybehol z kúpeľne. Mlátil okolo seba vzduch a cítil, že mláti aj tie prekliate beštie, a to mu robilo dobre. Sakramentsky dobre. Pískľavé zvuky menili výšku. Striedavo zmĺkali, aby sa s novou intenzitou rozozvučali. Zo stien a kvetín vzlietali ďalší bojovníci a chaoticky narážali do Dávidových mlátiacich dlaní. Vrátil sa do spálne a zo zásuvky nočného stolíka vybral ešte neotvorené balenie tampónov do uší. Extra tlmivých. Výrobca sľuboval po ich aplikácii božské ticho a neklamal. Dávid roztrhol obal zubami a zúrivo ich pchal, kam patrili. Keď vtlačil aj posledný štupeľ na doraz, pískanie ustalo. Hlavou sa mu rozliat pocit blaženosti. No hneď v zárodku ho umlčala neprijemná spomienka na pachuť, čo ho pred chvíľou zobudila. Ústa si ju stále pamätali a nútili ho vrátiť čas o pár minút späť, keď ešte v spánku identifikoval na jazyku pohyb troch párov nožičiek. Zase sa mu to stalo. Zase ich prehltol. Prečo, došľaka, musí spávať s otvorenými ústami?! Prečo sa mu, došľaka, vždy v spánku

otvorí zobák?! Prečo, došľaka, nemôže spať ako každý normálny človek so zatvorenou papuľou?!

Lebo nie si normálny, počul v hlave svoju ženu. Vždy musíš byť iný ako ostatní, pripomínala mu, keď sa jej zdalo, že sa v niečom líši od Pána Dokonalého v jej hlave. Kým ten pán bol stále dokonalejší, z Dávida sa postupom času stával nevychovaný, primitívny, obmedzený ľudský jedinec podradnej kvality, ktorého potreby sa zúžili na rýchle pokefovanie svojej ženy a negustiózne nahádanie výsledku jej trojhodinového zvrátenia sa za sporákom do večne nenažratej rozmaznanej huby. To boli Leine slová z posledného obdobia ich spolužitia. Po dvadsiatich rokoch jej na ňom vadilo úplne všetko. Od spôsobu, akým sa na ňu usmieval, cez zaväzovanie šnúrok na topánkach až po spôsob, akým sa dožadoval sexu. To jej od istého času vadilo najviac.

Byť ňou, tiež by si mi pekelné liezol na nervy. Nemal si pri tom štipku fantázie! Niet divu, že ju po dvetisícstopäťdesiatej štvrtrej repríze prešla chuť.

Možno to tak naozaj bolo, ale Dávid bol toho názoru, že Leina väšeň vyhasla pre niečo iné. U žien prechádza sex cez hlavu. Znamenalo to, ako mu raz vysvetľovala, že na to, aby dostala na neho chuť, nestačilo, že si stiahol nohavice a vrazil ho do nej ako piest do rozpáleného valca motora. Potrebovala viac. Na začiatok dlhú predohru. A ešte psychickú aj fyzickú príťažlivosť.

A po týchto stránkach si po svadbe vôbec nevynikal, čo? Emočný neandertálec. So sprchou si sa nikdy neskamarátil. Na твоjich vlasoch by som si mohol vysmázať volské oká. Pomlčím o príšernej aróme šíriacej sa z твоjich ponožíek. A z úst. Napriek tomu ti nikdy nenapadlo umyť si zuby a nohy skôr, než vlezieš do postele!

Dávid namietol, že to všetko nebola iba posvadobná záležitosť. Bol taký aj predtým a nikomu to neprekážalo. Iba jeho žene. Púšťal tie jej poznámky o smrade jedným uchom dnu a druhým von, pretože jej nevyhovelo v ničom. Bolo zlé, ako zanedbával hygienu. Ako očúral záchodovú misu. Ako si

neupratoval špinavú bielizeň. Ako neupratoval vôbec. Ako chytal príbor pri obede. Mľaskal. Bolo zlé ako otváral dvere, keď prichádzal domov. Ako jej klamal. Chľastal. Ako sa česal. Rozprával. A najhoršie bolo, ako ju mal rád. Napriek tomu všetkému ho vraj milovala. Pch! Zlaté oči! A odporné dristry. Celá Lea Klimentová! Nekonečne zložitá a nekonečne hnusná. Presvedčená o sebe samej, že je iba jedna veľká nula v nekonečnom vesmírnom kóde. Pekne jej z toho zvyklo kvapkať na karbid.

„A vieš čo, moja milá Lea?“ vyštekol na dokmásanú svadobnú fotografiu na zemi azda až príliš hlasno. Ale cez tampóny v ušiach sa nepočul.

„Aj si ňou bola a stále si!“ zamrmal oveľa tichšie. Dupol na rozbitý svadobný obraz oboma nohami. Potom zas a ešte jedenkrát. Dupal po ňom zakaždým, keď sa potácal do, alebo z postele. Zavádzal na zemi, odkedy ho pred mesiacmi strhol zo steny. Bolo to vtedy, keď sa s Leou naposledy tak strašne povadili. Po tej jej stupídnej kratochvílke s Richardom v ich manželskej posteli. Bola taká neuveriteľne drzá a trúfalá. Ani on nebol svätý, ale aspoň si tie kurvičky neťahal domov. Sedel vtedy na posteli a ona si balila kufre. Vrieskali po sebe. Vykričali si hrozné veci. Keby mohol, vzal by aspoň polovicu z toho späť. Keď tú fotku praštil o zem, ona praštila dverami. Oči mu zaplnili slzy.

„Si najväčšia nula na svete... ale až po mne...“ doložil po mnohých minútach šepotom.

Spomínal, ako sa jeho žena vo svojich zbytočných „samovývrkách“ zvykla obracať na Boha s otázkou, za čo ju trestá, keď jej na cestu životom doprial takého chruňa. Na jeho odpoveď však nezvykla čakať. Odpovedala si jedným dychom, že tú nádielku si akiste zaslúžila. Všemohúci je predsa spravodlivý. Takže musela byť nula. Veľká piča, hovorievala doslova. Kývala pritom protestne hlavou, akoby tomu zas a znova nemohla uveriť. Dávid síce tie jej výbuchy zlosti nikdy nepochopil a vôbec si to nevyčítal, ale hovorieval jej to tiež. Najmä, keď si vypil. A to bolo často. Vravieval jej to aj

napriek tomu, že ju miloval. Počnúc jej očami, hanblivým úsmevom, krivými zubami, mohutnými bradavkami na drobných prsiach, veľkým zadkom s ešte väčšou celulitídou, odpudivou bradavicou na pupku až po spôsob, akým si špárala v nose alebo smrkala do vreckovky, a podobnými kravinami. Ešte aj jej hnusné nálady mal rád. Lebo po nich vždy sklapla a bol pár dní pokoj. A vášnivý sex.

„Takže, keď si to tak vezmeme, milá Lea, spím ako každý druhý normálny človek,“ vrátil sa k stratenej niti predošlých úvah, „lebo iba každý prvý spáva so zatvorenými ústami. Vážne, povedal mi to môj lekár,“ skonštatoval, adresujúc tentoraz slová špinavej diviacej kožušine s tvrdými bielymi štetinami na dlážke pri dverách.

Niežeby sa jeho manželka na diviačiu hlavu s vycerenými žltými zubami podobala, ale čierne očka kedysi poriadneho kanca boli v byte jediné, do ktorých sa mohol pozerat'.

Pachuť v ústach mu znova pripomenula prehltnutého komára. Dávid bol presvedčený, že toho pisklavého netvora v spánku zjedol. Rovnako ako tých ostatných. A oni to prežili. Telom sa mu šírila podivná zúň, ktorý neveštil nič dobré. Zakazovalo mu zabudnúť na celú záležitosť. Ba práve naopak, Dávid sa cítil čoraz horšie. Nakoniec už nevydržal napätie, ktoré sa usalašilo v hlave hneď vedľa rýpača. Vyvalený za Dávidovým mozgovým lalokom po ňom nervózne poklepával. Ozlomkrky sa rozbehol do kúpeľne. Musel byť rýchlejší ako komáre, ktoré medzičasom opustili neatraktívnu kúpeľňu a prileteli bližšie k svojmu hostiteľovi. Vždy pripravené vziať si, čo im patrí.

Keď dobehol do kúpeľne, prudko zabuchol dvere. Pustil sprchu a vyzliekol sa. Radšej si sám seba veľmi neobzeral. Dosť, čo sa musel pozerat' na večne odhalené opaky dlaní. Pripomínali rozprávkové muchotrávky. Rýchlo vošiel pod prúd horúcej striekajúcej vody z hlavice. Nastavil mu zmučené telo. Oddával sa čoraz horúcejšej riave, ktorá mu hladila ubolenú pokožku. Nastavil jej aj tvár. Prinášala nepredstaviteľnú úľavu. S priezračnou vodou odtekalo i napätie. Zdalo sa mu, že odplavila z jeho tela aj

prehltnutých okrídlených výtržníkov. Blažene vpíjal rozpaľujúce kvapky a bol po mnohých, mnohých dňoch zasa nesmierne šťastný. Tak ako len človek dokáže byť.

Začínal byť hladný, a to ho skutočne prekvapilo. Ale aj potešilo. Dávno nebol hladný. Hlad je vždy dobré znamenie. V chorobe i v trápení. Pokiaľ chutí jesť, nikdy na tom človek nie je naozaj zle. Takže, ak bol Dávid hladný, znamenalo to, že sa jeho vydesené myšlienky konečne umúdrili a pristali na návrh tela vyrovnať sa s nepriaznivým údelom života. To bolo od nich veľmi prezieravé.

Čerta prezieravé!

Dávid by bol rád uveril, že sa po dlhom čase ozval rýpač. Aj on sa očividne upokojil, možno sa osprchoval nejakou miniatúrnou tepnovou sprchou, z ktorej namiesto vody striekala Dávidova jasnočervená krv a znova začína s tou svojou sprostou hrou. Ale rýpač to tentoraz nebol. Dávid to vedel, pretože to povedal on sám. Nie nahlas, ústa mal plné vody, ale povedal. Lebo myšlienky neboli ani trocha prezieravé. Boli unavené. Rezignovali. Ako po autonehode, keď ste nemali v prístrojovej doske airbagy a volant sa vám akýmsi nedopatrením zavrtal do brucha. Vaše telo prepne na šetriaci mechanizmus, pretože vie, že bude ešte horšie, ale musí vydržať čo najdlhšie. Vaším mozgom sa rozleje úľava. Niet bolesti a vy, hoci ten preklatý volant nevidíte, vôbec si neuvedomujete, že je skrytý vo vašom bruchu. Že vám z dotrhaných čriev kvapkajú na nohavice výkaly zmiešané so žlčou, žalúdočnými šťavami a krvou z roztlačenej sleziny. Kvapka za kvapkou. A vám v tom poondiato-milosrdnom šoku ani nenapadne, že z vás vykvapkáva život. Usmievate sa ako mesiačik na hnoji. Akoby ste sa práve dozvedeli, že ste vyhrali rekordných päťdesiat miliónov v štátnej lotérii. A pritom sprostou umierate.

Nech už boli Dávidove myšlienky akékoľvek, hlad je vždy rovnaký. Hladný. A práve teraz sa zrodil v Dávidovom žalúdku. Čoraz nástojčivejšie sa dožadoval Dávidovej pozornosti. Hlad bol zlý, a preto podľa Dávída nemal

na svete čo robiť. Zastavil vodu a neochotne vyšiel spod sprchy. Z vešiaka na dverách stiahol veľkú osušku. Vytieral sa dosucha a s výrazom absolútneho odporu si natiahol ponožky. Nemal rád naťahovanie ponožiek po sprchovaní. Kedysi by aspoň polhodinku chodil bosý. Lenže to si nemohol dovoliť. Komáre by sa vrhli na jeho chodidlá ako osy na mäso, a v priebehu niekoľkých sekúnd by aj tie vyzerali ako muchotrávkové opaky dlaní. Zistil, že si zabudol čisté tričko a slipy.

Zabudni na to. Mal by si si odvyknúť volať na svoju ženu zakaždým, keď niečo poserieš. Čo tak zakričať na tých príživníckych piskľavých pankhartov? Nech sú konečne užitoční.

Dávid si teda natiahol späť aspoň špinavé nohavice a krátky obnosený župan z vešiaka na dverách. Lea mu ho kúpila ako vôbec prvú vec v ich spoločnom živote pár dní po tom, ako sa nasťahovali do domu. Na župany si potrpela a Dávid si bol istý, že nechýba ani v Richardovej kúpeľni. Možno navlas rovnaký. Župan sa jej predsa páčil. Len chlap, čo si ho obliekal, jej doň nepasoval. Tak ho vymenila. Tampóny v ušiach mal celkom premočené. Vytiahol si ich a odhodil do umývadla. Potom otvoril dvere.

Hvízdanie zaznelo okamžite. Zdalo sa mu, akoby sa komáre predháňali, ktorý zapíska hlasnejšie. Ako na súťaži. Preteky o pohár Dávida Klimenta v písaní komárov. Pekne ďakujem, pomyslel si. Zvraštil tvár a rukami si bleskove zakryl uši. So zatvorenými očami a pevne stisnutými perami prešiel popamäti do spálne. Zo zásuvky vybral novú sadu tampónov do uší. Opäť si ich zatlačil tak hlboko, ako vládla a vtom sa okolo neho rozhostilo rozvlnené ticho. Do očí mu udrel ciferník budíka na nočnom stolíku. Bolo pol tretej. Dávid neveril vlastným očiam. Sprchoval sa rovných päť hodín! Zobral budík do ruky a pozorne sledoval sekundovú ručičku, či náhodou nestojí. Sekundovka sa však pohybovala tými svojimi mušími krôčikmi a v pravidelných intervaloch odkrajovala Dávidov čas.

Okolo obeda

V kancelárii zákazníckeho centra spoločnosti na opravu zbabraného života zatiaľ Lea Klimentová húževnato bojovala s bahnom. S tonami odporného klzkého marazmu, ktorý ju sťahoval dolu, do útrobov močiara. Len čo sa jej podarilo vyhrabať z jednej smradľavej jamy, prepadla sa do ešte smradľavejšej a hlbšej.

Pomedzi čoraz otravnejšie telefonáty väčších či menších skrachovancov, ktorým hádzala záchranné kolesá v podobe viac či menej úspešných osobných bankrotov, sa dokázala sústrediť aj na hádzanie špiny na bývalého muža svojho života. Hoci si nevedela spomenúť, kedy ním vlastne bol.

Nezostávalo pritom len pri hádzaní. Každá lopata, ktorú do miešačky spustenej vo svojej hlave vhodila, spôsobila, že z preplneného bubna niečo vyšplechlo. A nebolo to nič príjemné. Ostré útržky pravdy s doráňaným egom, obalené v pokrútených spomienkach. Zmes nemala ďaleko od výbušnej, avšak pri chvíľkovej nepozornosti rýchlo tvrdla. Takže, ak sa Lea pozabudla, na srdce jej dopadol ťažký betónový balvan. Jeden za druhým naplňali najskôr ľavú, potom aj pravú komoru. Keď bola spolovice plná aj predsieň, Lea sa vzoprela a miešačku konečne vypla.

Vyhodila cez palubu zopár červeno-bielych nafukovacích kolies, aby uľavila svedomiu, a zahľadela sa na mobil. Odrazu mala silné nutkanie zavolať manželovi. Prekvapilo ju to. Ani si nespomínala, kedy naposledy cítila takú triviálnu potrebu, ako rozprávať sa s vlastným mužom. Opýtať sa ho, ako sa má. Pretože ju to nečakane zaujímalo.

Kamene v srdci ju ťahali ku dnu. Keby bola vo vode, sama by teraz chniapala po záchrannom kolese. Ale kto by jej ho asi tak hodil? To po prvé.

Po druhé, kam by jej ho šmaril? Lea predsa trčala až po pás v páchnucom močarisku. Načo by jej tam asi tak bolo plávacie koleso? Aby si z neho mohla cucnúť kyslíka, keď jej v tom lepkavom sajrajte zmizne aj hlava? Mohla by si predĺžiť vlastnú agóniu a trpieť ešte o dve-tri minútky dlhšie. Trpkou sa pousmiala. Nie, až taká masochistka zasa nebola. Hoci sa často týrala zbytočnými a nikam nevedúcimi úvahami o zmysle svojho života. Alebo Dávidovho. Ale aj kohokoľvek iného.

Majsterkou sveta mohla byť v disciplíne sebatrýznenia opakovaným predstavovaním si tých najtrápnejších situácií, v ktorých bola hlavnou hrdinkou. Dokázala si ich prehrávať v mysli stále dokola. Keď to bolo potrebné, zastavila film a celé hodiny si hľadela do tváre. Analyzovala podrobne každú črtu, akoby z nej chcela vyčítať príčinu nepríjemnosti. Pretože chyba musela byť v nej. Ale aká? Skúmala, posudzovala, domýšľala si. Až to niekomu mohlo pripadať, že ju to baví. Nebavilo. Trpela pri tom ako kôň. Tie nezriedka aj celovečerné filmy končievali rôzne. Najčastejšie však mohutnou búrkou sprevádzanou prietržou mračien. Nechýbali oslepujúce blesky s hromovým dunením. Každý, kto mal nohy a zdravý rozum, vtedy utekal. Lea vedela prečo a vôbec ju to netešilo. Vedela byť nemožná. Nezneseiteľná. Skrátka odporná.

Z bublajúceho bahna stúpali štipľavé oblaky amoniaku a vháňali jej slzy do očí. Lea cítila, že opäť prehráva. Nemala silu ťahať sa z čoraz trýznivejších spomienok na dvadsaťročné manželstvo s Dávidom Klimentom. Vnárala sa hlbšie a hlbšie. Mäkké bahno jej láskalo brucho ako nežná ľudská ruka. Masírovalo v nej živôtik, ktorému o pár minút vezme dych. Tak ľahostajne. Bez mihnutia oka. Takmer bez emócií. Tie predsa nadránom zadusila vankúšom. Nebolo to ťažké. Samu ju prekvapilo, ako ľahko sa poddali.

Do dverí vošla sestra v bielo-modrej rovnošate, aby jej oznámila, že sa nemusí ničoho báť. Len jej pichne injekciu. Zaspí a keď sa prebudí, bude po všetkom. Lea na okamih zapochybovala, či vôbec chce, aby bolo po všetkom. Bol to však iba zlomok sekundy, príliš málo na to, aby sa

z pochybnosti mohlo vykľúť zamyslenie, alebo dokonca reálny čin. Kým doznela, bielo-modrý anjel vykonal vyhrážku a Lea v povznesenej nálade cítila, ako príjemne malátnie. Ak takto vyzerá vražda, páči sa mi, stihla si pomyslieť skôr, než sa prebudila. Ten istý anjel v modro-bielej rovnošate ju jemne fackoval po tvári.

„Vstávame slečna, vstávame! Už je to za vami. Ale dali ste nám zabrať. Chvíľu sme si mysleli, že vás stratíme. No nič, ste tu a musíte sa pozviechať. Nech ste na večeru fit!“ zavelil.

Bolo po všetkom. Nato, že bola pár hodín po narkóze, bola vo výbornej kondícii. Trošku zmätená, ale inak sa cítila veľmi neutrálne, bezbolestne a bezmyšlienkovito. Výčitky svedomia sa zatiaľ nedostavili. Oči jej zbehli k mobilu. Hovel si na železnej skrinke pri nemocničnej posteli a vyhrieval sa pod lampou ako nejaká korytnačka. Slepý a hluchý. Bez akýchkoľvek emócií. Skoro ako ja, pomyslela si Lea a zaspala.

Prebudila sa po štyroch hodinách a opäť zabodla oči do mobilu na skrinke. Ak mala doposiaľ prázdnu hlavu, teraz sa situácia začala meniť. Tie pridusené mrchy pomaly vyliezali spod vankúša a boli kadejaké, len nie mŕtve. Po ďalšej pol druhej hodinke už Lea civela na mobil nepretržite. Ale ani to ho nedonútilo rozvibrovať sa a prejaviť o ňu záujem. Hrdosť, ktorá jej nedovolila siahnúť naň a vytočiť číslo Dávida Klimenta, sa zmenila na lútosť. Neverila, že jej doposiaľ nezavolať. Vravela mu predsa, že na zákrok ide hneď ráno a popoludní jej už môže zavolať. Tak prečo to doteraz neurobil? Prečo to aspoň neskúsil?

Dvere sa rozleteli a do izby sa hlučne vrátila staničná sestra s večerou. Podávala ryžu s duseným mäsom v omáčke. Lea si to pamätala aj po rokoch, dokonca stále cítila chuť toho jedla na jazyku. Chutilo jej. Keď odkladala tanier na skrinku, opäť sa pozrela na mobil. Neveriacky krútila hlavou nad nijakými zmeškanými hovormi. Nič. Ani esemeska. Tak veľmi potrebovala poláskať, poľutovať, povzbudiť, počuť milé slovo, známy hlas, cítiť, že o ňu niekto javí trochu záujmu... aspoň malý kúsok. Urobila to predsa aj pre jeho

pokoj! Uhasila požiar aj pod jeho zadkom! Tak prečo, doboha, nezoberie do paprče ten mobil a nevyťuká aspoň sprostú správu, že dúfa, že všetko dobre dopadlo a ona je v poriadku?! Pretože nebola. To teda ani náhodou. Začínalo ju všetko bolieť. Výčitky jej už v hlave rozpútavali poriadny čurbes. Tma za oknami a priveľa času na premýšľanie nebolo práve to, čo v tej chvíli potrebovala. V nemocničnom tichu sa jej mozog vybral na vandrovku a vôbec sa neuberal dobrým smerom. Hypnotizovala prázdny displej v nádeji, že ho presvedčí. Avšak z nich dvoch bol v danej chvíli telefón ten silnejší.

Dve hodiny po večeri sa Lea nachádzala na pokraji zrútenia. Nevidanej erupcie vyčerpávajúceho náreku. Emocionálneho prepadu až na samé dno. Iba pár sekúnd pred zvrátením červeného obra na malého studeného trpaslíka. Keďže toľko potláčaným šiestym zmyslom cítila blízkosť katastrofy, urobila posledný pokus o záchranu Pompejí. Schytila preklínaný telefón a vytočila číslo Dávida Klimenta.

V slúchadle jej oznamovací tón oznamoval, že na druhej strane to nikto nedvíha. Možno to nechce dvíhať. Azda iba nepočuje zvonenie. Môže byť, že ho vypol, aby nepočul. Je dokonca možné, že ten človek spí. Je to síce skoro, ale prečo by nemohol odpočívať, ak bol unavený? Ale z čoho bol unavený, ak nechodil do práce? Ak ani doma nezvykol nič robiť? Ak ani nebol celý deň doma, lebo však, čo by tam robil?

Lea skúšala odhadnúť, čo Dávid celý deň robil. Predstavovala si, že na ňu celý deň myslel. Na to, ako jej asi je. Ako sa cíti pred takým zákrokom. Veď je to pre ňu nesmierne náročné. Fyzicky aj psychicky. Pre mnohé ženy je to veľmi zložitá situácia. Tá najzložitejšia. Priveľmi náročná, aby sa pre ňu vôbec rozhodli. Absolútne neprípustná. Sám by ju nezvládol, preto je obdivuhodné, že ona áno. Preto na ňu myslel a držal jej palce. Myslel na ňu každú minútu zo dňa a rátal minúty. Stískal dlane, aby sa nič neskomplikovalo, aby prežila a aby zákrok dopadol dobre. Strach ho paralyzoval. Preto celý deň sedel doma pri hodinách a počítal tie poondiate minúty. A keď udrela ôsma hodina večer, bleskovo siahol po mobile

s úmyslom vytočiť jej číslo. Ale vtom mobil zazvonil a on ho zodvihol. Avšak miesto toho, aby niečo povedal, mu nekonečný súcit zasekol v hrdle pozdrav, a z očí sa mu pustili slzy šťastia, že to prežila, že mu volá. Jeho Lea, najdrahšie slnko jeho života. Tak veľmi ho mrzí, že to urobila, tak veľmi mu je to ľúto. Keby sa dal vrátiť čas, prial by si, aby tomu drobčekovi dali šancu žiť. S láskou by sa o nich oboch staral. Boli by zmyslom jeho života. Plakal by do telefónu ako malé dieťa. A ona by plakala tiež. Spolu by si želali vrátiť čas, lebo by si uvedomili, akú veľkú obeť priniesol ten malý červíček s anjelskými krídelkami, keď položil život, aby jeho smrť zbližila dvoch ľudí. Zbližila tak veľmi, že o ďalšom človečikovi nezapochybujú ani na okamih.

Ach, aký happy end to mohol byť! Žiaril v Leinej hlave, v tom oslepujúcom ohňostroji žeravých emócií, ktorý sa spustil, lebo na druhej strane to nikto nezodvihol. Lebo to nepočul. Lebo spal. Tuhý jak poleno. Ožratý jak doga. Spitý pod obraz boží. Nie ďaleko od otravy alkoholom. Kým na operačnej sále bojovali lekári o život jeho budúcej ženy po skomplikovanej interrupcii dvanásťtýždňového plodu, Dávid Kliment robil to, čo zvyčajne. Pil. Celý deň. Čo to dalo. Alebo skôr, čo sa do neho zmestilo. Skrátka naplno.

Deň pre neho nebol ničím výnimočný. Ráno sa vybral na vyrovnávacie pivo. Veď klin sa klinom vybíja! Keď ho konečne dopil, bolo presne sedemnášť tridsaťtri. Dávid sa z krčmy vytackal taký sťatý, že ani netušil, že odchádza. Nejakou sa mu podarilo trafiť domov. A do posteľe. Zvalil sa a upadol do stavu, ktorý nemal ďaleko od bezvedomia. Jeho mobil sa zmietať v pravidelných krčoch vo vrecku nohavíc. A hoci ich mal stále na sebe, necítil to.

Na izbe číslo 23 gynekologicko-pôrodnického oddelenia okresnej nemocnice Lea Čoskoroklimentová šmarila telefón na zem a keby vládala zoskočiť z posteľe, rozdupala by ho. Ale nemala dosť síl. A tak sa len bezmocne zviezla na vankúš, privrela oči a oddala sa sklamanu...

Keď na druhý deň po rannej vizite opúšťala nemocnicu, vyťukala číslo Dávida Klimenta znova. Tentoraz to zodvihol. Ale možno radšej nemal. Dezorientovane sa opýtal, kto volá. Znamenalo to, že sa stále nachádzal v polovičnej kóme. V najlepšom prípade už celkom precitol, ale ešte nestihol vyrovnáť hladinu alkoholu v krvi. Kým pochopil, kto a prečo mu volá, Lea vedela, že volať mu nebol dobrý nápad. A že bol zase raz správny čas poslať ho do riti. Správnejší už nebude.

V kancelárii zákazníckeho centra spoločnosti na opravu zbabraného života teraz Lea Klimentová húževnato bojovala s pokušením zavolať svojmu, ešte stále manželovi. Pretože si to nezaslúžil. Napriek tomu tu bolo to nevysvetliteľné nutkanie. Nabádalo. Povzbudzovalo. Naliehalo. Nástojilo na zmierení.

Leina ruka sa už niekoľkokrát natiahla za mobilom. Dokonca ho uchopila prstami a ten najhrubší už vyťukával známu trasu k telefónnemu číslu Dávida Klimenta. Snažil sa na polozborený most naviesť aj zvyšnú časť tela. Most nevyzeral dobre, a už vôbec nie bezpečne. Vykročiť po ňom bolo značne rizikové, ale prejsť ho nebolo nemožné. Stačilo stúpať na správne dosky. Opatrne klásť nohy na najstabilnejšie miesta a mohlo sa to podariť. Otázka znela, či niekto chcel, aby to klaplo. Či mal chuť riskovať vstup na rozheganú lávku označenú tabuľou „Prechod len na vlastnú zodpovednosť“. Každým rokom sa z nej vylomila ďalšia spráchnivená doska. Aj laná, ktorých sa dalo prichytiť, už praskali. Strieľali jedno za druhým a človek musel byť akrobat, ak chcel bezpečne prejsť na druhý breh. Lea vedela, že ak na tú haraburdu nevezie teraz, neskôr už jej váhu nemusí uniesť. Lenže zároveň nevidela jediný dôvod, prečo by to mala urobiť.

Popoludnie

Keď veľká ručička dobehla dvanástku a malá spočinula na trojke, Dávid otvoril okno. Napadlo mu, že ak otvorí okno aj dvere zároveň, prievan prinúti komáre sadnúť si kdesi na riť a aspoň na chvíľu bude mať od nich pokoj. Nepočul, ako izbu naplnili desiatky zvukov z ulice, ktoré inokedy neznášal. Kdesi opodiaľ smetiarsky voz práve vyklopil do svojej nenažratej papule dvestokilový kontajner. V diaľke zahrnel vlak. Dávid si vo svojom absolútnom tichu vytiahol zo skrine najčistejšie šaty, aké po pol roku bez manželky našiel, a obliekol sa. Jeho teória vyšla. Nijaký komár mu nevleťel pod košeľu prv, než zapol gombíky. Bol o poznatok bohatší. Komáre neznášali vietor, nemali radi prudké prúdenie vzduchu.

Dobrý nápad! Mimochodom, tiež ho neznášam, bolia ma z neho uši, ale to ťa asi nezaujíma. Ibaže by si si uvedomil, že moje uši sú aj tvoje uši.

To Dávida teda fakt nezaujímalo. Začal si spokojne popiskovať. Z kredenca vybral chlieb a odkrojil si hrubý krajec. Vôbec sa nepozastavil nad tým, že ho pokrýval tenký zelený povlak. Z chladničky vybral masť a natrel si poriadnu vrstvu. Povlak zmizol. Poriadne posolil a zahryzol. Po brade mu celkom nekontrolovateľne začali stekať sliny. Utriel si ich opakom dlane. Pripadal si ako štyri vyhladované Pavlovove psy tesne pred zaborením ostrých tesákov do šťavnatej špicovej kosti. Uškrnul sa.

S každým prehltnutým sústom v ňom rástla chuť. V polovici plesnivého krajca sa mu zo žalúdka zodvihla silná tlaková vlna a on pochopil, že ho nedoje. K záchodovej mise dobehol skôr, než dokončil myšlienku, či to stihne. Vzbúrený Dávidov žalúdok práve vyvrhoval omastenú striedku, obalenú zmesou tráviacich kyselín, keď v brečke zočil oválne čierne teliesko s nožičkami. Vytrestil oči. Dva razy zažmurkal a keď ich znova poriadne

otvoril, srdce sa mu opäť rozbehlo v normálnom tempe. Nijaké nožičky, nijaké telieska, iba zopár zrn rasce z chleba.

Zlý pocit ho ale celkom neopustil. Napadali mu šialené myšlienky. Nervózne prestupoval nad toaletnou misou. Jednou rukou si šúchal zátylok, druhou nešťastne mlátil vzduch okolo seba. Niekoľkokrát zo záchodu vyšiel, aby sa po dvoch-troch krokoch váhavo otočil a vrátil nad misu. Obsedantné úvahy ho nakoniec dohnali k pochabému rozhodnutiu. Predtým si ale starostlivo utrel ústa toaletným papierom a potiahol splachovač.

Vyšiel z toalety. Na skrinke na topánky odpočíval mobil. Predpotopný, tlačidlový, ale funkčný. Tým lepším modelom zaplatil vlni sekeru v ktoromsi pajzli. Krčmár sa mu vyhrážal, že mu viac nenaleje. Ešte to by mu tak chýbalo. A hoci neskôr prišiel k nejakým peniazom, už nikdy ich nebolo dosť na nový telefón. A načo by mu bol? Záujem o technologické hračky dávno vytesnili naliehavejšie potreby. Napríklad chľast. No a? Každý má niečo.

Keď si telefón prikladal k uchu, v spotených dlaniach sa mu neuveriteľne šmýkal. Cítil, ako mu pot steká aj po chrbte a tvári. Sám sebe by smrdel, keby nemal také otupené zmysly. Bol dosť zmätený, keď vytáčať číslo Richarda Prata. Potom si uvedomil, že nepočuje známe pípanie. Z jedného ucha si trasľavými rukami vytiahol tampón. Počúval, ako prístroj v Richardovej pracovni vytrvalo vyzvára. Netrpezlivo vytočil iné číslo, ale tentoraz mu žena v mobile vysvetlila, že volaná stanica je dočasne nedostupná. Opakovala to stále dokola a v Dávidovi rástol hnev. Keď ho už dvadsiaty druhýkrát poprosila, aby zavolať neskôr, tresol telefón o zem. Potom ho zodvihol a začal striedavo vytáčať prvé a druhé číslo. Vytáčať, vytáčať a vytáčať, až telefón celkom zblbol.

A čo teraz? Si spokojný, že si ho posral?

Dávida rýpačov hlas, predtým taký nenávidený, teraz potešil. Pretože tak ako mu vadilo, že je vždy nad vecou a nikdy sa nenechá vyviest' z miery,

tak mu teraz náramne prišiel vhod. Pretože rýpač bol v tej chvíli v dome jediný, kto si zachovával zdravý rozum. Na rozdiel od Dávida.

Len sa pozri na hodinky. O chvíľu príde domov a mohol si mu zavolať. Keby si vždy nechytíl hneď nervy a všetko neposral. Ako tento skurvený telefón.

Dávid ho sledoval, ako si skrížil ruky na prsiach, tváriac sa náramne namosúrene. Vedel, že to iba hrá, že ho chce vyprovokovať. Rýpač sa totiž nevedel zlostiť. Tento pocit mu bol absolútne neznámy. Rýpač vedel iba rýpať. Nič viac.

Tak čo, Dávid? Čo budeš teraz robiť? Komáre si veselo poletujú sem a tam, a tebe sa to nepáči. Možno by si mal zájsť k susedom. Čo tak ísť konečne za starým Koktavým a pozrieť sa, či nemá rovnaké problémy ako ty? Alebo si nebodaj myslíš, že iba tento dom sa z nejakého neznámeho dôvodu stal semenišťom piskľavých oblúd? Myslíš, že tvoj dom je niečím výnimočný? Potom by si mal tú príčinu sakramentsky rýchlo objaviť, lebo mne sa zdá, že tie milé zvieratká ti začínajú kurevsky prerastať cez hlavu. Čo povieš, Dávid?

Dávid na to nepovedal nič. Iba tam stál opretý o rozheganú skrinku na topánky s pokazeným telefónom v ruke. Hlavou sa mu prehánali škaredé myšlienky. Jedno ucho mal stále neupchaté. Vietor, ktorý sa znenazdajky strhol, preletel domom a s treskotom zabuchol dvere. Dávid sa voľným uchom nechtiac započúval do piskotu. Zazeral na všetky strany, ale lietajúce potvory boli ešte príliš malé na to, aby ich zbadal. Zozadu sa k nemu približoval hlboký hvizd. Pripomínal strojček na holenie. Poznalo ten zvuk. Zúrivo sa obrátil, pričom zo skrinky schmatol sprej s veľkým prečiarknutým okridleným chrobákom na obale. Bol rozhodnutý toho smrada zneškodniť. Avšak komár, ktorého uvidel, ho tak prekvapil, že zostal stáť s rukou na polceste. Zvrieskol a vybehol z domu. Sprej pritom z ruky vypustil ako jedovatú zmiju. Pristihol sa, ako z celej sily stíska kľučku zavretých dverí, keď začul tupý náraz. Strojček na holenie sa striedavo zapínal a vypínal a búchal

do dverí. Dávid dvere spočiatku zapieral. Potom sa o ne už iba opieral. S nervami vybičovanými do krajnosti napokon trielil od nich čo najďalej.

Utekal dobrých dvesto metrov, kým sa konečne ako-tak spamätal a zastal. Ruky si oprel o roztrasené kolená a v predklone zhlboka dýchal. Myšlienky sa pomaly zlietali k sebe. Niežeby bol Dávid nejaký slaboch, ale to hovädo s rozmermi pravekej vážky pripomínalo skôr starší model lietadla na diaľkové ovládanie než komára. A to bolo aj na dvojmetrového chlapa priveľa. Najmä, ak mu v ušiach už niekoľko týždňov neprestával znieť orchester dotieravých piskľavých zboristov. Zo zvyku sa pozrel na hodinky, ale pri pohľade na ľavé zápästie zistil iba to, že ich nemá. Rozhodol sa zohnať Richarda za každú cenu. Prebral mu síce ženu a rozvrátil rodinu, ale to nič nemenilo na fakte, že bol stále jeho najlepši priateľ. Jeho jediný priateľ. Tí ostatní sa na neho vykašľali. Pomaly, jeden po druhom opúšťali jeho výsostné vody. Ženili sa, prepadali svojim manželkám, rodinám, drogám, automatom, novým názorom, zvykom, úspechom a peniazom. Jedného dňa Dávid zistil, že jeho zátoka je prázdna. Až na pár prehnitých bárók, čo tak ako on, pomaly klesali pod hladinu.

Dávid to dlho popieral. Nechcel vidieť, ako sa jeho bezstarostný malý svet triešti. Jedného dňa si tú hnusnú realitu musel pripustiť. Keď zostal v krčme za stolom sám, odrazu mu to celé došlo. Všetci boli preč. Len zopár skalných, falošných a prepitých lúzrov zakopávalo o jeho stoličku. O tých však Dávid nestál. Tí mu pivo nezobrali. Ani poldeci. Možno tak peňaženku, alebo kvartír. Niektorí dôstojnosť. Ale o tú sa Dávid dokázal pripraviť aj sám. Ďakujem, nemám záujem, pomyslel si trpko. Rozprávať im o invázii komárov vo svojom dome nemalo význam. Skúsil to. Vysmiali ho.

„Vraj, čo zasa otravujem s tými svojimi spisovateľskými kokotinami?!“ zacitoval ich Dávid nahlas.

Dvaja či traja boli za pár pív ochotní ísť sa k nemu pozrieť. Ale kým ich dopili, zabudli, čo sľúbili. Potom svoj problém opáčil posunúť agentovi z vydavateľstva. Skoro mesiac ignoroval Dávidove telefonáty. Už dávno ho

nepovažoval za dojnú kravu a dával mu to pocítiť. Keď sa mu Dávid konečne dovolal, cez vodopád výčitiek sa ani nedostal k slovu. To len samé otázky, že kde má novú knihu. Ale nech je to kurevsky dobrá kniha! Vyhrážal sa mu do telefónu. Lebo inak bude až do svojej skorej smrti žrať už len trávu na kopci, uisťoval ho. Nezabudol dodať, že od neho už Dávid neuvidí ani cent. Jeho dobročinnosť má svoje hranice a Dávid ich dávno prekročil. A skôr, než sa zaskočený Dávid vykoktal, zložil.

Tak teraz len zhlboka dýchal a pokúšal sa ovládnuť roztrasené údy. Začínal pochybovať, že svoj problém zvládne sám. Mal posledné peniaze zo zálohy na knihu a dom plný pískejúcich oblúd, ktoré mu bránili tú sprostú knihu dopísať. Áno, písal ju. Nebol taký sráč, za akého ho všetci považovali. Po Leinom odchode pochopil, že kniha je jeho posledná šanca na lepší život. Na akýkoľvek život. Ale netušil, či oň vôbec stál. Potreboval sa napiť.

Cestou do samoobsluhy prešiel popri telefónnom automate. Visel tam v gýčovej červenej búde ako posledný mohykán Dávidových lepších čias. Telefónne automaty boli v dobe mobilov skutočné rarity. Najmä, ak fungovali. Udržiavali ich občianski aktivisti skôr z recesie, ale robili to dobre. To im musel Dávid uznať. Spomenul si, že chcel ísť k Richardovi. Napadlo mu, že mu môže z tej postsocialistickej relikvie zavolať. Mobil zostal v dome na dlážke. Automaticky pozrel na zápästie, kde mali byť hodinky a opäť si spomenul, že ich nemá. Keď pristúpil k búde, zistil, že nemá ani peniaze.

„Prepáčte, nepožičali by ste mi päťdesiat centov?“ oslovil zdvorilo týpka, ktorý práve skladal slúchadlo. „Potrebujem súrne telefonovať. Manželka rodí a v tom zmätku som zabudol doma mobil aj peňaženku.“

Dávidovi nič lepšie nenapadlo. Nebude predsa vysvetľovať, že sa po ne len nechce vrátiť, pretože jeho dom obsadili neznáme monštrá s cuciakmi. Tomu by ten chudák len ťažko uveril. Na druhej strane, pôrod manželky nebola o nič uveriteľnejšia informácia. Nie pri Dávidovom výzore.

Chlap bez akéhokoľvek výrazu, ktorý by napovedal, čo si o Dávidovej výhovorky myslí, zalovil vo vrecku nohavíc a vtlačil do Dávidovej spotenej dlane dvojeurovku. Potom bez jediného slova odišiel.

„Vďaka,“ stihol ešte Dávid povedať chrbtu v zelenom tričku so spoteným flákom uprostred. Vzápätí sa vrhol na slúchadlo. Bolo ešte teplé. Vyťukal číslo do Richardovho domu a modlil sa, aby mu to nezdvihla jeho žena. Alebo dcéra.

Obavy boli zbytočné. V dome Richarda Prata zjavne nik nebol. A to s najväčšou pravdepodobnosťou odvtedy, ako ich ráno vypravdil pohľadom z prítmnia lipy. Zavesil a natrčil dlaň. Automatu však ani len nenapadlo vrátiť mu mincu. Riadiac sa starou pravdou, že čo sa stalo, už sa neodstane, pokladal za prirodzené, že ak sa raz ten otravný ksicht rozhodol vhoďiť posratú dvojeurovku do úzkej štrbiny telefónnej papuľky, nemal čo očakávať, že mu vypadne späť. Je normálne, že ak niečo zahodíte, už sa to nevráti. Nemá sa ako. Nedovoľujú to zákony fyziky. Najmä ten gravitačný. To by ten starý chumaj mohol vedieť. Takže tu môže stáť hoci aj naveky, čakať, hlúpo zízať a otŕčať dlaň, od neho už nič nedostane. Po márnom trieskaní po plechovej skrini to pochopil aj Dávid, a keby nebol taký vykoľajený z piskľavej hrôzy vo svojom dome, celkom určite by sa našťval.

Teraz mal ale iné starosti. Stál neďaleko domu hrôzy a zvažoval, či sa má do neho vrátiť. Pri tej predstave mu po chrbte precválal pár zimomravých koní. Zvalil sa na trávnik. Chrptom sa opieral o telefónnu búdku a premýšľal. Teda, aspoň sa snažil. Veľmi mu to nešlo. Všetky myšlienky ustupovali jednej jedinej. Potreboval sa napiť. Potreboval to. Keby sa trocha napil, určite by sa cítil lepšie. Iste by na niečo prišiel. Na nejaké riešenie. Hocijaké. Niečo by mu napadlo, bol si tým istý. Potreboval len spúšťač. Potreboval alkohol.

V ústach mal prišernú púšť. Jazyk sa mu lepil na podnebie. Ešte väčšiu pustatinu však mal v hlave. Predstavil si rýpača, ako si tou prázdnu krajinou vykračuje, najskôr zvesela, plný elánu, pozvoľna však čoraz

menšieho, až napokon vlečie nohy za sebou, padá na kolená a plazí sa nekonečnom a hľadá... hľadá kúsok tieňa, malej oázy, trocha vody, hľadá čokoľvek. Avšak v Dávidovej hlave niet ničoho. Okrem túžby napiť sa.

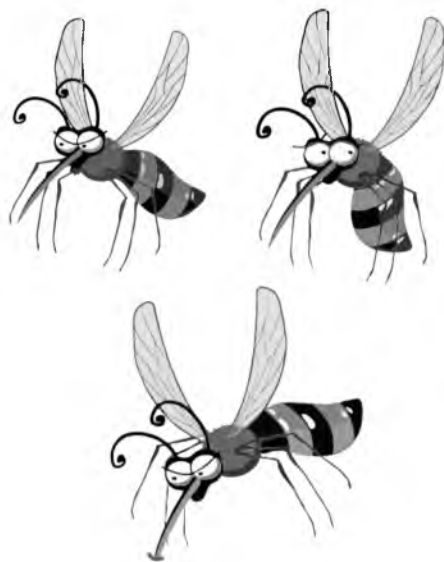
Zacítil, ako mu po čele niečo steká. Utriel si ho opakom dlane a s úľavou skonštatoval, že to nie je červené, a teda krv môže vylúčiť. Olizol si ruku a tvár sa mu zvrátila grimasou. Bol to pot. Iba pot. Uvedomil si, že hoci vôbec nepocituje teplo, silno sa potí. Tušil, že to nie je v poriadku. Potí sa ako prasa a pritom sa trasie od zimy, oboje pri takmer tridsiatich stupňoch a zamračenej oblohe. Niečo sa so mnou deje, skonštatoval v duchu ľahostajne, ako veľakrát predtým. Ako vždy, keď nemal čo piť. Pobadal, že jeho spoločník prestal kráčať ničotou a chystá sa otvoriť si ústa.

„Viem, na čo myslíš, ale nie je to tak. Nie je to z chľastu. Majú to na svedomí tie mrchy piskľavé. Majú ma na svedomí, tak je to! Možno ma nakazili maláriou, alebo iným svinstvom,“ oči mu zvlhli dojatím a lútosťou nad sebou samým.

Rýpač len pokrútil hlavou a znova vykročil. Mal pred sebou dlhú cestu.

Dávid preglgal plač. Odrazu mu bolo nesmierne clivo. Hoci sa to snažil všemožne potlačiť, do očí sa mu zasa tlačili slzy. Chcelo sa mu plakať nad tým, ako dopadol. Nad tým, ako ho obabrala Lea. Richard. Priatelia. Komáre. Telefónny automat. Chcelo sa mu nariekať nad všetkým. Ale najviac nad tým, že nemal ani kvapku chľastu. A ani peniaze, aby si ho kúpil. Znova sa pozrel na hodinky, ktoré si zabudol a skonštatoval, že už musí byť blízko hodina Richardovho príchodu domov.

Nemal tušenie, na základe čoho dospel k takémuto záveru. Podľa slnka to byť nemohlo, lebo hoci bolo takmer tridsať stupňov, slnko nesvietilo už druhý deň. Podľa stupňa rušnosti ulice by sa tiež nikam nedostal, pretože tá bola rovnako živá ráno o piatej ako na poludnie a o polnoci. Predstava, že je pomoc tak blízko, mu však prišla náramne vhod a bola veľmi príjemná. A tak sa otočil o stoosemdesiat stupňov a vykročil preč. Čo najďalej od svojho strašidelného zámku.

Tesne pred fajrontom

Lea, ešte stále Klimentová, konečne objavila dôvod, pre ktorý o pár minút zodvihne pravú nohu a stúpi na prehnutú dosku torza drevenej lávky k svojmu mužovi. A nie jeden. Našla hneď dva. Prvým, veľmi šľachetným, bolo odpustenie. Druhým, oveľa viac sebeckým, bola satisfakcia. Možno skôr chamtivosť. Obe pohnútky jej sľubovali vytúžené uspokojenie. Zatiaľ však len stupňovali jej nervozitu. V pravom dolnom rohu monitora čoraz smelšie blikali hodiny. Rezko odrátavali posledné minúty ďalšej víťaznej bitky. O šestnástej hodine ju vojenská dychovka definitívne ukončí. Akt dočasného oslobodenia potvrdia čestné salvy z neviditeľných diel. Prímerie potrvá len pár hodín. Preto si ich Lea mienila patrične užiť.

A tak, keď sa za ňou dvere budovy v ktorej pracovala, definitívne zatvorili, odhodlane vykročila do ulíc. Rozhodla sa začať tým, že si našla v obchodnom dome tiché miesto – aj to sa dá – a vyťukala Dávidove číslo. Považovala za zázrak, že ho ešte v telefóne vôbec našla. Stokrát ho chcela vymazať. V návale zlosti. Zúrivosti. Alebo nenávisti. Všetky tri emócie ňou lomcovali pravidelne a nezávisle na tom, či jej Dávid nejako ublížil, alebo nie. Niekedy stačilo, že sa na ňu len krivo pozrel. Inokedy nemusel urobiť ani to. Boli chvíle, kedy Lei vadilo aj to, že dýcha rovnaký vzduch ako ona. Že vôbec dýcha. A vedela mu to dať pocítiť tak, ako nikto predtým a ani potom. Jej záchvaty zlosti vždy sprevádzali hlučné hádky, trieskanie dvermi a rinčanie skla. Niekedy k nim nepotrebovala ani svojho muža. Vystačila si sama. Len so svojimi vášňami a seba zničujúcimi vojnami. Pretože, hoci za všetky mohol Dávid, máloktorých sa aj zúčastnil. O väčšine dokonca ani nevedel. Aj tak by im nerozumel.

Lea sa nikdy nepovažovala za veľkú intelektuálku, ale svojho muža rozhodne prevyšovala. Rozumovo i emočne. O tom bola presvedčená rovnako, ako o rannom východe slnka na horizonte. Nič na tom nemenil ani fakt, že Dávid sa živil písaním románov – teda snažil sa, a to je v tejto krajine obdivuhodné, a ona len mechanicky vyplňala žiadosti o osobné bankroty. Momentálne. Predtým vypisovala objednávkové tlačivá na jogurty. A ešte skôr na stavebné lepidlá. A pred dvadsiatimi rokmi? Ach, áno. To nevypisovala vôbec nič. Drepela na úrade práce. Vtedy tam boli takmer všetci. Bolo úplne prirodzené brať sociálne dávky celé roky. Ak človek nebol náročný, dalo sa z nich slušne vyžiť. Načo by sa zdierala v práci? Na dôchodok vtedy nikto nemyslel. Nikto neveril, že sa ho dožije. Aj Lea túžila žiť krátko, ale intenzívne. Bola presvedčená, že rok 2000 neprežije. Tipovala, že príde nejaká kataklizma, vesmírna katastrofa a bude koniec. Ups! Matička Zem zareve. Dvadsať rokov jej to kdeko tlačil do hlavy. Sľubovali tretiu svetovú, po ktorej nezostane kameň na kameni. Alebo ničivé roje meteoritov s rovnakým výsledkom. Prorokovali zdvihnutie hladín oceánov a deštrukčné záplavy. Spálenie životodarným Slnkom. I pohltenie modrej planéty pažravými čiernymi dierami. Možností na smrť bolo neúrekom. Na záchranu šancí veľa neponúkali. A tak si Lea, ako veľa ďalších z jej generácie, chceli užiť život, kým sa dalo. Aj si ho užívali. V noci hýrili, cez deň vyspávali opicu. A večer odznova. Baby to mali ľahšie, chalani poplatili. Predháňali sa v tom, kto to zatiahne. A kto ich pretiahne.

Potom prišiel prvý január roku dvetisíc a Lea nastúpila do práce. Šesť rokov prepisovala do tabuliek kilowattové skóre elektromerov z ich cieľových rovniiek. Nuda. Jediné, čo kedy na rozdiel od svojho manžela vytvorila, bol veršik detskej pesničky: „po nábreží koník beží, koník vraný...“ nič viac a nič menej. Mala deväť rokov a drilovala za klavírom. Trvali na tom jej pestúni. Lea v klavírnom trápení nevidela nijaký zmysel, ale bola príliš malá na to, aby si dovolila vyjadriť vlastný názor. K veršu zložila aj krátku melódiu. Dokonca pre dvojručnú hru. Víťazoslávne svoje dielo predviedla na

oslave svojich narodenín „rodine“. To, čo nasledovalo, ju poznačilo natoľko, že už nikdy viac nič nevytvorila. Bol to prepadáak. Vysmiali ju, označili za plagiátorku, pretože pieseň s rovnakým textom a, dokonca, aj veľmi podobnou melódiou existovala dávno predtým, než ju malá pehavá Lea vylovila z hlbín pamäte. Áno presne odtiaľ. Pretože Lea ju musela niekde začuť a úspešne zabudnúť. Aby ju po čase „zložila“. Pritom si vlastne len spomenula. Hanba na sto rokov. Poníženie, na aké dieťa nezabúda. A ona teda rozhodne nezabudla.

Jej sebedomie sa v ten narodeninový deň prepadlo do horúcich pekiel a už nikdy sa mu nepodarilo vyštveráť späť na zem. Avšak dnešné ráno jej pripomenulo, že sú na svete aj väčší lúzri. Úbohé torzá alkoholovej závislosti. Rodičovského zlyhania a nevšímavosti. Chodiace uzly bolesti. Zaviazali ju v sebe tak tuho, a tak hlboko, že už ani sami nedokážu rozviazať smrtiacu slučku. A každým činom, každou myšlienkou ju zaťahujú viac a viac okolo vlastného krku.

Jedným z takých výkrikov do tmy bol jej muž. A hoci mala na neho stále ťažké srdce, nenávisť z Lei deň za dňom vprchávala a ona stúpala za svetlom. Lea sa pár mesiacov od rozchodu čoraz častejšie vynárala nad hladinu a zhlboka dýchala. S čerstvým vzduchom jej do žíl prúdila radosť a s ňou nové ohromujúce pocity. Vtedy túžila zdrapiť Dávida a vytiahnuť ho do člna tiež. Strčiť mu do ruky veslá a zatlačiť, nech sa plaví niekam preč, ďaleko od nej, ale bezpečne, nad vodou, nech si užíva život pod slnkom a vietor vo vlasoch. Napriek všetkému, čo jej spôsobil, mu to želala, pretože mu potrebovala odpustiť. Dúfala, že potom sa jej konečne podaria zatvoriť dvere za čiernou dierou minulosti a nastoliť vo svojom vnútri mier.

A tak teraz zízala na Dávidovo, pre každý prípad nevymazané číslo, s palcom zaseknutým tesne nad tlačidlom so zeleným telefónikom. Srdce jej búšilo. O význame svojho nápadu na okamih zapochybovala. Čo mu povie? Čo mu vlastne chce povedať? Že ho ráno videla. No a? Počula ho v duchu

odseknúť tým jeho bohorovným tónom. No a nič, zatne ona bojovne. A potom spustí.

Vyzeráš strašne. Mal by si so sebou niečo robiť, Dávid. Ak hneď neprestaneš piť, skončíš veľmi zle. Máš len niečo po štyridsiatke a vyzeráš ako starec. Si celý spuchnutý, máš nezdravú farbu, nemyslím si, že toto zvládneš. Prečo sa, preboha, tak upíjaš? Nám to možno nevyšlo, ale nie som na svete jediná. Zasa môžeš byť šťastný. Len preto musíš niečo urobiť. Ako prvé by si mal zaklopať na bránu protialkoholickkej liečebne. Potom začneš veci vidieť inak. Tak, ako my ostatní. Teda normálne. Ver mi. Mysli, preboha, aspoň na svoju dcéru. Ty ju netúžiš vidieť vyrastať? Áno, pomädliła si v duchu ruky, je to síce kliše a od pravdy má ďaleko, ale dcéra by mohla zabrať. Kto by nechcel vidieť vyrastať vlastné dieťa?

Ostré bodnutie priamo za hrudnou kosťou jej pripomenulo, že takí ľudia sú. Že ich dokonca veľmi dobre pozná. Dávid bol jeden z nich. A druhým bola ona.

Šabľa sa jej zaryla pod rebrá až po rukoväť. Leu zaplavil oceán bolesti. Márne sa snažila rozdýchať valiacu sa prílivovú vlnu. Vytryskla jej z očí a ona sa rýchlo odvrátila k výkladu. V dlani stískala mobil a zo všetkých síl sa sústredila na hlboké nádychy a výdychy. Táto technika ju veľakrát zachránila pred trapasom storočia na verejnosti. Ale dnes zjavne nefungovala.

Pozerala do slepých očí figuríny za sklom a zhlboka dýchala. Videla tam však iba seba pred dvadsiatimi rokmi. Rovnako slepú a načisto osprostenú. Zmanipulovanú. To bolo to správne slovo. Trpko sa cez slzy usmievala a z útrob sa snažila vydolovať to prekliate odpustenie. Ale zbíjačka sa zasekávala a odmietala navrátať žilu s diamantom. Lea ju trápila. Znova a znova ju prikladala k skale, rozhodnutá urobiť za minulosťou hrubú čiaru. Už sa nechcela otáčať späť. Potrebovala vypustiť vaňu skôr, než zasa raz pretečie.

Dýchaj, dýchaj, opakovala si v duchu. Slzy v jej očiach sa začali pomaly preklápať cez navreté spodné viečka na líca. Už-už sa ich dotýkali a Lea sa

namiesto očakávaného upokojenia zmohla iba na nemý výkrik: a je to tu, bože! Zmobilizovala posledné sily a rozbehla sa preč z nákupného centra.

Neskoré popoludnie

Na križovatke života, ktorá nebola nijakou križovatkou života, zastal Dávid v ten deň už po druhýkrát. Tentoraz zabočil do milionárskej štvrte. V hlave mu pulzovala ostrá bolesť. Bol triezvy. Alebo to len rýpač kopal ďalší hrob?! Vo vrecku našmátral pokrčený balíček s poslednými dvoma cigaretami. Jednu si zapálil. Bolesť poľavila.

Ktosi do neho drgol. Dávid sa prudko obrátil. Chlap za ním nevyzeral byť zaskočený Dávidovým záujmom. Pozeral sa na neho a hlasno prežúval. Po každom mľasknutí otvoril ústa dokorán a ukázal zmenšujúce sa sústo okolostojacim. Ale Dávid pochyboval, že o to niekto z nich stál. On teda určite nie. Napriek tomu v chlapovej hube zočil kašovitý pozostatok hotdogu. A aj niečo navyše. Vpravo hore mu chýbali dva zuby, dole mal všetky stoličky zaplombované. Dávid chcel niečo povedať, ale pri pohľade na ľudské hovädo od toho radšej upustil. Ďalší idiot. Každý deň stretal aspoň piatich. Začínali mu pekelné liezť na nervy. Robili veci, ktoré sa mu nepáčili. Alebo nerobili nič. Tí sa mu hnusili ešte viac.

Kto nič nerobí, nič nepokazí.

Dávid sa skoro zasmial. Áno, čoraz viac ľudí by radšej nemalo robiť nič. Ak to takto pôjde ďalej, najlepšie bude, keď nejaký dobromyseľník zhodí na svet zopár atómových bômb. Nech sa pretriedi a trocha preriedi. Najlepšie, keď tú ľudskú háved' vykynoží celkom. Nech začnú od začiatku. Nezdegenerovaní. Noví.

Čo na tom, že o pár miliárd rokov?

Na dobré sa oplatí počkať. Oplatí sa aj tá kratochvíľa s bombami. Dávid sa totiž vážne obával, že vzniká nový človečí druh s názvom Homo tupus. Ľudia s tupými tvármi. Všimol si ich. Nedali sa prehliadnuť. Bolo ich dosť,

dočerta! Možno až priveľa na hustotu obyvateľstva v tomto meste. Tuposť sa rozmohla v poslednom čase až tak, že so zohyzdenými tvármi prichádzali už aj ľudia zvonka. Začínal to byť problém. Dovolil si tvrdiť, že prinajmenšom rovnaký ako civilizačné choroby. Ako alkoholizmus, rakovina a ostatné pliagy. Akurát, že na tuposť sa nezomiera.

No... to nie je také isté. Spomeň si na Darwinove ceny!

Dávid skoro získal uznaním. Rýpač trafil do čierneho. Darwinovu cenu za výnimočný evolučný počin získavajú laureáti zásadne až po smrti. Za najhlúpejšiu a celkom zbytočnú vlastnú smrť. Tým počinom je, že ňou zabránili reprodukcii svojho nekvalitného genofondu. Rozchechtal sa pri spomienke na niektorých víťazov. Potom zvažnel. Ľudia s tupými tvármi nielenže spôsobovali deväťdesiat percent problémov, oni sami boli obrovským hnisajúcim vredom na čistučkej pokožke ľudstva, rozohňoval sa v duchu. Niekedy hľadel do zrkadla a pozoroval vlastnú tvár, či na nej neobjaví známky začínajúcej tuposti. Zatiaľ bola v poriadku, ale bolo len otázkou času, kedy sa znetvorí. Pretože ak žijete dostatočne dlho s vlkmi, začnete vyť.

Potreboval sa napiť. Mohol by zostaviť rebríček, akúsi hitparádu tupých tvárí. Lenže mal veľký problém určiť, ktorú nasadiť na najvyššiu priečku. Jeho žena by takýto problém celkom isto nemala. Tupou tvárou číslo jeden bol pre ňu jeho „opitý ksicht“. Potom dlho nič a na konci by sa tlačili všetci ostatní. Okrem nej, prirodzene. Ona riešila veci vcelku svojrázne. A napriek komplikovanej povahe a zmýšľaniu, niektoré až podivuhodne jednoducho. Bola ona a tí „ostatní“. Prvým z ostatných bol Dávid. Aspoň nejaké privilégium.

Chuť napiť sa začínala byť neznesiteľná. Bolesť hlavy tiež. Lenže cieľ bol na dosah. Musí vydržať. Zapálil si poslednú cigaretu.

Apropo, jeho žena. Čo ak je doma? A Kristínka? Ukáže sa im takto? V teplákoch? Neohlený? Strapatý? Spotený? A už zasa smradlavý? Aspoň, že sa na obed osprchoval. Ďalej v obavách nedošiel. Zastal pred

brečtanovou vilou. Zamračený deň sa schyľoval k večeru a v okolitých domoch sa rozsvецovali obloky. Slepé okná na bungalove pred ním vyriešili jeho dilemu. Zároveň však neveštili nič dobré. Teda nič dobré pre Dávda. Pofajčieval. Pochopil, že nik nie je doma. Uvedomil si tiež, že bude musieť čakať. Musí byť trpezlivý, a to on teda bude, pretože do toho prekliateho domu v Ľaliovej štvrti sa nevráti, pokiaľ sa niečo nestane. Čokoľvek.

Pamätáš si, keď som ti prvýkrát rozprával o našom spoločnom domove? Ako si ho predstavujem? Pýtal sa svojej ženy hľadiac na prepychový barak učupený v zamatovej zeleni a tichu. Vtedy si nadšene zatlieskala a oči sa ti rozžiarili od šťastia ako malému dieťaťu, ktorému sľúbíš vytúženú hračku. Vraj, tiež by sa ti to páčilo. Vlastná chalúpka na úpätí hôr a malá farma s ružovými prasiatkami a békajúcimi ovcami. Východy slnka spoza ostrých skalnatých štítov. Štebotavé vtáčence na starom orechu na dvore. Voňavý zrub s veľkou pecou a červenými muškátmi. Dočerta! Ale všetko sa nedá spraviť hneď! Určite by som tú farmu raz pre teba postavil! Veď to bol aj môj sen. A hoci sa ti to nezdalo, usilovne som na ňom pracoval. Snažil som sa. A keď aj práve nevyšiel, mala si sa zle? Čo je to za lásku? Čo je to za manželský sľub? Komu si ho dávala a načo? A keď si prišla s tou Afrikou?! Začal som na ňu hneď šetriť. Ja viem, z drevenej chalúčky na horskom svahu je len betónová krabica v hlučnej ulici. Nie je ani taká pekná, ani taká veľká, ako si si predstavovala a ako som ti ju opisoval. Viem, že som ťa sklamal. Ale sklamal som aj sám seba a to je, milá Lea, oveľa horší pocit, lebo vlastné svedomie odpúšťa veľmi, veľmi nerado.

Zazdalo sa mu, že rýpač nadšene zatlieskal.

Štve ma, že náš dom nestojí na úpätí Álp, alebo aspoň na úpätí Dubovej hory tu za mestom. Že sa okolo neho nepotulujú ovce a kozy, dva ovčiarke psy, aspoň päť mačiek a krdel' sliepok. Že v maštali nebučí krava a uprostred mláky vo dvore sa nevyvaľuje párik ružových prasiatok. Štve ma to viac, než si dokážeš predstaviť. Už aj preto, že odtiaľ by si mi tak ľahko neušla.

Nemala by si kam, ani s kým. A, hlavne, nemala by si čas nad tým ani len uvažovať.

Veru tak. Naša chalupa nie je ani taká pekná, ani taká veľká ako Richardova. To vieš, top manažér. Takí majú prachy, pokračoval trochu závistlivo. Tí sa nemusia tiesniť v nejakom kurníku v ľaliovej štvrti. Dávid s poľutovaním konštatoval, že dom, ktorý kúpil on, nebol ani zďaleka taký pekný ako Richardov. Ani taký veľký. A už vôbec nie luxusný. Do kuchyne okrem linky so zabudovanou chladničkou a elektrickou rúrou ledva zmestili malú rohovú sedáciu súpravu. Ani tú debilnú mikrovlnku nemali kam dať. Iba doprostred stola. No keďže bol jediný v celom dome, na ktorom sa dalo pohodlne najesť a písať, bola skôr príťažou, ako pomocníkom. Kuchynského robota musela Lea pred každým použitím poskladať a potom znova rozobrať a uložiť do miniatúrnej špajzovej skrine v rohu kuchyne, takže ju rýchlo prešla chuť uľahčovať si ním prácu. Vôbec sa jej nedivil. Do spálne sa ledva vošla manželská posteľ a vstavaná skriňa. Museli z nej totiž ukrojiť priestor aj pre dcéru. Ale to, čo vytvorili, by izbou nazvať nemohol, ani keby zavrel obe oči. Bola to cela bez okna a bez zbytočného nábytku. Len „väzenská priča“ a zopár lacných hračiek po zemi. Žehliacu dosku rozkladala Lea pred televízorom, no najskôr odtiahla miniatúrny stolík pred sedačkou, ktorú potlačila celkom k stene a po žehlení zasa späť. Od steny pritom podsúvala päť ťažkých kvetináčov s obrovskými kvetmi, ktoré síce pôsobili ako skvelá dekorácia, ale podľa Dávida iba zbytočne zaberali kopy miesta, ktoré sa mohlo využiť rozumnejšie. Vždy keď vyrukoval s touto pripomienkou, a to ju používal hlavne vtedy, keď ho žiadala, aby jej s tými kvetináčmi pomohol, odvrkla mu, že kvety pôjdu preč až po jeho stereo súprave. To, prirodzene, neprichádzalo do úvahy, a tak kvety zotrvali na svojom mieste až do dnešného dňa. Konečne boli využité. Komáre si v nich našli skvelé útočisko a skrýšu počas Dávidových vyhladzovacích ťažení.

Z hustnúcej tmy sa vynoril veľký bernardín. Montgomery. Vrtel chvostom ako o život, a tak dával Dávidovi najavo, že je vítaným

návštevníkom. Dobre sa poznali. Nielen zo vzájomného pozorovania sa z Dávidovho úkrytu v tieni lipy naproti za cestou. V lepších časoch sa každý druhý víkend vídali pri pravidelných návštevách manželov Klimentových vo vile Richarda Prata. Neskôr, keď sa okolnosti skomplikovali, pričom Dávid vonkoncom nechápal príčinu náhlych zmien v správaní svojej ženy, návštevy prestali. Dávid netušil, že prestal iba on, kým jeho manželka pokračovala v zabehaných koľajach. Napriek dávnmému priateľstvu so psom sa Dávid neodvažoval prekročiť bránku. Bol príserne nervózny. Potreboval si vypíť. Alebo si aspoň zapáliť. Bez okolkov si vypýtal od okoloidúceho chlapa v obleku cigaretu. Hodil mu celý balíček. Dlhých. Dávid mu skoro pobozkal ruku.

No, no. Len sa neposer! Nevidel si ten pohrdavý pohľad? Ani ti tú sprostú krabičku nepodal. Hodil ti ju ako prašivému psovi!

Dávidovi to bolo úplne fuk. Tú značku fajčila Lea Klimentová. Nedočkavo si jednu zapálil. Ovanula ho vôňa dávnych čias. Doby predmanželského divokého sexu, po ktorom s Leou húlili v posteliach lacných motelov a ubytovní. Spomenul si na časy nekonečných manželských hádok a vysvetľovaní, bitiek a trieskania dverí. Aj doby, keď sa jeho žena dušovala, že ho s Richardom Pratom nepodvádzala rovných desať rokov. Keď mu prisahala, že sa to stalo prvý raz, keď ich pristihol spolu v posteli. Keď srdcervúco plakala nad tým, ako strašne mu ublížila. Na konci dojemného výstupu, síce so slzami v očiach, ale úplne chladnokrvne, mu povedala prepáč a zbalila si kufre. Stál tam a premýšľal, že ak by to myslela úprimne, zovrel by ju v náručí a po vášnivom milovaní by bol rozchod definitívne zažehnaný. Ale ona netúžila po tom, aby ju stisol v náručí. Iba ak na rozlúčku, čo mu dala sakramentsky jasne najavo. Tak sa iba obrátil k oknu, aby nevidela, ako mu po lícach stekajú slzy. Ako prehĺta plač. Keď počul, že vyšla z izby, treskol dverami tak silno, až zarinčali okná a zo steny odpadla omietka. Stál za nimi pripravený tresnúť s nimi znova, ak sa ich jej ruka pokúsi otvoriť, hoci by jej aj rozmliaždil zápästie.

Opieral sa o bránku a pozeral psovi do očí. Bol to dobrý kamarát. Pokiaľ bol niekto aspoň vzdialene pripomínajúci človeka vnútri v dome, Montgomery bol s ním. Ani za nič by nenechal niekoho osamote. Dokonca ani vtedy nie, ak si to dotyčný želal.

„Kde máš pána, Montgomery?“ opýtal sa Dávid skôr, než podrážkou zahasil ohorok. Pes sa po oslovení zodvihol na zadné a zaprel sa do bránky. Hlavy mali teraz v rovnakej výške.

„Tak, kde sú všetci? Čo? Ty chlpatá potvora!“

Pes mu odpovedal hlasným brechnutím, pričom sa mu zo slintajúcej otvorenej papule vyvalil neznesiteľný zápach. Dávidovi síce nepripomínal savanu, ale hnusná predstava, ktorá sa mu v hlave z toho smradu usadila, stačila na to, aby sa mu zbedačeným žalúdkom prehnala nepríjemná piskľavá predtucha. Rozochvel sa.

„Čo mám robiť? Bože, čo mám robiť?“ pýtal sa, lebo odpoveď na túto otázku by dostal obzvlášť rád.

S postupujúcim večerným chladom sa ho zmocňovala panika. Celá rodinka si možno vyšla niekam na predĺžený víkend a do pondelka sa okrem poštára a ochotnej susedky, ktorá príde nakrmiť psa a zaliať kvety v dome, pri tej posratej bránke nik nezjaví. A ak tu Dávid vyplúje dušu, nik si to ani nevšimne.

Opierajúc sa o bránku zacítil, ako mu slabnú údy. Ani nevedel, ako tú bránku otvoril a na neistých nohách sa dovliekol k dverám domu. Iba silnejšie prižmúril oči, keď zunivé chvenie kdesi v hrudi zatriaslo jeho hlavou a spôsobilo otras v jeho tráviacom trakte. Odrazu nevládal stáť a zviezol sa na zem. Bernardín neprestával mávať chvostom a zvedavo ho oňuchával. Napokon sa zvalil vedľa neho a položil naňho labu, ako nejaký anjel strážny. Takto ležali aj keď Dávida začalo napínať a hlava sa mu v besnom tempe rozhodla odkrútiť od krku. Cez slzy, ktoré sa mu z unavených očí spustili ako tenulinké hady, sa okolitý svet rozmazával.

Dávid zaspal. Ale prv než upadol do tohto milosrdného stavu, myslel na to, že nespál už veľmi dávno. Kvôli spomienkam, výčitkám a komárom. Tie ho zo spánku budili najviac. Keď ich raz konečne vyžabíja, bude si to poondiate pískať pamätať dokonca svojho zbabraného života. Myslel aj na to, že mu je zase veľmi zle. V hrudi mu niečo nepekne rezonuje, akoby mu niekto brnkal na bránicu. Nechutnú myšlienku, a nebola to tá o bránici, sa snažil zahnať, ale v polovičných mrákotách pochopil, že to nemá zmysel. A tak len klipkal viečkami a cez hustý koberec rias po každom klipnutí čítal roztečený farebný nápis na transparente, ktorým rýpač mával ako v prvomájovom sprievode: *Sú v tebe!*

V jednej chvíli sa mu do toho prvomájového obrázka zamiešal hukot motora. Zodvihol hlavu, pričom ho oslepil pár žltých očí pomaly sa približujúceho mustanga. Dávidovi sa rozbúchalo srdce. Richard sa vracal domov a s ním možno i Dávidova žena. Prinajhoršom s Dávidovou dcérou. Dve osoby, ktoré strašne túžil stretnúť. Ale nie dnes. Hocikedy, len nie dnes. Nie teraz.

Voz ladne zabočil ku garáži. Dvere na nej sa automaticky otvorili a on vplával dnu. Nádherný obraz pre niekoho, kto nikdy nemal ozajstné auto.

Načo by ti bolo? Veď si v jednom kuse ožratý už celých tridsať rokov!

Dávid fascinovane zísal na zázrak v garáži, ktorý stíchol a trpezlivo čakal, kým jeho pán vystúpi a pozhasína. Čakal na známy zvuk, keď sa pradúce garážové dvere zatvoria a mustang sa uloží na zaslúžený nočný odpočinok.

Konečne sa vzbopil a postavil. Pes pri ňom nebol. Pohol sa smerom k postave, ktorá zneistela pred padajúcou garážovou bránou, keď si ho všimla. Richard Prat svojho dávneho priateľa celkom isto neočakával. Prekvapenie na jeho tvári však vystriedalo zhrozenie, keď k nemu Dávid pristúpil bližšie.

Dávid a Richard večer

Richard Prat poznal Dávída Klimenta odjakživa. Ako malí lagani sa spolu hrávali. Richard mal slušnú zbierku angličákov a Dávid mal slušný záujem o tú zbierku. A tak dve chlapčiská cestou zo školy dennodenne plánovali miesto a čas, keď vyrazia na preteky. Ak ich v zápale hry prekvapila tma a Richard sa previnilo rozbehol domov, Dávid ho vyprevádzal veľkými smutnými očami. On sa nemusel ponáhľať. Nik ho totiž doma nečakal. Nikomu nechýbal. Richard tomu nerozumel.

Kým Richarda autíčková vášeň časom opustila, Dávída nie. Tak mu Richard tie farebné poklady dal. Pekne zaradom, jedno po druhom. A s každým kúskom vyčaroval na nešťastnej chlapčenskej tváričke úsmev, na aký sa nezabúda. Dávid si ich odkladal do škatule od topánok. Starostlivo ich tam opatroval celé roky. Richard to vedel, pretože keď oslavovali osemnástku, poriadne sa spolu opili a Dávid sa Richardovi priznal, že legendárne angličáky stále spočívajú na dne škatule v prehnitej kôlni za domom. Ba dokonca, že ich je omnoho viac.

Veľa hodín sa šarvanci dokázali preháňať po kopcoch na konci ulice a tváriť sa ako indiáni. Alebo ich kone. Podľa toho, čo im prišlo vhod. Richard so súmrakom vždy odcválal domov. Dávid po tých kopcoch často behal až do svitania. Aj s tým sa mu priznal v zafajčenom bare na oslave vstupu do dospelosti. Pridal aj veľa ďalších informácií, bez ktorých by sa Richard obišiel. Ale aspoň konečne pochopil, prečo to Dávída nikdy domov neťahalo. Ani vo sne by mu nenapadlo, že to bol až taký prúser. Netušil - a odkiaľ to mal vedieť - že jeho starý kamoš si prešiel takou kalváriou. Nevšimol si dlho ani to, že ten kríž ešte stále vláči so sebou. Snažil sa tú haraburdu ukryť, ale bola príliš veľká. Priam monumentálna. Vykúkala spod

plachty raz vpravo, potom vľavo, a keď ju Dávid neudržal a padol pod jej ťarchou, plachta skĺzla a odkryla kríž v celej jeho monštruóznosti. Pekný dar do vienka od vlastných rodičov, namojveru, skonštatoval v duchu pohrdavo. Richard pochyboval, že Dávid o také niečo stál, ale dary sa neodmietajú. Dary sa berú. A Dávid ho vzal so všetkým, čo k nemu patrilo. Dokonca rád. Dočerta, to mu nemohli dať radšej sadu kuchynského porcelánu?

Takto do života vybavený Dávid sotva dokončil priemyslovku, pretože na školu nemal čas ani sily. Nebol sprostý. Slušne písal a prispieval do miestnych novín. Z času na čas zablúdil na literárne večery, čítačky spisovateľov i amatérskych literátov, medzi ktorých sa radil. Vyhral niekoľko súťaží a vďaka rodičovskému venu veľmi rýchlo zapadol do spisovateľskej komunity. Okamžite sa adaptoval na život na voľnej a, značne opitej nohe.

V Dávidovom živote patrilo chľast ku všetkému. Príležitosť si našiel vždy. Spočiatku mu s tým pomáhali jeho rodičia, neskôr to zvládal úplne sám. A veľmi bravúrne. Pil od nudy, od šťastia, na náladu, na guráž, a najčastejšie pil len preto, lebo pili iní. Utužoval kontakty, zvykol hovoriť.

„Bez kontaktov je človek iba veľká nula!“ prízvukoval nad kríglom piva moralistom, ktorí sa snažili primäť ho k dokončeniu aspoň maturity, alebo k nájdeniu štandardnej práce. „Bez správnych známostí, nikdy nič nedosiahneš! Načo školy, načo drieť dvanásť hodín v práci? Ak máš správne kontakty...“ veľavýznamne pritom zodvihol bradu, „tak popíči front,“ zaklincoval cenné životné ponaučenie priblížym a pripitým úšklabkom.

Richard musel uznať, že celkom výnimočne Dávid nebol mimo reality. Vďaka chľastu sa mu podarilo získať ne jeden cenný kontakt. V literárnom klube i mimo neho. Žiaľ, väčšinou sa mu žiaden nepodarilo udržať. Po jeho pätnástich minútach spisovateľskej slávy, mu fajka zhasla. Do putík, kde píjaval najradšej, totiž dôležití ľudia zablúdili málokedy. A v lepšej spoločnosti veľmi vítaný nebol. Nemal čo ponúknuť a keď sa ožral, nevedel sa správať. A predsa mal ten pankhart šťastie, že sa cez malú štvrtotriednu

putikovú rybu niekedy dostal k väčšej a ešte väčšej, až mu niektorá veľryba prihrala z času na čas príležitosť na občasný zárobok.

Pokiaľ si Richard pamätal, Dávid nikdy nepil od žiaľu. Okrem úplných počiatkov na základke, keď ako opomínané dieťa snád zapíjal aj nedostatok rodičovskej pozornosti a lásky. Keď zistil, ako zázračne alkohol pomáha zabudnúť na čokoľvek, začal ho kraďnúť rodičom. Tí si to nevšimli, pretože nikdy netušili, koľko chľastu vypili. Vieť takúto štatistiku bolo nad ich sily. Pre nich bolo podstatné, že bolo čo piť. Nič iné ich nezaujímal. Ak im zmizlo pol fľaše vodky, vôbec to nezaregistrovali. Keď konečne dvanásťročného Dávída prichytili, ako z tej fľaše v piatok večer v kuchyni za závesom poťahuje, namiesto výčitiek tatko vyľakaného Dávída plesol po chrbte a zvolal: „Na zdravie, synak! Čo sa tu skrývaš? Pod' sem, sadaj za stôl a nalej aj mne!“ a položil na stôl dva poldecáky.

Odvtedy Dávid pil oficiálne a už sa tým netajil. V pätnástich sa s rodičmi zvykol ožierať celý víkend. Začínali v sobotu doobeda. Po hektolitroch vína sa z ich chatrče ozýval škreklavý spev, neskôr nadávky a potom krik a plač. Večer Dávid tresol dvermi a odišiel do krčmy. Keď sa v nedeľu ráno vrátil, začali vyrovnávačkou novú chľastačku. Scenár zo soboty sa zopakoval aj v nedeľu. V pondelok Dávid buď vôbec nevládal ísť do školy, alebo vyučovanie viac-menej prespal na lavici. Dávid bol na svoje pijanské začiatky s rodičmi náležite hrdý. Málokto mal takých „pohodových fotrovcov“, čo by svojmu decku sami nalievali. Chvastal sa tým v škole, na ulici i v krčmách, kde mu pivo a poldeci vďaka tatkovým pijanským známostiam bez problémov nalievali dávno pred osemnástkou.

Keď odišiel z priemyslovky, nikto z toho veľkú vedu nerobil. Aj tak tam nastúpil len preto, že niekde po základnej škole ísť musel, aby splnil povinnú školskú dochádzku. Nikto predsa nechcel zbytočné problémy. Ale Dávidovi, jeho rodičom i učiteľom bolo jasné, že školu nedokončí. Mal iné záujmy. Bavili ho historky chlapov z krčmy. Spisoval si ich a posielal do novín. Tie jeho fejtóny napodiv uverejňovali a ľudia ich prekvapivo aj čítali. Tak si raz

po piatich pivách povedal, že by mohol napísať knihu a stať sa slávnym a bohatým, keď ho ľudia tak žerú. Keď raz stretol v krčme predsedu miestneho literárneho klubu Doda Dobrovského, strčil mu do ruky tri poviedky, ktoré horko-ťažko, ale predsa, zosmolil. Boli to v podstate len nezoškrtané fejtóny, ktoré pol roka dozadu poslal do novín. Poriadne ich s Dodom niekoľkokrát zapili, na Dávidov účet, prirodzene. Dodo ho za odplatu predstavil v klube ako prozaika s veľkým potenciálom.

Ako spisovateľa, ktorý v budúcnosti nevyprodukuje nič menšie ako samé bestsellery. Skrátka, zlatá baňa pre všetkých. A najviac pre Dávida.

Richard mal ale vyššie ambície. Poctivo vychodil priemyslovku a nastúpil na univerzitu. Chcel byť inžinier. V ich rodine sa cenil titul, nie chľast. Kým sa Richard trápil na univerzite, Dávid míňal prvý veľký zárobok z jeho prvej knihy. Bola úspešná. Prekvapila. Literárnu obec, verejnosť, aj Richarda. Prekvapila, dokonca, aj samotného autora. Až tak, že sa musel ožrať.

Kým Dávid rozhadzoval veľké peniaze, Richard prechádzal osobným peklom. Nezládol svoje ambície. Vyletel zo školy. Hanba ho fackovala zo všetkých strán. Zaliezol pred ňou do prvej fabriky, na ktorú natrafil. Kým sa Dávid v zafajčených baroch oblieval omamnými bublinkami, Richarda na nočných šichtách ostrekovala jedine smradľavá chladiaca kvapalina z predpotopných sústruhov. A keď Dávid nadránom sotva prepletal nohami cestou z nočných radovánok, Richard sa tiež vyčerpaný šuchtal do posteľe. Ale zo „zévéeľky“.

Potom sa Dávid rozhodol oženiť. Na svadbu pozval aj Richarda. Po niekoľkých rokoch sa tak opäť stretli. Dávid sa správal, akoby sa z baru, kde oslavovali osemnástku, vytackali len včera. Zoširoka ho objal a všetkým vykrikoval, že práve dorazil jeho najlepší kamarát. Richard sa za neho však už dávno nepovažoval, ale nechal si to iba pre seba. Vidiac tú vďačnosť v Dávidových očiach, nezmohol sa na odpor. Zasa v ňom videl to malé

chlapčisko v dlaniach stískajúce vytúžený angličák. A tak poctivo hral Dávidovu hru.

Od svadobného stola sa však zodvihol skôr, než pôvodne plánoval. Zábava sa zvrhla ešte pred polnocou. Pripití hostia sa váľali po zemi, prevracali poháre na stole a stráhali obrusy. Rodičia novomanželov spolu vôbec nekomunikovali. Nevestini sedeli s ňou za stolom, tí ženíchovi sa tackali na parkete a prekrikovali dídžeja. Neskôr jeden druhého a potom každého, kto sa im pritrafil do cesty. Napokon bliakali aj po Dávidovi. Ten im nezostával nič dlhý a vzduchom lietali oplzlé nadávky a fľaše s vínom. Škriepku, akú Dávid zažil v živote nespočetnekrát, zaklincovali presne tak, ako nespočetnekrát predtým. Skočili si do vlasov. Tanečný ošial sa zmenil v zápasenie vo voľnom štýle, čo znamenalo, každý s každým. Slušní hostia pochopili, že je najvyšší čas odísť. Mladomanželka zostala sedieť za vrchstolom sama. Obracala do seba jeden pohár vína za druhým. Zjavne túžila upadnúť čo najskôr do bezvedomia.

Richardovi jej bolo ľúto. To žieňa vyzeralo tak bezbranne a nežne. S očami bábiky a vlasmi vyčesanými do drdola pripomínala nešťastnú snehulienku. Keď sa im oči stretli, usmiala sa na neho plnými, zmyselnými perami. Opätovoľ jej úsmev a ich pohľady sa rýchlo zmenili zo zdvorilých na flirtujúce. Po pol hodine nebol ďaleko od pokušenia prisáť sa na tie pery a stiahnuť ju pod stôl. Potom zacítil čísi ostrý lakeť na hlave. Hodilo ho dopredu a dozadu a on precitol zo sna. Rozhliadol sa okolo a bolo by mu do plaču, keby nebol pripitý. To nebola svadba. To bola tragikomédia. Zodvihol sa a rýchlym krokom opúšťal rozdivočený kulturák. Dávid sa mu snažil podať na rozlúčku ruku, ale nedarilo sa mu do nej trafiť. Sotva stál na nohách, o artikulácii nemohla byť ani reč. Chľast ho zmenil na neandertálca a Richard mu vtedy namiesto pozdravu odvrkol, aby sa vrátil do jaskyne.

V noci sa mu snívalo o Dávidovej žene. Dievčati s tvárou bábiky a veľkými, smutnými očami. V tom sne sa na jej plné pery naozaj prisal a stiahol ju pod stôl. Miloval sa s ňou na špinavom koberci a vlastnými

ústami tlmil jej vášnivé stony, aby ich nepočuli. Len aby ich tá divoká, ožratá háved' neobjavila. Prebudil sa na pocit, aký nezažil už niekoľko mesiacov a vedel, že ju chce. K Dávidovi sa aj tak nehodila. Boli každý z úplne inej planéty. Niečo mu na nich, keď tak stáli na úrade vedľa seba, neštimovalo. Dumal nad tým celú svadbu. Dumal nad tým aj neskôr, po prebudení z mokrého sna. Odrazu mal sto chutí zavolať jej a opýtať sa, prečo si, pre živého Boha, zobrala za muža práve Dávida? To jej vážne stačilo od života tak málo?

Len kvôli Lei Klimentovej nepretrhol s Dávidom spojenie ani po svadbe, hoci z kolónky priateľa ho definitívne vyškrtol. Naopak, využil každú príležitosť stretnúť sa s ňou. Keď tak nad tým spätne premýšľal, od začiatku mu išlo iba o jedno, a to získať Leu. Zamiloval sa do nej postupne až po úši a nemienil ju nechať napospas tomu hovädu. Hoci bol Dávid kedysi jeho priateľom a stále človekom, a mal aj svoje dobré chvíľky, väčšinu času bol len ožraté, sprosté hovädo. A je jedno čo, alebo kto za to mohol.

Teraz stál pred ním a v očiach sa mu zračilo čosi, čo Richard nepoznal. Prvé, čo mu napadlo bolo, že sa zbláznil. Preskočilo mu zo samoty a žiaľu, z tej strašnej potupy, pretože ak Dávid stratil kontrolu nad svojou ženou, dozaista to považoval za najväčšiu hanbu, akú mohol zažiť. Horšie bolo už snáď len to, že za to bol zodpovedný jeho „najlepší kamarát“, a tak ho teraz prišiel zabiť. Dorútil sa pomstiť.

Trvalo iba pár sekúnd, kým preštudoval Dávidovu tvár a prebral všetky jej výrazy tak, ako si ich pamätal z čias, keď mu pri početných návštevách slúžil ako bútlavá vrbá a niečo ako osobný psychológ. Áno, Dávid Kliment si mohol dovoliť vlastného psychológa. To si v tejto krajine ani zďaleka nemohol dovoliť každý, kto ho potreboval. Mnohí sa museli uspokojiť s vlastnoručne naordinovanými tabletkami na spanie a s nervami v kýbľi. Nikto im z ich osobných sračiek nepomáhal a často im nezostávalo iné, ako obesiť sa. Mnohí to urobili. Takže Dávid dostal do života od pánaboha veľkú výhodu, keď vo svojich šiestich rokoch stretol Richarda Prata a skamarátil sa

s ním. Mohol si dovoliť klesnúť až na samé dno tri razy do týždňa, pretože Richard bol kvôli Dávidovej žene ochotný počúvať tie Dávidove sračky a ešte sa aj tváriť, že ho zaujímajú a trápia.

V hovnách sa Dávid zjavne nachádzal aj vo chvíli, keď sa vztýčil pred unaveným Richardom v zhasínajúcom dni. Na tvári mal výraz divoča, ale Richard si nebol istý, či jeho pôvodcom je milovaný lieh. Možno tráva, snád' niečo tvrdšie by taký šialený „fejs“ vedeli nasadiť, avšak Richard si nespomínal, že by ich jeho (ne)priateľ niekedy priznal. Stáli tam zoči-voči a nikto nebol schopný povedať prvé slovo. Odhadovali sa ako býky v aréne pred zápasom. Posudzovali silu protivníka, šance na úspech i možnosti ústupu. Dvaja sokovia sa celé mesiace všemožne snažili vyhnúť stretu a zbytočným zraneniam. Ale teraz tu stáli oproti sebe a Richard Prat netušil, prečo Dávid Kliment prišiel. Výraz jeho tváre sa nepodobal na žiaden z tých, ktoré poznal. Mohlo to znamenať iba dve veci. Buď sa prišiel so zlodejom svojej ženy a dcéry zúčtovať, alebo sa ocitol v lajne, v akom nikdy nebol.

„Mám problém, Richard,“ vyšlo napokon z Dávida.

Z nich dvoch bol v tej chvíli slabším býkom. Nozdry naširoko roztvorené a hlboké nádychy prezrádzali jeho strach.

„To je mi jasné. Posledných desať rokov si za mnou chodil iba vtedy, keď si potreboval vyriešiť nejaký problém,“ odvetil Richard uštipačne. Začínal tušiť, že z tohto duelu môže odísť ako víťaz. Pre istotu však vylúčil útok na svoje slabiny.

„Ale ak sa ten problém týka Ley a Kristíny, nie som zrovna najvhodnejší človek, ktorý ti s tým pomôže!“

„Čo to tu trepeš?!“ vyprskol Dávid. „Prišiel som ťa požiadať o pomoc. Nehodlám ti rozbiť hubu, ani tvoju novú rodinu! Možno inokedy, ak na tom trváš! Ale teraz mám iný problém. Veľkú nepríjemnosť. Poriadny oriešok, slovami románopisca, ktorým koniec koncov som, došľaka! Snažím sa ním byť. Lenže ono to nie je nijaký zasraný orech. Je to poriadny kokosový

medicinbal a už mi celkom slušne prerástol cez palmu. Nevieť si s ním rady, a tak som tu,“ zlostne štekal.

„Pýtaš sa, prečo som prišiel za tebou? Prečo potom, čo si mi vykonal?“ zazubil sa odrazu. Celkom nepochopiteľne.

Richard si znova spomenul na durman a lysohlávky. Možno LSD. Len Boh vie, čím tento chlap prekladal fľašky s etanolom.

„Poďme dnu. Nebudeme to riešiť na ulici!“ odomkol Richard dvere.

„Možno si hovoríš, že už fakt nemám nijakú hrdosť,“ zdrapil ho Dávid za lakeť.

„Ale, Richard môj pekný, toto nie je o našich egách. Ver mi, na pýchu zabudneš veľmi rýchlo, keď ti v zadku horí knôť od dynamitu,“ pokračoval Dávid dychtivo.

Možno nejaký metamfetamín, tipoval ďalej Richard a vťahol Dávída dovnútra. Ten neprotestoval. Nechal sa viesť ako malé decko až do kuchyne. Tam ho usadil za stôl a sám si sadol oproti nemu. Rozhostilo sa rozpačité ticho.

„A za kým som mal ísť?“ zavyl nečakane Dávid lútostivo. „Vždy si mi pomohol a viem, že to spraviš aj teraz. Hovno ma zaujíma, čo sa ti preháňa hlavou v súvislosti s mojou ženou. Ak ťa trápi svedomie, je to tvoj problém. Chcem iba posratú radu! Chápeš?“

„Fajn. Prejdime teda k veci! Čo ťa trápi tentoraz?“

„Komáre.“

„Prosím?“ Richard zodvihol obočie a napadlo mu, že ten chlap za stolom sa naozaj zbláznil.

„Mám v dome komáre. Veľa komárov. Priveľa na toto ročné obdobie. Priveľa na každé ročné obdobie. Priveľa na jeden dom, na celú štvrt, na toto mesto, dočerta!“

Richard nevedel, čo mu má na to povedať. Premýšľal, do akej miery je nenormálne to, čo Dávid hovorí. S ťažkými alkoholikmi býva ťažká debata. V pokročilom štádiu sa zdá, že svoj mozog utopili v niektorom z posledných

poldecákov, ktoré vypili. A to málo, čo zostalo, slúži iba na zabezpečovanie základných životných funkcií a potrieb. K tým, samozrejme, patrílo obracanie ďalších pohárikov. Richard to vedel posúdiť. V ich rodine bolo - a v ktorej nie? - tiež zopár prípadov, ktoré mohli slúžiť ako chodiace učebnice o alkoholovej závislosti. A hlavne o tom, čo s človekom tá mrcha dokáže dorobiť. Avšak, Dávid mal v tomto smere určite navrch. Ved' čo môže byť poučnejšie, ako vlastná skúsenosť? Na druhej strane, ak bol Dávid naozaj ťažký alkoholik, tak už mu boli všetky životné skúsenosti ukradnuté. Pretože jediné, na čom v živote alkoholika záleží, je alkohol. Žije vo vlastnom svete. Krajine nikdy nekončiaceho oparu, zahaľujúceho realitu. A z toho sa občas vynárajú podivné príznaky, ktoré vidí iba on.

„Takže komáre,“ fľochol na Dávida. Snažil sa pritom tváriť zaujato. Nieкто má biele myši, nieкто komáre, zahundral v duchu otrávene a skontroloval hodinky na ľavej ruke. Teraz, keď zistil, že súboj je zažehnaný a krv dnes striekať nebude, z jeho žíl určite nie, tak sa nudil. Ale dráždiť kobru bosou nohou nehodlal.

„Neveríš mi?“ Dávidovi to neušlo.

„Tak to nie je!“ uistil ho rýchlo Richard. „Povedz mi o nich niečo viac!“ nasadil osvedčenú masku záujmu.

A Dávid spustil. Čím dlhšie ho Richard počúval, tým viac ho ľutoval. Pred očami mu defiloval zástup Dávidov v najrôznejších vekových variáciách. Dávid ako osemročné chlapča s angličákom v ruke. Dávid ako pätnásťročný pubertiak v oblaku dymu z cigarety medzi prstami. Dávid ako zmätený adolescent s poloprázdny m kríglom v dlaniach. Ale s úsmevom. Nikdy nekončiacim smiešikom. Časom sa zmenil v úšklábok. Komu to vadilo? Napríklad mne. Pomyslel si trpko. Alebo jeho žene. Často aj jeho rodičom. Nezriedka dostal kres papuľu pre ten sprostý úškláb, ktorý sa mu rozhostil na tvári po piatom pive, od hocikoho. Ale ten checht sa nikomu z jeho tváre nedarilo zmazať. Bol totiž vtedy šťastný. Rozradostený. Bezstarostný. Blažený. Rozihraný. A bol taký, odkedy sa naučil zabávať s

alkoholom. Bol taký od prvého poldecáka, ktorý mu vyčaril úsmev na tvári niekedy v období, keď definitívne zaklapol dekel na škatuli za posledným angličákam. A tesne predtým, než vyšlukoval svoju prvú cigaretu. Dôkladne, až po smradľavý filter. Ovracal potom otcovi papuče. Richard pri tom síce nebol, ale pamätná oslava osemnástky ho previedla všetkými významnými udalosťami v Dávidovom živote, pri ktorých chýbal. Ten úškrn mu už nikdy nezmizol z tváre, pretože Dávid sa už nikdy neprestal baviť. Jeho život bol nikdy sa nekončiaci flám. Chcel sa zabávať. Chcel žiť, vpravieval. Konečne mohol žiť lepšie. Bez rodičovských hádok a bitiek. Bez nezáujmu. Nevšímavosti. Bez nekonečného vyčkávania, kým sa opití vrátia domov, pohádajú sa a jeho si všimnú, len aby na ňom zlomili varechu. Žiť bez trápenia, strachu a starostí. Ten život spúšťala zázračná formulka. Znela „na zdravie“. Nijakú inú nevrazil tak rád, ako práve túto. A ešte radšej ju počúval. Vtedy mal pocit, že ten, kto mu to žela, ho má rád. Praje mu. Chápe ho. Je na rovnakej vlnovej dĺžke. Nerobí caviky okolo pár pív alebo poldeci. Napije sa, keď má chuť. Čo na tom, že ju má stále? S jedlom rastie chuť.

Ak Richard dobre rátal, jeho priateľ sa opíjal takmer dennodenne už skoro tridsať rokov. A odkedy ho opustila manželka s dcérou, určite nebol triezvy ani jedinu hodinu. Podľa toho, ako vyzeral. Mohol byť ťažký alkoholik?

„Sú všade!“ Dávidov hlas ho vrátil do prítomnosti. „V celom dome. Sú ich desiatky, stovky, je ich strašne veľa,“ rozprával stále. „A vieš, čo je najhoršie?“ zapichol oči do Richardových, ktorý premýšľal, čo z neho vylezie.

„Sú vo mne! Popíči front, Richard! Ony sú vo mne!“ zaklincoval Dávid debatu, ktorá začínala Richardovi Pratovi pekne liezť na nervy.

Bolo mu jasné, že sa s diagnostikou Dávida Klimenta nemýlil. Takú kravinu môže povedať iba človek s prepitou hlavou. Dávid medzitým veľavýznamne zodvihol bradu, odhodlaný svoje slová okamžite dokázať.

„Skôr, než si prišiel, som ich zacítil už aj tuto,“ ukazoval si prstom na brucho. „Cítil som, ako vo mne lietajú, ako zabodávajú svoje hnusné cuciaky do môjho žalúdka. Nevydržím to už, Richard, nevydržím!“

Richard pozorne skúmal (ne)priateľovu tvár a ruky. Mimovoľne sa zahľadela aj tam, kde sa mal nachádzať Dávidov žalúdok. Skúšal si to predstaviť. Nemožné. Absurdné. Je chorý.

„Len pokojne. Nerozumiem ti celkom. Komáre sú predsa z času na čas v každom dome. Prosto vletia cez otvorené okno a otravujú ľuďom život. Tak to už chodí. Ja, napríklad, od jari do jesene zabijem tých beštíí aspoň dvadsať.“

Dávid sa čudne usmial.

„Vážne? Dvadsať? A vylietavajú ti z výleviek, zo záchodu, z vody vo vázach, z otvorených kompótových fliaš? Kristepane, Richard! Je ich viac než dvadsať. Je ich dvadsaťtisíc! A stále pribúdajú nové. Najskôr sú maličké. Také miniatúrne, že ich nevidím. Len počujem ten ich prekliaty piskot. Vysoký a tenký. Taký prenikavý, že keď odídem z domu, píska mi v ušiach ďalšie dve hodiny. Za tri dni vyrastú na trojcentimetrové obludy a ďalej sa zväčšujú! Každá generácia narastá do väčších rozmerov. Bojím sa, čo na mňa vyletí, keď sa vrátim domov!“ Dávid sa čoraz väčšími rozohňoval a Richard si povedal, že s ním radšej bude spolupracovať.

„Kedy sa objavili?“ opýtal sa s predstieraným záujmom.

„Čo ja viem?! Zhruba dva dni potom, ako som sa vrátil... z Afriky,“ odmlčal sa.

Ticho, ktoré v kuchyni Richarda Prata nastalo, sa dalo pokojne nazvať absolútne. Stíchli obaja muži, chladnička i hodiny na stene. Dokonca aj komáre v Dávidovom bruchu onemeli v očakávaní kataklizmy.

„Ako si sa tam mal?“ precedil konečne Richard cez zuby.

„Naozaj tá to zaujíma?“ Dávid na neho podozrievavo fľochol.

„Vždy ma zaujímalo, ako sa máš!“ zasipel Richard.

To som si všimol, zaškľabil sa v duchu Dávid. Zaujímalo ťa to až natoľko, že si si to musel vyskúšať. Požičal si si na to moju ženu a dcéru. Som zvedavý, kedy mi ich vrátiš.

„Nuž,“ odvetil nahlas, „vieš si asi predstaviť, ako sa má na dovolenke človek, ktorého pár dní predtým opustila žena. Alebo nevieš?“ Dávid sa víťazne zaceril a v hlave mu zaburácal hurónsky smiech. Prebudil sa jeho starý známy. Vždy sa prebral, keď išlo o rýpanie.

„Nechaj si tie sprosté poznámky, Dávid. Iba som sa opýtal, ako si sa mal v Afrike. Viem, že to bol tvoj sen.“

„Bol to Lein sen,“ opravil ho Dávid. „Mojej ženy Ley. Celý život som na to hrabal prachy! Celý život mi Lea vykrikovala, že na to neviem zarobiť! Ale ja som vedel, že jedného dňa, keď jej zamávam pred očami letenkami, ospravedlní sa mi za všetko a budeme šťastní ako nikdy predtým! Bol to jej najväčší sen a ja by som jej ho splnil! Ja som jej ho nakoniec splnil! Prečo už o to nestála? Doboha, Richard, môžeš mi vysvetliť, prečo už o to nestála?!“

Ale Richard Prat radšej mlčal. Pozoroval špičky svojich papúč. Tváril sa previnilo.

Ale si mu dal! Len do toho! Len tak ďalej!

Dávid však vedel, že nijaké ďalej nebude. Richarda v tejto chvíli potreboval. Nemohol si dovoliť nijaké ďalej. A tak len vecne poznamenal: „Mal som sa tam skvele.“

Po krátkej odmlke a rátaní do desať sa rozhodol pokračovať. „Zmena vzduchu a všetko to okolo, príroda, safari, exotické zvery, ľudia... nekonečné savany, majestátné posvätné baobaby...“ začal rozvláčne s dlhými pauzami medzi slovami. „Vedel si, že sa dožívajú až dvetisíc rokov? Sú najstaršie na zemi. Sú také veľké, že sa do ich vyhnitých kmeňov pokojne môžeš ukryť. Aj s Montgomerym. Možno aj s tým tvojím nekresťanským drahým mustangom,“ zaškeril sa a odhalil pokazené černejúce zuby. Kde-tu mu chýbali.

Fakt pôsobivé, pomyslel si Richard. S týmto svoju ženu určite očaríš, keď ju budeš prosiť, aby sa vrátila. Premáhala ho škodoradosť. Ale Dávid si to vôbec nevšímal. Vzďaľoval sa.

„Miestni do jedného stromu napchali celý bar. Normálne tam bol zariadený kompletný barový pult... aj s pípami!“ zubil sa štrbavo ako prestarnuté dieťa. „A v ďalších kmeňoch sa sedelo. V každom boli po obvode dva stolíky s lavicou vysekanou rovno do kmeňa, ako ten barový pult. Vieš si to predstaviť?“ žiaril stále viac. „Niektoré stromy vyzerajú ako čajníky, iné pripomínajú fľašky, a iné voloviny,“ posmutnel. Pauzy medzi slovami sa ešte natiahli. „Na Madagaskare sú najkrajšie... štíhle a vysoké, ako ozrutné telefónne stĺpy, *Adansonia grandidieri*,“ prekvapil Richarda latinčinou a tomu skoro spadla sánka. Ale Dávid ani to nevnímal. Bol veľmi ďaleko. „Vskutku, výstižné pomenovanie. Neďaleko mestečka Morondava je z nich úchvatná aleja. Taká fotogenická, že sa jej na svete nič nevyrovná. Je na všetkých pohľadniach, na každom prospekte, fotke z dovolenky, ale najlepšia je naživo. Keď si tam. Stojíš pod tými monumentálnymi stĺpmi ako Boh a cítiš sa takýto maličký. Takýto bezvýznamný, ale mega ohromený! Lea ich veľmi túžila vidieť. Bola do nich zbláznená,“ Dávidov pohľad sa zahmlieval.

Ale na takú spitinu, konštatoval prekvapený Richard v duchu, rozpráva veľmi dobre. Súvislo. Dokonca aj k veci. Aj keď dlho hľadá slová.

„Bolo to fajn,“ pokračoval Dávid pomaly. „Mal som veľa času na premýšľanie, aj som to robil. Dosť som si v hlave upratal. Preorganizoval to tam. Niečo už bolo potrebné vyhodiť, nejaké tie dvere zamknúť a kľúč radšej zahodiť,“ odmlčal sa.

Richard si už začínal myslieť, že skončil, keď ešte dodal:

„Bolo to super. Šesť týždňov na Madagaskare ťa zmení,“ prikyvoval sám sebe dlhšie, než by mal. „Horšie to bolo potom. Keď som sa vrátil. Vieš, dlho som sa nevedel z toho vysomáriť. Nešlo mi do hlavy, ako je vôbec niečo také možné?! Mám dosť rokov na to, aby ma niečo prekvapilo,“

zazrel, ako sa Richard nadychuje a rýchlo pokračoval: „Dobre viem, že aj to najnemožnejšie sa ľahko môže stať možným, ale... teda, zisťoval som, kde sa tie krvilačné príšery v mojom dome vzali, vieš?“

„A?“ vydýchol konečne Richard.

„No a prišiel som na to, že... ja viem, že to bude znieť čudne, nanajvýš nezvyčajne, možno až neuveriteľne, ale keď si môžeš doniesť takú maláriu, alebo ebolu, alebo kdejaké iné svinstvá... koniec koncov, obaja vieme, že ti do tašky môže vliezť pažravá kobyľka, tropický pavúk alebo iný sajrajt. Zalezie pekne do teplučka, do tmy, niekde do záhybu tašky, alebo pyžama a ty si ho pekne krásne vybalíš doma na posteli. Aha! Čo to tam lezie! Kristepane, zvriskneš, lebo sa toho zľakneš a ono sa to zľakne tiež a než sa stihneš zohnúť po papuču, už toho niet a ty obrátiš posteľ naruby, lebo určite je to niekde vo vankúši a v noci ti to bude obžierať obočie, kým budeš spať. Možno ti to vlezie do úst, viem, nie je to príjemná predstava, skrátka, Richard, prišiel som na to, že som si ich doniesol!“

„Prosím?“ Richard Prat zodvihol obočie. To nečakal. Ale Dávid mu hľadel pevne do očí a neuhol ani na sekundu. Bol o tom, čo práve povedal, skalopevne presvedčený. A ak vôbec niekedy o sebe zapochyboval, teraz to určite nebolo.

„Doniesol som si ich v sebe,“ zopakoval. „Vážne. Nie som blázon!“ Dávid krútil hlavou takmer prosebne. „Nie som blázon! Nie som!“

Avšak Richard Prat o tom v tej chvíli vážne pochyboval. Normálne to pripúšťal. Bol už svedkom všelijakých výplodov z úst jeho chlástom pološialených ujcov z tretieho kolena a kadejakých kamarátov z mokrej štvrte. Všetci svorne tvrdili, že nie sú blázni. Napriek tomu bolo bežné, že ktokoľvek z nich sa šuchtal dopoludňajšou ulicou a rozohnene sa hádal s neviditeľnými spoločníkmi. Ten dialóg niekedy mal hlavu aj päťu, ale väčšinou šlo len o pološialené výkriky do prázdna. Dávid možno nebol pravý blázon, avšak pod vplyvom okolností už k nemu, zjavne, nemal ďaleko.

Koniec ukážky.